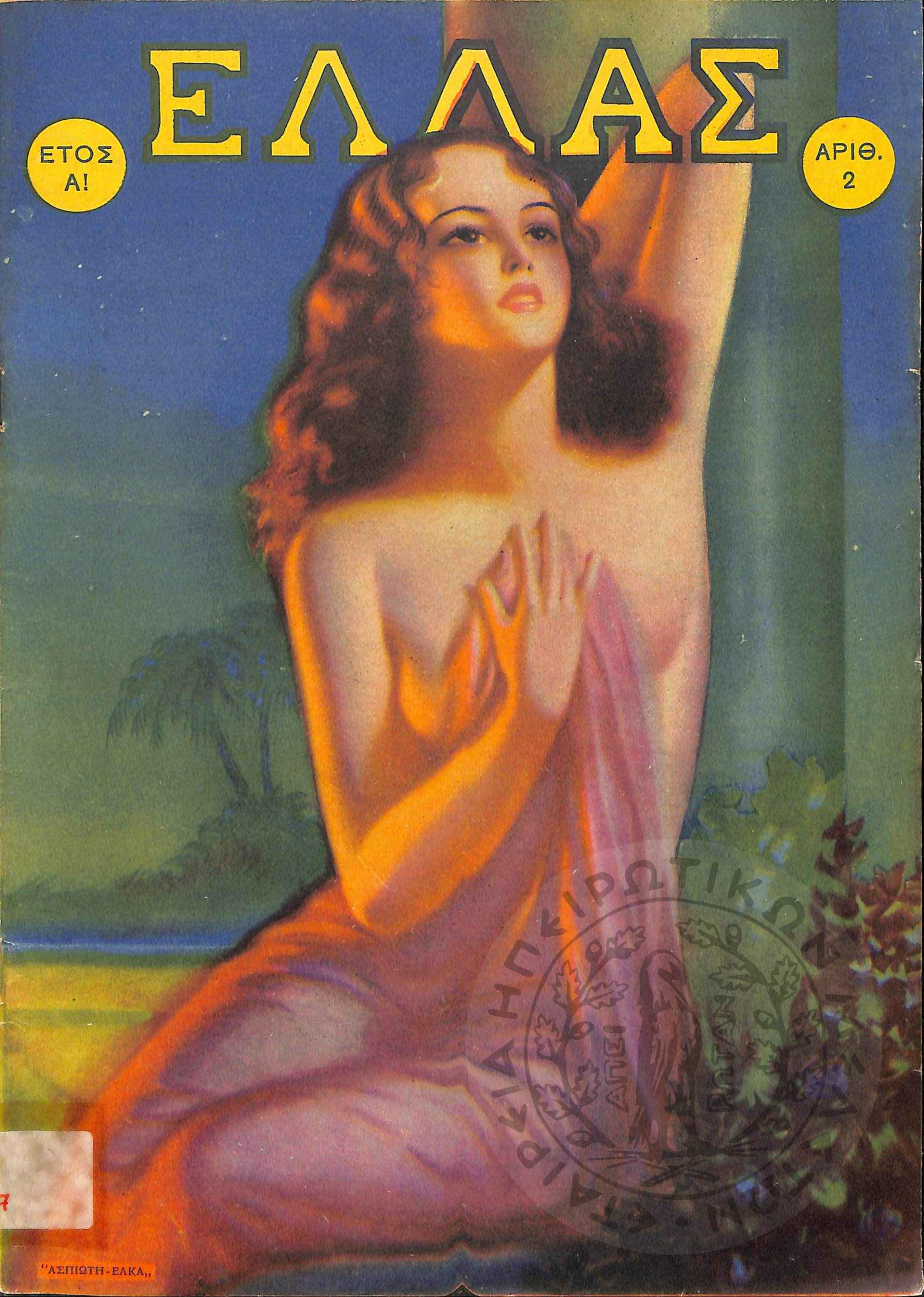

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ
Α!

ΑΡΙΘ.
2

ΕΛΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΜΕΓΑΡΟΝ ΚΟΛΛΙΑ

Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5.

Πλατεία Κλαυθμῶνος.

Τιμὴ φύλλου δραχ. 4.

Ἀθῆναι 19 Ἀπριλίου 1936

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΩΣΤΑΣ ΧΡΥΣΟΣ

Ἐπιστολαὶ καὶ Ἐμβάσματα Ἑλλάδος.
Ἀθῆναι. — Ἀριθ. τηλεφώνου 26.135.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἑσωτερικοῦ ἑτησίως: Δραχ.

Ἐξωτερικοῦ » Σελίν.

Ἀμερικῆς » Δολλάρ.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΜΑΣ

Δὲν θρίσκουμε λόγια γιὰ νὰ ἐκφράσουμε στὸ κοινόν, τόσον τῆς πρωτεύουσας, ὅσον καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τὴν θαυτάτην εὐγνωμοσύνην μας διὰ τὴν θερμὴν ὑποδοχὴν τὴν ὁποίαν ἔκαμε εἰς τὴν «Ἑλλάδα», διὰ τὴν ἀγάπην μὲ τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τὴν περιέβαλε. Εἶνε ζήτημα πράγματι, ἂν ἀπὸ καταβολῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ἐγνώρισε παρόμοιον θρίαμβον ἑλληνικὸν περιοδικόν. Τὸ ἑλληνικὸν κοινόν, μὲ τὴν λεπτὴν ἐκείνην διαίσθησιν ποὺ διακρίνει τὸν λαὸν εἰς παρομοίας περιστάσεις, εἶχε βεβαιωθῇ ὅτι ἡ «Ἑλλάς» ἦτο τὸ περιοδικόν ποὺ τοῦ ἐχρειάζετο, ἡ πνευματικὴ τροφή, ἡ πνευματικὴ πανδασία, τῆς ὁποίας εἶχεν ἀνάγκην. Μίλησε περὶ ὧν αὐτῶν στὸ ἀλάθητο ἐνστικτόν του ἡ πανηγυρικὴ διαφήμισις τοῦ περιοδικοῦ μας. Καὶ δὲν ἔμεινε νέα ἢ νέος, δὲν ἔμεινε σίτι πού νὰ μὴν ἀγοράσῃ τὸ πρῶτον τεύχος τοῦ περιοδικοῦ μας.

Τὰ τεύχη τῆς «Ἑλλάδος» — ἂν καὶ ἐτυπώσαμε 100 δλόκληρες χιλιάδες — ἐξαντλήθηκαν. Ἀναγκαστήκαμε λόγω τῆς μεγάλης ζητήσεως νὰ παραχωρήσωμεν πρὸς πώλησιν καὶ αὐτὸ τὸ στοκ τῶν τευχῶν τῶν κρατηθέντων διὰ τὸ ἀρχεῖον. Ἀληθινὸς θρίαμβος δηλαδή.

Θρίαμβος πρωτοφανὴς στὴν ἱστορίαν τοῦ περιοδικοῦ τύπου.

Εὐχαριστοῦμεν ἐπίσης θερμῶς διὰ τῆς στήλης αὐτῆς καὶ ὅλους ἐκείνους οἵτινες μᾶς συνεχάρησαν διὰ θερμῶν ἐπιστολῶν.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΝ

Ὅπως καὶ παραπάνω γράφουμε, ἡ «Ἑλλάς» ἔκαμε ἐξαιρετικὰ καλὴν ἐντύπωσιν, ἐντύπωσιν ἀρίστην εἰς τὸ κοινόν. Ἄρρε καὶ ὡς ἐμφάνισις καὶ ὡς περιεχόμενον. Εἰκόνες πολύχρωμες, καλλιτεχνικότητες καὶ ὕλη ἐκλεκτή, συναρπαστικὴ.

Ὑπάρχει ὅμως — ὅσο κι' ἂν σὰς φανῇ παράδοξο — καὶ κάποιοι ὅχι ἀπολύτως ἱκανοποιημένοι, παρὰ τὴν διαπιστωθεῖσαν πανελλήνιον ἱκανοποίησιν. Καὶ ὁ κάποιος αὐτὸς εἶνε ὁ ἐκδότης καὶ διευθυντὴς τῆς «Ἑλλάδος», ὁ ὁποῖος

τὴν θέλει πλέον ὥραιαν, πλέον ἀρτίαν, πλέον τελείαν. Καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρό του. Νὰ φθάσῃ τὸ ὑπερτέλειον καὶ θὰ φθάσῃ. Καμμιὰ θυσία δὲν δὰ ἀνάγκη τὰς ὥραιας προσπάθειάς του. Ἡ «Ἑλλάς» προώριται νὰ γίνῃ τερπνὸν — θαῦμα, ἡ «Ἑλλάς» προώριται νὰ ζήσῃ καὶ νὰ προκόψῃ καὶ θὰ ζήσῃ καὶ θὰ προκόψῃ.

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Μαζὺ μὲ τὰ χελιδόνια, μᾶς ἦρθαν κι' οἱ ξενητεμένοι Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς, οἱ Ἀχέπανς. Κι' ὁ ἔρχομός τους εἶν ἕνας χαιρετισμὸς πρὸς τὴν ἀγαπημένη πατρίδα, τὴν πολυνοσταλημένη Ἑλλάδα, ποὺ δὲν τὴν ξεχνοῦν ποτὲ στὴν ξενιτεία.

Μὰ δὲν ξεναθλῆθουν μονάχα οἱ Ἀχέπανς τὴν πατρίδα τους μὲ συγκίνησι. Μὲ τὴν ἴδια συγκίνησι βλέπουν καὶ οἱ Ἕλληνες καὶ προπάντων ἡ Ἑλληνίδες, τὰ ξενητεμένα ἀδελφία τους.

Ἡ τελευταῖα μάλιστα συλλογίζονται ὅτι δὲν θὰ ἦταν καθόλου ἄσχημα ν' ἀκολουθήσουν κανέναν Ἀχέπανς στὸ Νέον Κόσμον.

Εἶνε ἄλλωστε γνωστὴ ἡ προτίμησις τῶν Ἀχέπανς πρὸς τὰς Ἑλληνίδας.

Ἡ «Ἑλλάς» χαιρετᾷ μ' ἐξαιρετικὴ

συγκίνησι τοὺς ἀφιχθέντας ὁμογενεῖς.

ΤΗΝ ΛΑΘΕΙΑΝ ΚΑΙ ΜΟΝΗΝ ΤΗΝ ΛΑΘΕΙΑΝ

Εἶνε παλαιὰ, ὅσον καὶ ὁ τύπος συνήθεια, νὰ γράφεται ἐκάστοτε εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ περιοδικὰ τὸ αἰώνιον, στερεότυπον καὶ — πολλὰκις — ἀναληθές: «Ἐχομεν τὴν πρῶτην κυκλοφορίαν».

Τὴν φράσιν αὐτὴν εἰμεθα ὑποχρεωμένοι ἐκ τῶν πραγμάτων νὰ ἐπαναλάβωμεν σήμερον καὶ ἡμεῖς.

Χωρὶς ἐπιδείξεις, χωρὶς ματαιοδοξίαν, χωρὶς νὰ κακοποιούμεν οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον τὴν ἀλήθειαν, τονίζομεν:

Ἡ «ΕΛΛΑΣ» ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΝ ΕΞ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

...καὶ προκαλοῦμεν οἰονδήποτε νὰ μᾶς διαψεύσῃ, ἂν δύναται.

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΜΑΣ

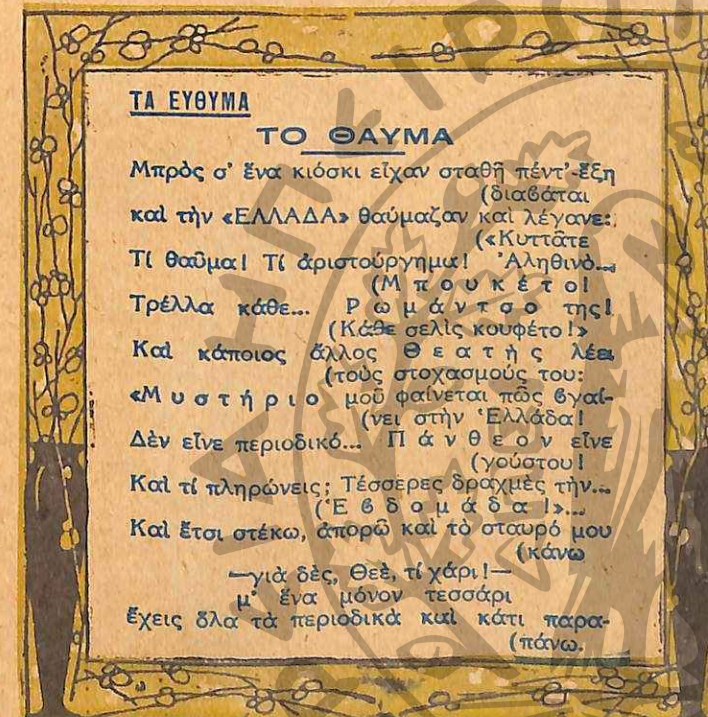
Κάνουμε καὶ πάλιν τὴ σύστασι στοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας μας νὰ παρακολουθήσουν τὰ μυθιστορήματα τῆς «Ἑλλάδος». Πρόκειται, ὅπως καὶ στὸ προηγούμενον φύλλο ἐγράψαμε, περὶ ἀληθινῶν ἀριστουργημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ σὰς χαρίσῃ ἐξαιρετικὴν ἀπόλαυσιν καὶ θὰ σὰς συγκινήσουν θαυτάτα.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα, ἡ ἀτυχὴ βασίλισσα τῆς Γαλλίας, θέλοντας κάποτε ν' ἀστείευθῃ, ρώτησε τὸν ὑποσιτιστὴ τῆς, ποῖα θὰ προτιμοῦσε νὰ σώσῃ ἀπ' τῆς δυῶ, ἂν αὐτὴ καὶ ἡ κυρία τῆς τιμῆς Μετὴ καὶ ἐρωμένη τοῦ ὑποσιτιστοῦ αὐτοῦ, ἐπεφίαν στὴ θάλασσα καὶ κινδύνευον νὰ πνιγούνη.

— Θὰ ἔσωζα τὴν Μεγαλειότητα σὰς καὶ θὰ πνιγόμουν μαζί μὲ τὴν κυρία Μετὴ!... ἀπάντησε ὁ ἐξυπνότητος ὑποσιτιστής.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τεύχος

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-35

ΑΡΙΘ. 38662

Τί θα παίξουν τὰ θέατρα τὸ καλοκαίρι

Στῆς Κοτοπούλη. Τί μᾶς εἶπε ἡ κ. Μαρίκα. Ἡ συνεργασία της μὲ τὸν κ. Μελά. Ποιά ἔργα δ' ἀνεβάσει. Στῆς κ. Ἀλίκης Μουσούρη. Ὁ κ. Μουσούρης... ἀσθενεῖ. Τὸ νέο θέατρο τῆς κ. Ἀνδρεάδου. Τὸ μουσικὸ ἐλαφρὸ θέατρο. Τί ἔργα θὰ παιχθοῦν. Ὁμιλοῦν οἱ κ. κ. Κοκκίνης, Ἰατροῦ, Κυριακός, κλπ.

Ἡ θερινὴ σαζὼν πλησιάζει. Τὰ καλοκαιρινὰ θεάτρα ἐπισκευάζονται.

Οἱ θιάσοι ἀνασυγκροτοῦνται. Πυρετός ἔχει καταλάβει τοὺς ἡθοποιούς καὶ τοὺς θεατροφίλους.

Τί πρόκειται λοιπὸν νὰ παιχθῇ τὸ καλοκαίρι, πῶς καὶ μὲ τί θὰ διασκεδάσουν οἱ Ἀθηναῖοι;

Γιὰ νὰ τὸ ἐξακριβώσουμε αὐτὸ περιήλθαμε ἀποστολικῶς τὰ διάφορα θεάτρα. Καὶ ἰδοὺ τὰ συμπεράσματά μας:

Εἰς τὸ κομψὸ θεατράκι τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου, τὸ «Ἰντεάλ», στεγάζεται ἀπὸ μακροῦ ὁ ἀρτιώτατος θιάσος τῆς μοναδικῆς τραγωδοῦ μᾶς κ. Μαρίκας Κοτοπούλη. Καί, ἐπειδὴ ὅπως εἶνε γνωστὸν, σὲ κάθε δουλειὰ πρέπει κανεὶς νὰ ἀρχεταί ἐκ... Θεοῦ, ἀρχίζουμε καὶ μεις τὴν ἔρευνά μας ἀπ' τὴ λατρεμένη θεὰ τοῦ θεατροφίλου κοινού μας,

ποῦ δὲ διστάζουμε νὰ τὴν... ξεθεώσουμε μὲ σειρὰν ἐρωτημάτων, εἰς τὰ ὅποια ἀπαντᾷ, καλόκαρδη πάντα, προθυμότητα.

— Τί σκέπτεσθε νὰ κάνετε τὴν νέα σαζὼν; εἶνε ἡ πρώτη ἐρώτησίς μας.

— Νὰ ἐγκατασταθῶ, μόλις ὁ καιρὸς τὸ ἐπιτρέψῃ, στὸ θερινὸ θεατράκι μου καὶ νὰ χαρίσω στὸ Ἀθηναϊκὸ κοινὸ, ποῦ ξέρεῖ νὰ ἐκτιμᾷ κάθε εὐγενικὴ προσπάθεια γιὰ τὴν ἐξύψωσι τῆς τέχνης, κατὰ νῆο, ὥραϊο, ἐπιμελημένο. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἀκριβοῦς Πανεπιστημίου, ποῦ τὸ πλουτὸ χριμερινὸ θέατρό μου, ὁδὸς ὅπως οἰκοδομῶ ἐπὶ εἰδικοῦ σχεδίου τίζω μὲ ὅλα τὰ νέα μηχανικά καὶ σκηνικά μέσα, τὰ ὅποια θὰ ἐπιτρέψουν μιά σκηνοθεσίαν ἀπὸ κάθε ἀπόψεως ἀφοψη. Ἐπίσης γιὰ τὸν ἴδιον σκοπὸ συνεργάζομαι μὲ τὸν κ. Μελά, ποῦ ἡ ἀρρώστεια τοῦ δὲν ἐπέτρεψε νὰ ἰκάνουμε τὴν ἐναρξὶ τῶν θερινῶν παραστάσεων, μὲ τὸ ἔργο «Ἡ Ἐλισάβετ χωρὶς ἄντρες», γιὰτὶ ἀπαιτεῖ μακρὰ διδασκαλία καὶ σκηνοθεσίαν ἐπιμελημένη πολὺ...

— Καὶ μὲ τί θὰ ἐγκαταστήσετε τὴν νέα περίοδο;

— Μὲ τὴ «Φεστό» τοῦ Μπαραμπῶ, κατὰ λογοτεχνικὴ μετάφρασι τοῦ κ. Μίμη Γιάννουκάκη.

— Καὶ κατόπιν;

— Πιθανῶς ν' ἀνεβάσω με εὐθὺς ἀμέσως τὸ «L'heure H» τοῦ Πιέρ Σέμ, κατὰ μετάφρασιν ἐπίσης τοῦ κ. Γιάννουκάκη. Ἰσως νὰ παρεντεθοῦν μερικὲς παλῆς ἐπιτυχίες μας, ὅπως τὸ «Τράβι τὸ κορδόνι», ὁ «Ἀγνὸς Γλεντζές» κλπ., γιὰ νὰ θωάσουμε στὸ «Ἡ Ἐλισάβετ χωρὶς ἄν-

δρες», ποῦ θὰ κάνῃ σουξέ, σ' ἓνα νέο ἔργο ποῦ γράφει ὁ κ. Μελάς καὶ σ' ἄλλο τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἓνα τοῦ Μπόγρη, στὸ ὅποιο ἐκτὸς ἀπὸ μένα θὰ ἔχουν ἐνδιαφέροντας ρόλους ὁ κ. Λογοθετίδης, ὁ κ. Παπάς καὶ ἄλλοι, καθὼς καὶ μερικὰ ἄλλα ἑλληνικὰ ἔργα.

— Καὶ τὰ ἔργα αὐτὰ εἶνε;

— Εἶνε πολὺ πρόωρο νὰ σὰς πῶ τίνων καὶ ποιᾶ, μᾶς διακόπτει ἡ εὐγενὴς συνομιλήτριά μας.

— Ὁ θιάσος σας θὰ μείνῃ ἀκριβῶς ὅπως εἶνε;

Ἡ Μαρίκα σηκώνει τοὺς ὤμους, σουφρώνει μ' ἓνα τρόπο ἐκφράζοντα ἀπορία τὰ χεῖλη καὶ μετὰ μικρὸ δισταγμὸ ἀπαντᾷ:

— Ἀσφαλῶς ὄχι. Θὰ προσληφθοῦν μερικὰ νέα πρόσωπα καὶ ἴσως φύγουν μερικὰ ἄλλα. Ὁρισμένα πράγματα μὴ μοῦ ζητᾶτε ὅμως ἀκόμη...

— Κανένα νέο ἀστέρι μήπως πρόκειται νὰ ντεμπουτάρῃ στὸ θέατρό σας ἐφέτος;

— Ὁ ὀρίζων εἶνε πολὺ σκοτεινός, ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὥστε νὰ μὴ μπορῶ νὰ κυαλάρω ἀκόμα τίποτε νέον...

Ἡ συζήτησις ἔχει τρεναίρει πάρα πολὺ. Ἐτοίμησάμε τὴν κ. Κοτοπούλη γιὰ νὰ στραφοῦμε πρὸς ἄλλο ἄστρο τοῦ θεατροφίλου, ποῦ μεσουρανεῖ στὸ στερέωμα τῆς Τέχνης: τὴν Ἀλίκη.

— Λυποῦμαι, μᾶς λέει ἡ κ. Ἀλίκη, ποῦ δὲν μπορῶ νὰ σὰς μιλήσω. Ἐγὼ τὸν Κώστα — τὸν σύζυγό της κ. Μουσούρη — ἄρρωστο καὶ πρέπει νὰ τρέξω σπιτί. Ἐξ ἄλλου δὲν ἔχουμε ἀκόμα κανονίσει τὴν πορεία μας... Εἶνε πολὺ νωρίς. Πάντως εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ διακόψουμε τὶς παραστάσεις μας γιὰ νὰ τὶς ἐπαναλάβουμε τὸ Πάσχα μὲ τὸ «Ρομάντο» καὶ μετὰ τὴν «Κα Προέδρου».

— Μήπως πρόκειται νὰ κάνετε καμμία τουρνέ;

— Μάλλον ὄχι. Θὰ ἐγκατασταθοῦμε στὸ θερινὸ μας θέατρο καὶ ἐλπίζω, χάρις στὴν ὑποστήριξι τοῦ κοινού, νὰ μείνουμε ὅλο τὸ καλοκαίρι...

— Ἐχετε ὑπ' ὄψιν σας τί νέα ἔργα θ' ἀνεβάσετε;

— Μὰ σὰς εἶπα: Ὅχι ἀκόμη. Πάντως ἐλπίζω νὰ ἔχουμε καὶ πολλὰ καλὰ ξένα καὶ ἀρκετὰ ἑλληνικά. Μὰ γι' αὐτὸ θὰ μιλήσουμε, ἂν θέλετε, μετὰ τὸ Πάσχα.

Δὲν εἶνε ὅμως οἱ μόνον θιάσοι πρὸς τοὺς ποὺ θὰ ἐργασθοῦν στὰς Ἀθήνας τὸ καλοκαίρι. Ὁ πῶς εἴμαστε σὲ θέσι νὰ ξέρομε, ἡ ἀπογοήτευσάς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου ἡθοποιοὶς κ. Ἀνδρεάδου, ποῦ τώρα θρίσκεται σὲ τουρνέ, κτίζει ἓνα εὐρύχωρο καὶ μοντέρνο θέατρο, παρὰ τὴν πλατεῖαν Ἀγάμων, ὅπου πρόκειται νὰ δώσῃ σειρὰν παραστάσεων μὲ τὸν ἀρτιώτατον θιάσον της, στὸν ὅποιο μετέχουν ὁ Μυράτ υἱός, ὁ κ. Περικλῆς Γαβριηλίδης καὶ ἄλλοι. Ἡ κ. Ἀνδρεάδου ἐκτὸς σειρᾶς ἐκλεκτῶν ξένων ἔργων, προτίθεται νὰ δώσῃ καὶ ἀρκετὰ ἑλληνικά, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ «Στὴν κάψα τοῦ καλοκαιριοῦ» τοῦ κ. Συνοδινού.

Ἐκεῖ ὅμως ποῦ παρατηρεῖται ζωηρότατη κίνησις εἶνε τὸ μουσικὸν θέατρον, ποῦ θὰ ἐκπροσωπηθῇ ὄχι μὲ λίγους θιάσους τῆς θερινῆς σαζὼν.

Καὶ ἰδοὺ τί γίνεταί σχετικῶς: Τὸ «Κεντρικόν», τὸ κομψὸ θέατρο τῶν κ. κ. Φύρσι καὶ Ἀναστασιάδη, θρίσκεται σὲ... πυρε-

τῶν κίνησι. Ὁ θιάσος τοῦ συμπαθεστάτου κωμικοῦ κ. Οἰκονόμου καὶ τῆς τρισοχαριτωμένης Ἡρῆς Χαντᾶ, δένει τὰ μαγαζία του, ἐτοιμαζόμενος νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ὅπου θὰ δώσῃ σειρὰν παραστάσεων στὸ «Λούνα Παρκ», ἐνῶ ἄλλος θιάσος ἀπὸ τοὺς κ. κ. Δράμαλην καὶ Πρινέα καὶ τὴν συμπαθεστάτην στὸ πανελλήνιο θεατρόφιλο κοινὸ κ. Ζαζᾶ Μπριλλάντη, κάνει πρόθεσις στὴν νέα, ἀληθινὰ ὡραία, γερμανικὴ ὀπερέττα ὁ «Χορὸς τῶν Ἐθνῶν», μὲ τὴν ὁποία θ' ἀρχίσῃ τὶς παραστάσεις του τὸ Πάσχα.

Πλευρίζουμε πρωτίστως τὸν κ. Οἰκονόμου καὶ προσπαθοῦμε νὰ... ἐξοικονομήσουμε μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν θερινὴν δρᾶσιν του. Εἶνε ὅμως πολὺ... φειδωλὸς σ' ἀνακρινάσεις, ἴσως γιὰ νὰ δειξῇ πῶς ἔχει καὶ τὴν χάρις κοντὰ σ' ὄνομα.

— Τί σκέπτεσθε νὰ κάνετε τὸ καλοκαίρι; ρωτᾶμε.

— ...Πιένες γιὰ νὰ... οἰκονομήσουμε τὶς χειμερινὰς ζημίας.

— Καὶ τί θὰ παίξετε ἐκεῖ κάτω, ποῦ πᾶτε;

— Πρὸ παντός... ὄχι ταμπουρά.

Ὁ ἀγαπητὸς Παρασκευᾶς ἐπιμένει νὰ κάνῃ πνεῦμα καὶ νὰ δένη τὰ μαγαζία του. Εὐτυχῶς ὅτι ἡ δεσποινὴς Χαντᾶ ἀναλαμβάνει νὰ μᾶς πῇ ὅτι θὰ πεῖξουν τὶς παλῆς ἐπιτυχίες καὶ μετὰ ἓνα θριαμβευτικὸν τουρνέ θὰ ἐναγυρίσων ἐδῶ, ὅπου ἐλπίζουν νὰ δώσουν νέα ἔργα καὶ νὰ ἐργασθοῦν καλά.

— Τί πρόκειται νὰ κάνῃ ὁ κ. Μακέδος τὸ καλοκαίρι; ρωτοῦμε τὸν κ. Κοκκίνην.

— Θὰ περατώσῃ τὸ θέατρό του τῆς ὁδοῦ Θεμιστοκλέους, ὅπου θὰ ἐγκαταστήσῃ ἓνα τέλειον μουσικὸν θιάσον, μᾶς ἀπαντᾷ.

— Ὁ ὅποιος θὰ παίξῃ;

— Πρωτεύοντα ρόλο στὴ μουσικὴ θεατρικὴ κίνησι τοῦ τόπου.

— Καὶ οἱ ἀστέρες ποῦ θ' ἀπαρτίσουν τὸ θιάσον αὐτό;

— Θ' ἀναζητηθοῦν ἐν καιρῷ στὸ ἀρκετὰ πλούσιο θεατρικὸν μας στερέωμα...

— Καὶ στὸ «Ἀθήναιο»;

— Θὰ πάῃ τὸ συγκρότημα τοῦ «Μοντιάλ», πλὴν τῆς Ζαζᾶς Μπριλλάντη, ποῦ φεύγει.

— Δηλαδή, ποῖοι μένουν;

— Ἐγὼ καὶ οἱ κ. κ. Τάκης Χατζηχρήστος, Μεσολογγίτης, Μακρῆς, Δεονόγιας, Τριχᾶς, τὰ Καλουτάκια μας, αἱ ἀδελφαὶ Δημητρίου, ἡ Μιμόζα, ἡ Πάολα Νικολέσκο.

— Ἄλλοι;

— Ἡ μνήμη μου εἶνε ἀδύνατον νὰ μνημονεύσῃ ἄλλους... Δὲν παίρνετε ἓνα πρόγραμμα;

— Προτίμω τίς... προγραμματικές σας δηλώσεις... Λοιπὸν τί θὰ παίξετε ἐκεῖ;

— Ὅτι μᾶς φέρουν οἱ συγγραφεῖς...

— Ποιοὶ ἀπ' ὅλους;

— Γιαννουκάκης, Πῶλ Νόρ, Τσακασιάνος, Χαϊρόπουλος, Ἀσημακόπουλος, Σὺλθις...

— Καὶ τί θὰ σὰς φέρουν;

— Ρωτᾶστε τοὺς ἰδίους, τί κατεβάσει γιὰ θέτος ἡ γλῶσσα τους.

Ἡ δὲ Μαρίκα Καλουτᾶ, τοῦ θιάσου Α. Μακέδου

— Καὶ πότε θὰ ἐγκατασταθῇ στὸ «Ἀθήναιο»;

— Ὁ καιρὸς θὰ μᾶς δείξῃ...

— Καὶ τὸ θέατρο τῆς ὁδοῦ Θεμιστοκλέους πότε λένε νὰ εἶνε ἑτοιμο;

— Αὐτὸ μόνον ὁ ἀρχιτέκτων μπορεῖ νὰ σὰς τὴν πῇ, λέγει ὁ κ. Κοκκίνης καὶ ἀναφοκοκκινισμένος ἀπὸ εὐχαρίστησι διὰ τὸ ρόλο τοῦ διερμηνέως τῶν... προθέσεων τοῦ κ. Μακέδου ποῦ ἔπαιξε, ἐτοιμάζεται νὰ τρέξῃ στὴ σκηνή, ὅπου ἔχει μέρος.

— Τί σκέπτεσθε νὰ κάνετε τὸ καλοκαίρι; ρωτᾶμε.

— ...Πιένες γιὰ νὰ... οἰκονομήσουμε τὶς χειμερινὰς ζημίας.

— Καὶ τί θὰ παίξετε ἐκεῖ κάτω, ποῦ πᾶτε;

— Πρὸ παντός... ὄχι ταμπουρά.

Ὁ ἀγαπητὸς Παρασκευᾶς ἐπιμένει νὰ κάνῃ πνεῦμα καὶ νὰ δένη τὰ μαγαζία του. Εὐτυχῶς ὅτι ἡ δεσποινὴς Χαντᾶ ἀναλαμβάνει νὰ μᾶς πῇ ὅτι θὰ πεῖξουν τὶς παλῆς ἐπιτυχίες καὶ μετὰ ἓνα θριαμβευτικὸν τουρνέ θὰ ἐναγυρίσων ἐδῶ, ὅπου ἐλπίζουν νὰ δώσουν νέα ἔργα καὶ νὰ ἐργασθοῦν καλά.

— Τί πρόκειται νὰ κάνῃ ὁ κ. Μακέδος τὸ καλοκαίρι; ρωτοῦμε τὸν κ. Κοκκίνην.

— Θὰ περατώσῃ τὸ θέατρό του τῆς ὁδοῦ Θεμιστοκλέους, ὅπου θὰ ἐγκαταστήσῃ ἓνα τέλειον μουσικὸν θιάσον, μᾶς ἀπαντᾷ.

— Ὁ ὅποιος θὰ παίξῃ;

— Πρωτεύοντα ρόλο στὴ μουσικὴ θεατρικὴ κίνησι τοῦ τόπου.

— Καὶ οἱ ἀστέρες ποῦ θ' ἀπαρτίσουν τὸ θιάσον αὐτό;

— Θ' ἀναζητηθοῦν ἐν καιρῷ στὸ ἀρκετὰ πλούσιο θεατρικὸν μας στερέωμα...

— Καὶ στὸ «Ἀθήναιο»;

— Θὰ πάῃ τὸ συγκρότημα τοῦ «Μοντιάλ», πλὴν τῆς Ζαζᾶς Μπριλλάντη, ποῦ φεύγει.

— Δηλαδή, ποῖοι μένουν;

— Ἐγὼ καὶ οἱ κ. κ. Τάκης Χατζηχρήστος, Μεσολογγίτης, Μακρῆς, Δεονόγιας, Τριχᾶς, τὰ Καλουτάκια μας, αἱ ἀδελφαὶ Δημητρίου, ἡ Μιμόζα, ἡ Πάολα Νικολέσκο.

— Ἄλλοι;

— Ἡ μνήμη μου εἶνε ἀδύνατον νὰ μνημονεύσῃ ἄλλους... Δὲν παίρνετε ἓνα πρόγραμμα;

— Προτίμω τίς... προγραμματικές σας δηλώσεις... Λοιπὸν τί θὰ παίξετε ἐκεῖ;

— Ὅτι μᾶς φέρουν οἱ συγγραφεῖς...

— Ποιοὶ ἀπ' ὅλους;

— Γιαννουκάκης, Πῶλ Νόρ, Τσακασιάνος, Χαϊρόπουλος, Ἀσημακόπουλος, Σὺλθις...

— Καὶ τί θὰ σὰς φέρουν;

— Ρωτᾶστε τοὺς ἰδίους, τί κατεβάσει γιὰ θέτος ἡ γλῶσσα τους.

Χαιρετοῦμε τὸν κ. Ἰατροῦ καὶ δεύομαι πρὸς τὴν «Ἀλάμπρα».

Ὁ συμπαθέστατος κ. Πέτρος Κυριακός, ὁ ἀφθαστος αὐτὸς ἡθοποιὸς στὴ δημιουργία λαϊκῶν τύπων, μᾶς δέχεται φιλομειδῆς, ὀλίγον τὴν θαρύκοος καὶ... μυστηριώδης.

— Τί μᾶς ἐτοιμάζεις γιὰ τὸ καλοκαίρι, Πετράκο; τὸν ἐρωτᾶμε.

— Τὸν ἀνεμ... κουδάρει...

— Εἶνε ὀπερέττα ἡ ἐπιθεώρησις;

Σηκώνει τοὺς ὤμους τοῦ σ' ἐνδειξὶ ἀπορίας.

— Θὰ παίξῃς στὸ «Καζινὸ» καὶ φέτος ἡ ἀλλοῦ;...

Ὁ Κυριακός καὶ πάλι δὲν ἀπαντᾷ. Σκέπτεται. Τὶς χειμερινὰς τοὺς ἐπιτυχίες ἡ τίς... ἐν ὅψει μελλοντικές; Ἀδελφον καὶ κρύφιν.

— Γιὰ τὸ παρὸν, μᾶς λέγει τέλος, θὰ διακόψω ὅλη τὴ Μεγάλη Βδομάδα, καὶ θὰ ξαναρχίσω τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς τὸ Πάσχα. Γι' ἀργότερα, Θεοῦ ἐπιτρέποντος καί... καιροῦ εὐδοκούντος, ἐλπίζω νὰ παίξω στὸ... «Καζινὸ» καὶ νὰ μὴ ρθῶ... τέρτσος.

— Μὲ τὸν ἴδιον θιάσον;

— Ἄν τὰ θηλυκά μου, καθ' ὅ γυναικες, ἀστατες... τρελλές, δὲν ἀποστατήσουν καὶ οἱ ἄνδρες δὲν ἀκολουθήσουν τίς... γυναῖκες μου, ἐλπίζω ναί.

— Ὁ κ. Γιαννουκάκης θὰ σὰς γράψῃ τίποτε;

Ὁ Κυριακός δὲν ἀπαντᾷ ἐν προκειμένῳ, ἴσως θαρῶς φέρων ἀκόμη τὸ χωρισμὸν τους. Μᾶς λέγει μόνον ὅτι πολλοὶ συγγραφεῖς ἐπιθεωρήσεων τὸν πολιορκοῦν. Βρίσκει ὅμως ὅτι ἀκόμα εἶνε ὅλα πρόωρα.

Συνεχίζοντας τὴν ἔρευνά μας κατεβαίνουμε στὸ «Καφέ Σπόρ» ὅπου μεταξὺ τοῦ κουτσομπολιοῦ γιὰ τὴν ἀδράνεια τῶν διοικούντων τὸ Σωματεῖον τῶν ἡθοποιῶν, πρὸς ἐπὶ λυσιν τοῦ φλέγοντος ζητήματος τῆς ἀνεργίας καὶ τῆς συγκροτήσεως τῶν θιάσων, πληροφοροῦμεθα ὅτι τὸ ἀνοικοδομηθέν θεατράκι τοῦ Ν. Φαλήρου, πρόκειται νὰ φιλοξενηθῇ θιάσον, ἀπαρτιζόμενον ἀπὸ τὴν κ. Ὀλυμπίαν Καντιώτη καὶ πολλὰ ἐκλεκτὰ στοιχεῖα τοῦ ὀπερετικῶ καὶ μελοδραματικοῦ θεάτρου, ἀλλ' αὐτὸ πολὺ ἀργότερα. Ἐπίσης ὅτι τὴν 10ην Μαΐου, εἰς τὴν κρημισθεῖσαν καὶ ἀνοικοδομηθεῖσαν «Πράσινη Γαδέρνα» θὰ ἐγκαθιδρυθῇ θιάσος ὑπὸ τὸν κ. Μηλιάδη, ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὴν Γκιουζέπε, τὰς ἀδελφὰς Βέμπο, Μαντινέου, Μαυρόπουλον καὶ Κοντογιάννην.

Ἐτερος θιάσος ἀπὸ τὸν κ. Μάνον Φιλιππίδην, Κορινθίωτην καὶ Ζωζὼ Νταλμᾶς, θὰ δώσῃ σειρὰν παραστάσεων στὴ Θεσσαλονίκῃ, ὅπου ἴσως νὰ μείνῃ ὅλο τὸ καλοκαίρι.

Σχετικῶς μὲ τὸν καταρτισμὸν λαϊκῶν θιάσων, δὲν εἶνε τίποτε γνωστὸν. Ἀπλῶς μεταξὺ πολλῶν καλλιτεχνῶν, ὅπως οἱ κ. κ. Παντόπουλος, Βλαχοπούλος κ. ἄ., γίνονται συζητήσεις γιὰ τὴν ἐκ νέου ἐνοικίαν τοῦ λαϊκοῦ θεάτρου Παγκρατίου, χωρὶς νὰ ἀποκρυσταλλωνται σ' ἀποφάσεις.

Ὁ θεατροφίλος

Ἡ δὲ Ἄννα Καλουτᾶ τοῦ θιάσου Α. Μακέδου

Στό περιθώριο της ιστορίας

Παράξενα γεγονότα κι' αλλόκοτες συμπτώσεις

Τί είναι το πεπρωμένο; Η εξέγησης του Αμερικανού βιολόγου δόκτορος Μάκ Κόστ. Η παράξενη διαδοχή των τριών αδελφών στο θρόνο της Γαλλίας. Ο μοιραίος αριθμός της δυναστείας των Στούαρτ. Μιά κωμική σύμπτωσης του Βίσμαρκ. Η μονομαχίες του ντέ Σάξ.

Τί είναι το πεπρωμένο; «Ένας σκοτεινός κι' άλυτος γρίφος», μάς λέει ο Άγγλος ιστορικός Τζάιμς Λάμπερτον. «Ένας άλλος επιστήμων, ο Αμερικανός βιολόγος δόκτορ Μάκ Κόστ, μάς δίνει μια κάπως περίεργη απάντηση. «Το πεπρωμένο, γράφει, είναι μια σειρά από παράξενα γεγονότα και αλλόκοτες συμπτώσεις. Μπροστά σ' αυτά η επιστήμη μας είναι ανίσχυρη. Δεν μπορεί να δώσει καμιά εξήγηση. Το μόνο που κάνει είναι να τα ταξινομήσει και να τα καταγράψει, με τον πιο λακωνικό τρόπο, όπως περιγράφει κανείς αυστηρά και ξηρά ένα φυσικό γεγονός».

Κι' αλήθεια, σ' ένα πολύκροτο άρθρο του, αυτός ο Αμερικανός επιστήμων, μάς παρουσιάζει ένα πλήθος από ιστορικά γεγονότα και συμπτώσεις που επαναλαμβάνονται με μια τρομακτική ακρίβεια, στις βασιλικές δυναστείες, στους λαούς, στους πολέμους και στις γενεές των ανθρώπων. Αυτή τώρα η επανάληψη διέπεται από κανένα μυστηριώδη νόμο ή μήπως είναι ένα παιχνίδι, μια ιδιοτροπία της τύχης; Ο δόκτωρ Μάκ Κόστ πιστεύει στο πρώτο: σ' ένα ανεξήγητο άκωχο νόμο που καθορίζει εκ των προτέρων τα γεγονότα της ζωής μας σ' αυτόν τον κόσμο καθώς και όλα τα φαινόμενα του σύμπαντος.

«Ας ρίξουμε μια ματιά στην ιστορία. Ας εξετάσουμε τις παράξενες συμπτώσεις που παρατηρήθηκαν στο θρόνο της Γαλλίας. Τι βλέπουμε λοιπόν; Το εξής: Κάθε βασιλικός οίκος, δηλαδή κάθε βασιλική οικογένεια, έφτανε στο τέλος της με τη διαδοχή

άνασταναίε βαθεία... «Υστερ' από την κοιλιά, μια τρύπα ακόμα στο ένα πόδι, έπειτα στο άλλο, μια τελευταία τρύπα στο μέτωπο... Και το αίμα κατακόκκινο, ολοζώντανο αίμα, τρέχει αδιάκοπα απ' τις πληγές...

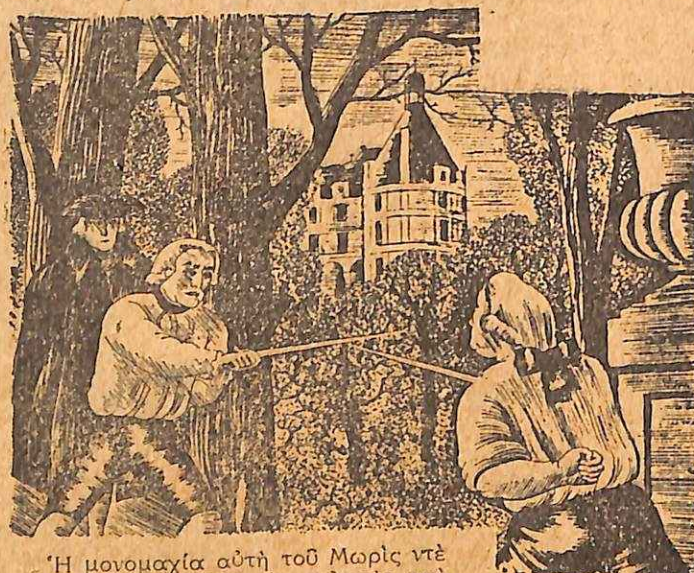
Μητέρα κι' αδελφάδες γονατισμένες, παρακαλάνε να πετύχουνε τα ξόρκια... Και καθώς φαίνεται πετύχανε... Ο δαίμονας έφυγε, έφυγε μακριά, γιατί η Έσθθρ απόμεινε εκεί βουβή στη θέση της... Δεν κινείται πια...

Οι εξορκιστάι σηκώνονται τότε, κοντοζυγώνουν ο ένας τον άλλον και άνοιγαν τα μάτια τους και είπαν: «Αν ταλλάσσον μεταξύ τους κάτι βλέμματά φριχτά, γεμάτα τρέλλα...

Ο μύλος γυρίζει πάντα τα φτερά του... Και μια παγερή ήσυχία άπλωνεται παντού...

Η Έσθθρ ούτε σαλεύει πια... ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΖΕΦΡΟΥΑ

στο θρόνο τριών αδελφών. Κι' όριστε τώρα τα παραδείγματα. Ο βασιλικός οίκος των Καπετιγγών, τελείωσε με τους τρεις γιους του Φίλιππου του Γραίου: με τον Λουδοβίκο Χ, τον Φίλιππο ΙΥ και τον Κάρολο ΙΥ. Μετά έχουμε τη δυναστεία των Βαλουά, που τελείωσε κι' αυτή με την άνοδο στο θρόνο των τριών γιων του Ερρίκου ΙΙ: τον Φραγκίσκο ΙΙ, τον Κάρολο ΙΧ και τον Ερρίκο ΙΙΙ. Έπειτα, έρχεται η σειρά της δυναστείας των Βουρβόνων, που έσβυσε κι' αυτή με τους τρεις αδελφούς: τον Λουδοβίκο ΙΒ, τον Λουδοβίκο ΙΖ και τον Κάρολο Χ.

Η μονομαχία αυτή του Μωρίς ντέ Σάξ, ήταν από τις σκληρές και τις πιο άδυσωπτες...

Τί είναι λοιπόν; Απλή σύμπτωσης; «Οχι δά. Ο Μάκ Κόστ έχει ρίξει δταν λήη ότι το πεπρωμένο είναι ένας άδυσωπτος νόμος.

«Ας δούμε και τις λεγόμενες «μοιραίες» χρονολογίες. Ο αριθμός 88, παραδειγματος χάριν, έπαιξε έναν παράξενο ρόλο στη σκωτσέζικη δυναστεία των Στούαρτ. Ο πρώτος βασιλεύς αυτής της δυναστείας ήταν ο Ροβέρτος Στούαρτ, που πέθανε κατόπιν από τα τραύματά του, το 1388, κατά την περίφημη μάχη του Ότερμπορν. «Υστερ' από έκαστο χρόνο, το 1488, ο Ιάκωβος ΙΙΙ δολοφονήθηκε από άνθρωπα από τους αντιπάλους του. Το 1588, ακριβώς μετά έκαστο πάλι χρόνια, το ξανθό κεφάλι της βασιλίσσης Μαρίας Στούαρτ κόπηκε πάνω στο Ικρίωμα από τον πέλεκυ του δημίου. Έπειτα, πάλι ύστερ' από έκαστο χρόνο, το 1688, ένας άλλος Στούαρτ, ο Ιάκωβος ΙΙ, έχασε το θρόνο του. Και τέλος, ύστερ' από έκαστο χρόνο, το 1788, ο τελευταίος απόγονος των Στούαρτ, ο Κάρολος Έδουαρδος, πέθανε πριν προφτάσει να φέρση στο κεφάλι του το στέμμα της Αγγλίας.

«Όλα αυτά είναι άτιλες συμπτώσεις; Ποιος έχει την αφέλεια να παραδεχθί ένα τέτοιο πράγμα;

Μά ας εξετάσουμε τώρα και μια άλλη περίπτωση: του μοιραίου έτους, της λεγόμενης «κακής χρονιάς». Το έτος 1559, έθεωρείτο ως το πιο τραγικό έτος της ιστορίας για τους βασιλείς, γιατί πέθαναν μέσα σ' αυτό καμιά είκοσάρια βασιλείς κι' αυτοκράτορες της Ευρώπης. Ανάμεσά σ' αυτούς, οι σπουδαιότεροι ήταν ο αυτοκράτωρ Κάρολος Υ, ο βασιλεύς της Γαλλίας Ερρίκος ΙΙ κι' η βασίλισσα της Αγγλίας Μαρία Τυδώρ. Κι' ωστόσο, καμιά επιδημία δεν αναφέρεται στην ιστορία. Το έτος 1559 ήταν κι' αυτό όπως όλα τ' άλλα...

Καιρός όμως είναι να εξετάσουμε και τις παράξενες συμπτώσεις της ζωής μερικών ιστορικών προσώπων. Ένα από αυτά τα πρόσωπα, είναι κι' ο περίφημος στρατάρχης της Γαλλίας Μωρίς ντέ Σάξ. Ο άνθρωπος αυτός έμονομάχησε 123 φορές στη ζωή του, πάντα για μια γυναίκα, γιατί ήταν τρομερός κατακτητής των γυναικείων καρδιών. Μά το περίεργο δεν είναι αυτό, αλλά το εξής: Κάθε τέτοια μονομαχία γινόταν από μια αλλόκοτη σύμπτωση, τη δεκάτη τρίτη ημέρα του μηνός! Ο Μωρίς ντέ Σάξ λοιπόν είχε τόσο συνηθίσει σ' αυτές τις «συμπτώσεις», ώστε, όταν έμπνυσε το πρωί της δεκάτης τρίτης ημέρας κάθε μηνός, σιωπούσε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο.

Με ποιόν λοιπόν θα μονομαχήσω σήμερα;

«Ένα πρωί — αναφέρει ο βιογράφος του Πάβ Ρεμπού — ο Μωρίς ντέ Σάξ σηκώθηκε με την άποψη ν' αντισταθί με κάθε τρόπο στο πεπρωμένο του και διέταξε τους υπαυγιστά του νά έτοιμασθούν, γιατί θα έπαινε εκείνη τη μέρα από τις Βερσαλλίες, για νά πάη να μείνη στον πύργο του. «Έτσι κι' έγινε. Ο Μωρίς ντέ Σάξ άποσύρθηκε στον πύργο του Μύντ και, πριν από το γεύμα, κατέβηκε νά κάνει έναν περπάτο στο άπέραντο πάρκο του. Μά δεν είχε προχωρήσει πολύ, όταν ξαφνικά θρήνηκε μπροστά σέ δυο εύγενείς που έστεκαν σέ μίαν άλλέα σάν νά τον περίμεναν. Ο ένας από αυτούς ήταν ο έχθρός του πρίγκηψ ντέ Κοντί κι' ο άλλος, ο ύπασπιστής του. Ο Μωρίς ντέ Σάξ, μόλις άντελήφθη πόν άσπονδο έχθρό του, κατάλαβε για ποιά σκοπό τον περίμενε και, θέλοντας ν' άποφύγη τη μονομαχία, έκανε νά γυρίση πίσω στον πύργο του. Ο άλλος όμως τον σταμάτησε άμέσως μ' ένα σαρκασμό του: — Στρατάρχα, είσατε λοιπόν ένας δειλός!...

«Ο Μωρίς ντέ Σάξ, μ' ένα μούγκρισμα θυμού και λύσσας, πέταξε πέτρα τον μανδύα του, τράβηξε το ξίφος κι' ώρμησε κατά του πρίγκηπος ντέ Κοντί. Η μονομαχία αυτή ήταν από τις πιο σκληρές και τις πιο άδυσωπτες... «Όταν, ύστερ' από λίγη ώρα, οι ύπασπιστάι του στρατάρχου κατέβηκαν στο πάρκο, τον βρήκαν αίμόφυρο και θραυκά πληγωμένο στην άκρη της άλλέας. Αίτία της ιστορικής αυτής μονομαχίας, ήταν ένα έρωτικό γράμμα που είχε στείλει στον «γόητα» στρατάρχη ή πρίγκηπισσα ντέ Κοντί».

Καθώς θλέπετε, ο Μωρίς ντέ Σάξ, λίγο έλειψε νά πεθάνη από τα τραύματά του, όταν θέλησε νά ξεφύγη από τον άμελικτο νόμο που προκαλούσε τις μονομαχίες του. * * *

Τέτοιες συμπτώσεις, καμιά φορά, έχουν κι' ένα κωμικό χαρακτήρα. Η περιπέτεια του Βίσμαρκ, παραδειγματος χάριν, είναι από τις πιο έκπληκτικές και τις άνεξήγητες.

Ο «Σιδηρός Καγκελάριος» έπιθυμούσε πολύ τη φίλια του περιφημου Άγγλου πολιτικού λόρδου Βήκονσφιλντ, του γνωστού Ντισρέλλι. Όταν λοιπόν, μια ημέρα, ο Άγγλος ύπουργός, που ήταν τρομερά καχύποπτος κι' ευέρεθιστος, τον έπεσκέφθη στο σπίτι του, συνέβη το εξής κωμικοτραγικό γεγονός. Ο Βίσμαρκ περιποήθηκε με μεγάλη ευγένεια και με ύποδειγματικό τάκτ το φίλο του, για ν' άποκτήση τη συμπάθειά του. Από θέμα σέ θέμα λοιπόν, έφθασαν μιά στιγμή και στο ζήτημα της ήσυχίας και της περιουλλονχίας που χρειάζεται ένας πολιτικός για νά εργασθί και νά μελετήση τα διάφορα ζητήματά του. Ο λόρδος Βήκονσφιλντ παραπονιόταν ότι δεν τον άφηναν ποτέ ήσυχο οι επισκέπτες του.

— Έγώ, χάρις στη γυναίκα μου, του άπάντησε ο Βίσμαρκ, έχω θρήνη ήσυχία μου. Όταν κανένας όχληρός επισκέπτης με ξεθεώνει με τις φλυαρίες του, ή γυναίκα μου στέλνει έναν ύπνρήτη νά μου πη πως με περιμένει ο αυτοκράτωρ...

Μά ας όμως είχε τελειώσει τη φράση του, ή πόρτα του γραφείου του άνοιξε και παρουσιάσθηκε ο θαλής του.

— Έξοχώτατε, του είπε, σάς καλεί έπειγόντως ο αυτοκράτωρ...

Ο λόρδος Βήκονσφιλντ ώχριάσε και σηκώθηκε άμέσως, καταγνακτισμένος για την προσβολή που του είχε γίνει. Περιττό δέ είναι ν' αναφέρη κανείς, ότι όσο κι' αν προσπάθησε ο Βίσμαρκ νά τον πείση, ότι έπρόκειτο για μιά παρεξήγηση, δεν τό κατώρθωσε.

Ο λόρδος Βήκονσφιλντ γύρισε στην Αγγλία έξω φρενών κατά του Βίσμαρκ. Απλή σύμπτωσης; Ο δόκτωρ Μάκ Κόστ μάς λέει πως είναι ένα ύπολογισμένο κτύπημα του πεπρωμένου... * * *

Τελειώνοντας αυτό το περίεργο άρθρο, θα σάς αναφέρουμε την αλλόκοτη περιπέτεια του Αμερικανού πρεσβευτού Ουάλλας Ρίντλντ, που δεν

μπόρεσε, ύστες φορές έπεχείρησε, νά φθάση στην πρεσβεία του, στη Ρώμη. Το πρώτο ταξίδι του τό έκανε τό 1915 με τη «Λουζιτάνια». Μά τό ύπερωκεάνειο αυτό τορπίλλήθηκε, ως γνωστόν, κι' ο Ουάλλας Ρίντλντ σώθηκε ως εκ θαύματος και γύρισε πίσω στην Αμερική, μ' ένα άλλο πλοίο, δίχως νά τό θέλη. Το δεύτερο ταξίδι του έγινε με τό ύπερωκεάνειο «Άστόρια». Στη μέση του άκεανού όμως, άρπαξε φωτιά κι' οι έπιβάτες έπιβίβασθηκαν σ' ένα γαλλικό ύπερωκεάνειο που πήγαινε στη Νέα Υόρκη. Τέλος, τό τρίτο ύπερωκεάνειο, τό «Τρέτσαρ», με τό οποίο ταξίδευε την Ιταλία, προσέκρουσε σ' έναν όγκόπαγο και βούλιαξε ύστερ' από λίγες ώρες. Ο άτυχος πρεσβευτής γύρισε πάλι μ' ένα σουηδικό φορτηγό στη Νέα Υόρκη και ή πρώτη του δουλειά που έκανε, ήταν νά ύποβάλη την παραίτησή του!...

Τί είναι λοιπόν τό πεπρωμένο; Γρίφος ή νόμος; Μάλλον τό δεύτερο, γιατί, όπως είδατε, τά γεγονότα της ζωής δεν είναι ένα άπλό παιχνίδι της τύχης.

ANTRE ZAKIEP.

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Δυο κυρίες της τιμής, στην αύλη του Φρειδερίκου του Β', φιλονεικούσαν ποιά απ' τις δυο θα είχε τά πρωτεία στις δεξιότητες και στις τελετές. Έπειδή δεν κατώρθωσαν νά συμφωνήσουν, παρουσιάσθηκαν στον αυτοκράτορα.

— Ποιάς εκ των δυο ο σύζυγος έχει τον μεγαλύτερο θαμό στο στρατό; τις ρώτησε ο Φρειδερίκος.

— Και οι δυο έχουν τον ίδιο θαμό, τό άπάντησαν.

— Ποιός είναι ο άρχαιότερος;

— Είναι και οι δυο σύγχρονοι...

— «Ε! Τότε... τί νά σάς πώ, είπε ο έφρων αυτοκράτωρ... «Ποια απ' τις δυο σας είναι πιο... κουτή, αυτή άς περάση πρώτη!... * * *

Στη Γαλλική Έπανάσταση, κατά τους χρόνους της Τρομοκρατίας:

— Πώς ονομάζεσαι, κατηγορούμενε; ρωτάει ο πρόεδρος του Έπαναστατικού Δικαστηρίου.

— Μαρκήσιος ντέ Σαιν-Σύρ.

— Δεν υπάρχουν πια μαρκήσιοι!...

— Ντέ Σαιν-Σύρ.

— Τό...«Ντέ» είναι τίτλος... Δεν υπάρχουν πια τίτλοι!...

— Σαιν-Σύρ.

— Τό «Σαιν» σημαίνει άγιος... Δεν υπάρχουν πια άγιοι!...

— Σύρ...

— Τό «Σύρ» σημαίνει «κύριος». Δεν υπάρχουν πια κύριοι!...

— ! ! ! * * *

Μιά ήθοποιός της εποχής του Άλεξάνδρου Δουμά, θέλοντας νά καλέση, ένα θράυ, σέ γεύμα στο σπίτι της, τό διάσημο Γάλλο συγγραφέα, τό έγραψε την εξής έπιστολή:

«Άγαπώμε μου κύριε,

Σάς παρακαλώ νά έλθετε αύριο τό θράυ νά δείπνησετε σπίτι μου.Θά μού κάνετε μεγάλη εύχαρίστησι και τιμή. Έσάς θέβαια μπορέι αυτό νά μη σάς εύχαριστή και πολύ, διότι δεν είμαι από τις γυναίκες που διαθέτουν πνεύμα... Σάς ύποσχόμαι όμως ότι την επομένην του γεύματος αυτού, θά έχω κι' έγώ πολύ πνεύμα, διότι — έέρερε — έχω σπουδαία... μνήμη!... * * *

Ο διάσημος μουσουργός Ροσσίνι, προσπαθούσε κάποτε νά δοκιμάση στο πιάνο ένα κομμάτι από μιά συμφωνία του Βάγνερ, μά δεν τό κατάφερε και διαρκώς έκανε παραφωνίες.

— Μά, μαίτρ, του είπε τότε ένας από τους μαθητάς του... Κατά λάθος έχετεβάλει την παρτιτούρα ανάποδα μπροστά σας...

Και ο Ροσσίνι που δεν χάνεσε καθόλου τη μουσική του Βάγνερ, άποκρίθηκε:

— Τη δοκίμασα και από την...καλή της, αλλά δεν θγαίνει τίποτε.

Τό αίνιγμα της ψυχής μιας καλλιτέχνιδος

Η ψυχανάλυση της Γκρέτας Γκάρμπο

(Ένα πολύκροτο άρθρο του διασήμου Αμερικανού ψυχαναλητού Παυλόβσκυ γιό την παράξενη κι' αίνιγματική ψυχοσύνθεσι της μεγάλης τραγωδού του κινηματογράφου).

ΣΙΝΕ ή πρώτη φορά που μου δίνεται η ευκαιρία να εξετάσω μια μεγάλη καλλιτέχνη της εποχής μας από ψυχαναλυτικής απόψεως, σύμφωνα με τη μέθοδο του Βιεννέζου δόκτορος Φρόυντ κι' ομολογώ ότι, παρ' όλη την επιθυμία μου να δώσω μια επιστημονική εξήγηση στο αίνιγμα της ζωής της Γκρέτας Γκάρμπο, βοσκομαι σε κάποιες δυσκολίες θέσε. Πολλές φορές είχα την τύχη να μιλήσω μαζί της στο Χόλλυγουντ και πολλές φορές πάλι θρήκα διάφορα απόκρυφα στοιχεία για την εσωτερική ζωή της, για τον κόσμο της γριφώδους και εκπληκτικής ψυχής της. Κι' έτσι, από την πρώτη στιγμή μου τέθηκε με τον πιο άμελλικο τρόπο το έζης ερώτημα: Η Γκρέτα Γκάρμπο είναι μια παθολογική περίπτωση; Είναι δηλαδή μια άρρωστη;

Κατά τη γνώμη μου, δεν πρέπει κανείς ν' αμφισβητήσει ότι το «φαινόμενο της Γκρέτας Γκάρμπο», μοναδικό στο είδος του, αποτελεί ένα εξαιρετικό θέμα για σπουδή σ' έναν γιατρό που εφαρμόζει την ψυχαναλυτική μέθοδο.

Πρίν όμως προχωρήσω, θεωρώ απαραίτητο να σας πω με δυο λόγια τι είναι η ψυχανάλυση και πώς εφαρμόζεται ή μέθοδός της.

Η ψυχανάλυση λοιπόν είναι μια καινούργια μέθοδος διαγνώσεως των παθολογικών φαινομένων ενός άρρωστου με την εξερεύνησι του υποσυνειδήτου του. Η εξερεύνησις δέ αυτή γίνεται με μια ειδική ψυχολογική ανάλυση.

Ποιά είναι τώρα ή κεντρική, ή βασική, ή θεμελιώδης αρχή της ψυχανάλυσεως; Είναι ή έξης: κάθε άνθρωπος που ξεφεύγει από το κοινό επίπεδο της ζωής μας και παρουσιάζει διάφορες μανίες ή εκκεντρικότητες, είναι ένα είδος ακίνδυνου τρελλού, όπως ο νευρασθενής της ήπιως μορφής. Μέχρι σήμερα λοιπόν πιστεύαμε ότι ο ακίνδυνος αυτός τρελλός απέκτησε τις μανίες του και τους εξωφρενισμούς του από διάφορες αιτίες: υπερκόπωση του νευρικού συστήματος, αλκοολισμός, κληρονομικές ασθένειες κλπ. Ο Φρόυντ όμως τὰ κατήγγειλε όλα αυτά κι' έφερε μια αληθινή επανάστασι στην ιατρική επιστήμη. Όλους αυτούς τους μισότρελλους, τους νευρασθενείς, τους έβαλε στη σειρά, χωρίς καμιά διάκρισι και τους έπτε:

— Ξέρετε γιατί υποφέρετε; Γιατί έχετε έρωτικές στενοχώριες! Λέτε πως άρρωστήσατε από διάφορες συγκινήσεις; Έγώ σας λέω πως δεν υπάρχει παρά ένα μόνο είδος συγκινήσεως: ή έρωτική συν-

κίνησις!...

Από αυτή λοιπόν την αρχή ξεκινάει ο ψυχαναλύτης κι' εφαρμόζει τη μέθοδο θεραπείας του Φρόυντ που συσταται στην εξερεύνησι του υποσυνειδήτου του άρρωστου. Πώς γίνεται δέ αυτή ή εξερεύνησις; Με την επιστημονική εξήγησι των όνειρων του άρρωστου. Μά θα μου πείτε τώρα τί σχέσι έχουν τὰ όνειρα με τις έρωτικές συγκινήσεις μας και το υποσυνείδητό μας; Θα σας απαντήσω: πολύ μεγάλη! Και ιδού γιατί: όταν μια έντονη μιά ανάνησις ή μια επιθυμία μας στενοχωρεί, τη διώχνουμε από τη συνειδησίς μας και τη φυλάκισουμε στο υποσυνείδητο. Αυτή όμως, μόλις θρή την ευκαιρία, δραπετεύει από εκεί πέρα κι' ανεβαίνει πάλι στην επιφάνεια. Μά πότε θρίσκει μια τέτοια ευκαιρία; Τήν ώρα του ύπνου μας. Με άλλα λόγια τὰ όνειρά μας είναι ή πραγματοποίησις των επιθυμιών μας που τις φυλάκισαμε στο υποσυνείδητο. Η απόδειξις; Μήπως δεν λέμε «όνειρα» τις πιο φλογερές επιθυμίες μας; Όπως τώρα ένας δραπέτης μεταφριζεται για να μην αναγνωρισθί, γιατί τότε θα συλληφθί πάλιν, έτσι και ή επιθυμία μας μεταμορφώνεται για να ξεφύγουν από το υποσυνείδητο και να παρουσιασθούν στα όνειρά μας. Ο ψυχαναλύτης συνεπώς, δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να λήσ' αυτές τις μεταφρισμένες επιθυμίες: «Σας γνωρίσαμε! Σας γνωρίσαμε!...» Και να τους τραβάη τη μάσκα... Έτσι ανακαλύπτει ποιές επιθυμίες είναι ή αίτια της διαταραχής

του άρρωστου και μπορεί τότε να τον γιατρέψι.

Ελπίζω να σας έδωσα μια γενική ιδέα της ψυχανάλυσεως και της μεθόδου της. Έτσι θα μπορέσετε καλύτερα να με παρακολουθήσετε στη διάγνωση που θα κάνω της «άρρωστιας» της Γκρέτας Γκάρμπο.

Η «Σφίγγα του Χόλλυγουντ» σκανδαλίζει από χρόνια τώρα όλον τον κόσμο με το μυστήριο που περιβάλλει τη ζωή της. «Η Γκρέτα Γκάρμπο, λέει, είναι μισάνθρωπος, γι' αυτό ζητάει διαρκώς τη μοναξιά, τη σιωπή και το μυστήριο. Είναι μια νευρασθενής».

Μπορεί αυτοί οι άνθρωποι να έχουν δίκιο. Είναι άναμφισβήτητο ότι ή Γκρέτα Γκάρμπο δεν μοιάζει διόλου με τις άλλες καλλιτέχνιδες του Χόλλυγουντ που χαίρονται τη ζωή όσο μπορούν καλύτερα και με τον πιο εντατικό τρόπο. Η Τζόαν Κράουφορντ, ή Τζίν Χάρλοου και τόσες άλλες έρωτεύονται, διασκεδάζουν, ρίχνονται με πάθος στις περιπέτειες, λατρεύουν την πυρετώδη ζωή της εποχής μας. Η Γκρέτα Γκάρμπο αντιθέτως είναι μια τρομακτική άρνησις της ζωής. Δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να θυθεται στο μυστήριο και να στερεΐται τὰ πάντα με τη διαρκή της απομόνωσι.

Γιατί όμως αυτό; Γιατί, όπως λένε, είναι άρρωστη, είναι νευρασθενής. Όρραία απάντησις! Μήπως μάς διαφωτίζει καθόλου; Εκείνο που θέλουμε να μάθουμε είναι γιατί ακριβώς ή Γκρέτα Γκάρμπο είναι νευρασθενής;

Αυτή την απάντησι δεν θα μάς τη δώση καμιά άλλη έπιστήμη παρά μόνο ή ψυχανάλυσις.

Ας δοΰμε ποιές είναι το πιο σημαντικό γεγονός της ζωής της Γκρέτας Γκάρμπο. Όλοι σας, είμαι βέβαιος πως θα ξέρετε ότι το γεγονός αυτό είναι ο θάνατος του περιφημου σκηνοθέτου Μάουριτς Στίλλερ. Ο Στίλλερ ήταν συμπατριώτης της Γκρέτας Γκάρμπο κι' αυτός πρώτος την ανέκαλύψε, όταν εκείνη ήταν μια άσημη μανικουρίστα και την έκανε ήθοποιό του κινηματογράφου. Ο Στίλλερ τώρα πίστευε πως είχε ανακαλύψει ένα μεγάλο ταλέντο; Μπορεί... Το γεγονός είναι ότι ο μεγαλοφυής αυτός σκηνοθέτης έρωτεύθηκε τρελλά την Γκρέτα Γκάρμπο και θέλησε να έκφράσι με αυτήν όλα τὰ καλλιτεχνικά όνειρά του. Σ' αυτόν λοιπόν χρωστάει ή Γκρέτα Γκάρμπο την ανάδειξί της στον κινηματογράφο.

Τι συνέβαινε όμως από μέρους της; Ήταν κι' αυτή έρωτευμένη με τον Μάουριτς Στίλλερ; Φαίνεται ότι όχι. Τού έδειχνε μια μεγάλη φι-

Ένα ώραίο σκίτσο της Γκρέτας Γκάρμπο.

(Συνέχεια στη σελίδα 57)

Δραματικά διηγήματα

Του Τζέιμς Ντούγκλας

Το συμβόλαιο του θανάτου

ΕΕ μου! Όταν ή δυστυχία χτυπάει την πόρτα ενός σπιτιού, πρέπει κανείς να μην έλπίζει πια στην ευτυχία. Τεράστια πένιμα σύννεφα μαζεύονται πάνω στον συζυγικό όριζοντα, κάνουν

άσφυκτική την ατμόσφαιρα της οικογενείας και μεταβάλλουν την κατοικία των ανθρώπων σε μελαγχολικό τάφο, σε μια κατοικία πεθαμένων.

Κι' ωστόσο ο Κλάρκ είχε κατορθώσει να γλυτώσι απ' όλα αυτά τὰ μαρτύρια, χάρις στην τρυφερή γυναικούλα του και το παιδί του. Η Μάργκαρετ ήταν μια αντάξια γυναίκα του. Δεν έσκυψε ποτέ το κεφάλι και δεν υποτάχθηκε στη δυστυχία της.

— Πρέπει κάτι να κάνουμε! έπτε στο σύζυγό της. Πρέπει, τουλάχιστον για το παιδί!...

Ο Κλάρκ όμως είχε χάσει το ήθικό του. Όλα του φαίνονταν μαύρα και σκοτεινά. Όλα τρομερά πένιμα. Η θέλησί του είχε ναρκωθί κι' ή δύναμις του είχαν παραλύσει... Δεν είχε το κουράγιο ούτε να σηκώσι το χέρι του. Μά ή ώμορφη Μάργκαρετ, όταν τον έλεπε να γυρίσι μ' αυτά τὰ χάλια στο σπίτι, έτρεχε κοντά του μ' ένα ψεύτικο χαμόγελο και του διηγόταν ένα σωρό πράγματα για το παιδί τους, για τὰ παιχνίδια του, για τις γειτονισσες, ακόμη και για τὰ γεγονότα της μέρας.

Έκείνος όμως στενάζε με πικρία και της έλεγε:

— Δεν έχουμε τίποτε και σήμερα! Δεν βρίσκω δουλειά. Πήγα σ' όλες τις διευθύνσεις των μεσιτικών γραφείων. Μ' είχαν προλάβει άλλοι, πιο τυχεροί.

Η γυναίκα του έσπευδε τότε να του απαντήσι:

— Όλα θα διορθωθούν, Κλάρκ. Έσύ είσαι ένας άνθρωπος δραστήριος. Τίποτε δεν σε τρομάζει. Μόνο που πρέπει τώρα να κάνης λίγη ύπομονή. Έτσι είναι. Δεν μπορεί κανείς να τὰ έχη όλα δικά του. Μια μέρα θα ίδης ότι πάλι θα γινώσκεις τη ζωή σου.

Ο Κλάρκ της έριχνε ένα βλέμμα ευγνωμοσύνης και στενάζε από το βάθος της καρδιάς του. Έπειτα πήγαινε να ιδί το παιδί τους που κοιμόταν.

— Είναι πολύ ήσυχος! παρατηρούσε με θαυμασμό.

— Ναι, του έδωσα κι' έφαγε λίγη σούπα. Τώρα κοιμάται σαν άγγελουδι. Έφαγε ακόμη ένα όμορφο πορτοκάλι κι' ένα γλυκό.

Ο Κλάρκ έτοιμαζόταν να τη ρωτήσι που τὰ βρήκε πάλι αυτά τὰ τρόφιμα, αλλά ή Μάργκαρετ τον προλάβαινε:

— Έλα, του έλεγε, να φας κι' εσύ κάτι. Είσαι πολύ κουρασμένος κι' αυτή ή σκέψι θα σου τσακίσι την ύγεια σου. Μη στενοχωριέσαι κι' ή κατάστασι θα διορθωθί. Ύγεια μόνο να υπάρχη!...

— «Υγεία!» σκεφτόταν ο Κλάρκ. Και βέβαια όλα έπρεπε να διορθωθούν μια μέρα, αφού αισθανόταν το αίμα του να κυκλοφορή γρήγορα στις φλέβες του και ότι ήταν τόσο δυνατός που θα μπορούσε να γκρεμίσι ένα σπίτι.

Για να ικανοποιήσι όμως την περιέργειά του και για να κρύβη την ντροπή που αισθανόταν γι' αυτή την οικονομική τους εξαθλίωσι, ρωτούσε τη Μάργκαρετ:

— Πώς κατάφερες και μαγειρέψες σήμερα; Εκείνη του χάρει με τρυφερότητα το χέρι.

— Πρέπει να έχης έμπιστοσύνη σε μένα, του έλεγε. Να μη σε άπασχολή και τόσο ή φροντίδα του σπιτιού. Κάτι θα θρεθί για το παιδί μας. Θα σε παρακαλέσω μόνο να μην απογοητεύεσαι. Η ζωή είναι μια ρόδα. Κάποτε θα καταφέρεις κι' εσύ να σκαλώσης σε καμιά θεοσούλα της και να τὰ φέρης θόλτα. Τώρα πρέπει να κάνης ύπομονή!

Ύπομονή; Θεέ μου! Μά ο δύστυχος Κλάρκ δυο χρόνια τώρα δεν έκανε άλλο τίποτε. Μόνον ύπομονή. Από τη μέρα που τον είχαν διώξει τόσο σκληρά από την έταιρεία που εργαζόταν γύριζε από γραφείο σε γραφείο έξευρεύσεως εργασίας κι' ύστερα... ώργωνε το λονδίνο με τὰ πόδια του! Αλήθεια, πόσες φορές δεν είχε επιθυμήσει να ήταν μόνος! Τίποτε δεν θα τον ένοιαζε που δεν είχε δουλειά, που δεν είχε ταίγιο, που υπέφερε από το μαρτύριο της πείνας. Δεν θα τον ένοιαζε ακόμη αν ήταν ντυμένος με κορβελία κι' αν ήταν άστεγος. Δεν θα θασανιζόταν από τις σκέψεις ότι εκεί, σ' ένα διαμέρισμα, τον περίμενε ένα άγγελουδι και μια όμορφη γυναίκα που υπέφεραν από τη δυστυχία.

Θά ήταν ελεύθερος να ξεπλώσι ακόμη και στο πεζοδρόμιο και να μη δινι σημασία για κανέναν. Άλλωστε τι τον ενδιέφερε ο κόσμος. Μήπως κανείς απ' αυτούς τους εύθιμους διαβάτες είχε σταθί για να τον ρωτήσι τι του συμβαίνει και να ενδιαφερθί για τη δυστυχία του; Όλοι περνούσαν έμπρός του αδιάφοροι.

Τώρα όμως τὰ πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά. Η έσπευτε να παλαψί και να νικήσι, ή έπρεπε να τινάξη τὰ μυαλά του. Το δεύτερο το απέκλειε έντελως. Δεν ήταν τ' μιο ν' αφήσι τη γυναίκα του και το παιδί του, και να τους κάμη πιο δυστυχισμένους.

Ο Κλάρκ θασανιζόταν άγρια από αυτές τις τύψεις της συνειδήσεώς του. Και πάντα κατέληγε να τὰ βάζη με τον εαυτό του.

— Είσαι ένας παληάνθρωπος, έλεγε. Δεν φοβάσαι και τόσο τίθ' άπογινί ή γυναίκα σου και το παιδί σου, όσο γιατί θα χάσις την αγάπη τους.

Κι' ο Κλάρκ έκλαιγε από την απέραντη θλίψι του.

Ένα θράδυ όμως, γύρισε στο σπίτι φορτωμένος διάφορα πακέτα, που περιείχαν όλα τ' αγαθά της γής. Η γυναίκα του δεν έκρυψε τη χαρά της. Όσο για το παιδί του, ξεφώνισε και χόρευε σε κάθε άνοιγμά τους.

Η Μάργκαρετ κύτταξε κατ'άματα τον άνδρα της με μια λατά του, όπως έκανε τὰ παλιά ευτυχισμένα χρόνια, και τον ρωτήσε:

— Είχα δίκιο, Κλάρκ, όταν σου έλεγα ότι θα βρής εργασία.

Έκείνος γέλασε παράξενα κι' έκρυψε όσο μπορούσε περισσότερό τη στενοχώρια του.

Η Μάργκαρετ κατάλαβε ότι κάτι της έκρυβε ο σύζυγός της. Μά εκείνος έσπευσε να της διαλύσι τις ύπονοιές της:

— Έπιασα δουλειά. της έπτε, στο εργοστάσιο Γιούργκεν, στο Λίβερπουλ. Βέβαια δεν θα μ' έχετε κάθε μέρα μαζί σας, μά θα λαβαίνετε τακτικά το μισθό μου και θα μπορήτε να ζή-

τε ευτυχ σμένοι.

— Ευτυχισμένοι; ρώτησε η Μαργαρίτα, μη μπορώντας να συγκρατήσει τα δάκρυά της. Ευτυχισμένοι, αφού θα λείπης εσύ;

Μά ο Κλάρκ είχε πάρει την απόφασή του. Και την άλλη μέρα το πρωί έφυγε από το σπίτι.

Γύρισε έπειτα ακριβώς από ένα μήνα. Ήταν λιγάκι χλωμός και αδύνατος, μά δεν έδωσε καμιά εξήγηση στις ερωτήσεις της Μαργαρίτα. Έπειτα έφυγε για να γυρίσει πάλι μετά από καιρό και μ' ένα πόδι. Είπε στη γυναίκα του πως το είχε χάσει σε μια έκρηξη του εργοστασίου όπου δούλευε.

Η Μαργαρίτα πήγε να πεθάνει από τη φρίκη της. Μά ο Κλάρκ ήταν αμετάπειστος. Είχε πάρει την απόφασή να εργασθεί για να μη χάσει την αγάπη της. Μά τι περιέργο!... Κάθε φορά που ο Κλάρκ ξαναγύριζε σπίτι του ήταν ή πληγωμένος ή είχε χάσει κάποιο μέλος του σώματός του σε κάποιο δυστύχημα όπως έλεγε ο ίδιος.

Τέλος μια μέρα από το σπίτι ενός διάσημου γιατρού ειδοποίησαν την Μαργαρίτα.

— Έλατε γρήγορα να δείτε τον σύζυγό σας!

— Έτρεξε και τον βρήκε στα τελευταία του.

— Να προσέχης το παιδί μας, της είπε, με τρυφερότητα. Σ' ευχαριστώ που με δόθησες να κάνω το καθήκον μου. Έχω φροντίσει να μη σάς λείψει τίποτε έφ' όρου ζωής. Ο γιατρός ανέλαβε να σας δίνει το επίδομα της εταιρείας...

Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια του Κλάρκ. Είχε πεθάνει όμως ευτυχισμένος γιατί είχε σώσει από τη δυστυχία τη γυναίκα του και το παιδί του, κατανικώντας τον εγωισμό του και προτιμώντας να θυσιασθεί γι' αυτούς.

Και πράγματι, ο Κλάρκ είχε δεχθεί να κάνει άπαντα του ο διάσημος γιατρός διάφορα πειράματα, τα οποία τον άκρωτηρίασαν και του στοίχισαν τη ζωή. Είχε πουλήσει δηλαδή το σώμα του ζωντανό άκομη σ' αυτό τον έπιστήμονα, αφού έκλεισε φυσικά μαζί του ένα συμβόλαιο για την καταβολή της αμοιβής στη γυναίκα του.

Μά αυτό το πράγμα ποτέ δεν το έμαθε η Μαργαρίτα, ούτε το παιδί του. Ο δόκτωρ είχε κρατήσει το λόγο που είχε δώσει στον Κλάρκ, και δεν το είχε αποκαλύψει σε κανέναν. Έτσι έξακολουθούσαν σίμωρα ακόμη να υποθέτουν ότι ο σύζυγος Κλάρκ είχε πέσει θύμα της δουλειάς του και ότι είχε υπογράψει ένα τρομαχτικό συμβόλαιο με τον σοφό δόκτορα.

ΤΖΕ.Ι.Μ.Σ ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΗΣ.: ΣΑΠΟΥΝΑΔΑΣ

Μά και μια Μούσα, που θγήκε από τις... σαπουνάδες!

Μιά υπηρέτρια, έρωτευθείσα, έρμην έννοείται, τον κ. Κων Φαλτάιτς, όταν υπηρετόθεν ως ναύτης, του έκαμε και του έστειλε ταχυδρομικώς ένα ποίημα.

Τό ποίημα αυτό έστάλη όταν ο κ. Φαλτάιτς ήταν ταξίδι με τὰ πολεμικά. Έτσι παρέπεσε εις χείρας συναδέλφου, ο οποίος και μās τὸ ἐνεπιστεύθη ὑπὸ ἐχεμύθειαν. Καί ἡμεῖς τὸ δημοσιεύομεν, παρακαλοῦντες ὑμās νὰ τὸ κρατήσετε μυστικόν:

Βασανισμένη ὑπαρξίς,
Κωστάκη μου, σοῦ γράφει,
σάν μαγεύει τὸ φαί,
σάν πλένει εἰς τὴ σκάφη,
έσένανε, Κωστάκη μου,
έσένα συλλογούμαι.
Πότε νὰ ἔρθῃ Κυριακὴ
νὰ σ' εὔρω νὰ τὰ ποῦμε!
Νυχθημερόν σὲ σκέπτομαι,
καὶ θαρνασπενάζω,
καὶ ὀλοένα τάμματα
στὴν Παναγία τάζω,
πότε νὰ ἔρθῃ ἡ στιγμή,
νὰ ἔλθω μετὰ σένα,
γιὰ νὰ μὴν εἶμαι πάντοτε
ἡ ἀμοιρὴ στὰ ξένα.

Εάν δὲν εἶχε ποτὲ γνῶσιν τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ
ὁ κ. Φαλτάιτς, ἂς λάθῃ, τότε, σήμερα...

ΙΟ ΩΡΑΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΧΗΜΟ ΦΥΛΛΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Η καλλονή, δὲν ἐμπνέει πάντα τὸν ἔρωτα. Συχνὰ προκαλεῖ μόνο ἓνα συναίσθημα ψυχροῦ θαυμασμοῦ. Ένα πικάντικο πνεῦμα ὅμως, συνδυασμένο με μιά νόστιμη φυσιογνωμία, μπορεί νὰ προκαλέσῃ θύελλες σφοδροῦ ἔρωτικοῦ πάθους.

Ντυκλό

Η φιλάρεσκες ποθοῦν νὰ σέρνουν θριαμβευτικὰ στὸ ἄρμα τὸν πλῆθος θαυμαστῶν. Η προικισμένες ὅμως με ψυχική λεπτότητα καλλονές εἶνε πάντα μετρίοφρονες κι' ἀποφεύγουν τέτοιου εἶδους ἀνόητες ἐπιδείξεις.

Δεσποινὶς Ντυμενίλ

Όταν ἡ γυναίκα ἀρχίζει νὰ ἐκτιμᾷ περισσότερο τὶς ἀρετὲς τῆς ψυχῆς ἀπ' τὰ χαρίσματα τοῦ κορμιοῦ, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχει ἡ πρώτη πεῖρα ζωῆς, ἡ ὠριμὴ παιὰ ἡλικία...

Μπαλζάκ

Η ὑπερβολικὴ ἐπίδειξις πνεύματος, ἐκ μέρους μιᾶς γυναίκας, γίνεται πάντα εἰς θάρος τῆς σεμνότητός της.

Κυρία ντὲ Λαυπερ

Νὰ πιστεύετε πάντοτε στὰ ψέματα τῶν γυναικῶν: Συνήθως, κρύβουν μέσα τους τὴν ψυχὴ τῆς... ἀλήθειας!

Πῶλ Μπουρζέ

Τὸ πῶ οπάνιο πρᾶγμα στὴν ὑφήλιο, εἶνε τὸ νὰ συναντήσῃ κανένας μιά γυναίκα ἐντελῶς ἡλιθία...

Κυρία ντὲ Ζιραρδέν

Ό ἄνδρας ποθεῖ πρῶτα, κ' ὕστερα ἀγαπά. Ένῶ ἡ γυναίκα πρῶτα ἀγαπᾷ κ' ὕστερα ποθεῖ.

Δόκτωρ Ζουανὺ Ροῦ

Σὲ δυὸ περιπτώσεις μονάχα, μπορεί κανένας νὰ δυσαρεστή διαρκῶς τὴν ἀγαπημένη του: Η ὅταν τὴν ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ ἢ ὅταν δὲν τὴν ἀγαπᾷ καθόλου!

Βωθενάρκ

Η φιλάρεσκες μās σπρώχνουν μέσα στὸ καμίνι τῆς ἀγάπης, δ' ἄως νὰ μās ἀκολουθοῦν ποτέ: Προτιμοῦν νὰ μένουν διαρκῶς στὴν ἀσφάλεια, παραμονεύοντας γιὰ καινούρια θύματα...

Σάρλ ντὲ Μπερνάρ

Τί ἐστὶ γυναίκα; Δὲν εἶνε δύσκολος ὁ ὀρισμός: Γυναίκα εἶνε ἓνα ὄν, τὸ ὁποῖο θέλει ὅταν δὲν θέλῃς, καὶ δὲν θέλει ὅταν θέλῃς!

Τερέντιος

Η ἡδονὴ κι' ὁ πόθος, εἶνε οἱ δυὸ πῶ δυνατόι συνένοχοι τοῦ ἔρωτος.

Δεσποινὶς Γκωσσέν

— «Αν θέλῃς νὰ σ' ἀγαπῶ, μὴ λείψῃς ἀπὸ κοντὰ μου ποτέ! ἔγραφε μιά γυναίκα σ' ἓναν ἄνδρα. Θέλω νὰ σὲ βλέπω διαρκῶς... Γιατὶ ἀπὸ ὅσους δὲν βλέπω, μονάχα τὸν... θεὸ ἀγαπῶ καὶ δὲν ξεχνῶ!»

Ριβαρόλ

Σπάνια νὰ μὴ χάσῃ τὸ «ἐγὼ» του καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά του ὁ φτωχός, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ παντρευτῇ μιά πλούσια γυναίκα...

Όξενστιρν

Όργανέττο ἡδονῆς, κι' ὄργανο θανάτου, εἶνε ἡ γυναίκα!

Αἰμίλιος Ζολά

Η γυναίκες μεταχειρίζονται τὴ λέξι «φιλία» μονάχα ὅταν πρόκειται ν' ἀγαπήσουν κάποιον ἢ ὅταν πρόκειται νὰ τὸν ξεχάσουν.

Σαιντ-Μπεξ

Μικρά διηγήματα

Τὸ χιλιάρικο

Ρομπέρ Πορλιέ διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του ξαπλωμένος ἀναπαυτικά σὲ μιά βελούδιὰ πολυθρόνα. Η γυναίκα του, ἡ ὡμορφὴ Ἀρλέττα, ξανθεῖα, ρόδινη, χαριτωμένη, μπήκε με τὶς μύτες τῶν ποδιῶν στὸ ἴσχυο σαλόνι καὶ με τὰ τρυφερά χέρια της σκέπασε τὰ μάτια του. Έπειτα τὸν φίλησε δυνατὰ, δυὸ φορές, στὸ μάγουλο καὶ με τὴ γλυκεῖα φωνή της τὸν ἱκέτησε:

— «Αν ἤξερες, ἀγάπη μου, πόσο εἶνε ὡμορφὸ τὸ μανσόνι πὺ εἶδα χθὲς στὰ ἐμπορικά! Ένα θαῦμα! Καὶ ἔρεῖς, φοριῶνται ἐφέτος πάρα πολὺ τὰ μανσόν!... Όλη τὴ νύχτα τὸ ἔβλεπα στ' ὄνειρό μου!»

Ό Ρομπέρ ἄφησε τὴν ἐφημερίδα νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ με μιά κωμικὴ ἀπογοήτευσι, δῆλωσε καθαρὰ ὅτι ἓνας σύζυγος εἶνε πάρα πολὺ δυστυχισμένος, ὅταν ἔχῃ μιά τόσο φιλάρεσκῃ γυναίκα.

— Κάνεις λάθος! τοῦ φώναξε ἡ Ἀρλέττα. Δὲν εἶμαι διόλου κοκέττα. Εἶμαι πολὺ πρακτικὴ! Αὐτὸ τὸ μανσόν εἶνε μιά πρῶτης τάξεως εὐκαιρία. Τοῦ χρόνου θὰ ἀξίζῃ τὰ διπλά!

Ό Ρομπέρ δίστασε μιά στιγμὴ κι' ἔπειτα, θάροντας τὴν ἱκετευτικὴ ἔκφρασι τῆς ὡμορφῆς γυναικάς του, τῆς εἶπε:

— Καλά!... Ἀγόρασε το... Μά μόνο ἂν εἶνε ἡ τιμὴ του λογικὴ...

Η Ἀρλέττα χτύπησε τὰ χέρια ἀπὸ τὴ χαρὰ της. Ό Ρομπέρ τῆς ἦταν ὁ πῶ θελκτικὸς σύζυγος τοῦ κόσμου! Θὰ τὸν ἀγαποῦσε ἐκατὸ ἑκατομμύρια φορές περισσότερο γιὰ τὴ γενναιοδωρία του.

Έκείνος ὅμως κούνησε τὸ κεφάλι, σκεπτικὸς. Ό σύζυγος εἶνε πάντα ὁ καλύτερος ἀπ' ὅλους, ὅταν πραγματοποιῇ τὶς ἐπιθυμίες τῆς γυναικάς του. Μά, ὠστόσο, δὲν ἔπρεπε νὰ ἦταν καὶ ἀνόητος...

— Πόσο ἔχει αὐτὸ τὸ μανσόν; εἶπε.

Η Ἀρλέττα στενοχωρήθηκε ἀπὸ τὸ μα, κοκκίνισε ὡς τ' αὐτιά, κατέβασε τὰ μάτια καὶ ψιθύρισε:

— «Ὁ, ἓνα μικρὸ, ἓνα τόσο δά... χιλιάριο!»

Ό Ρομπέρ, μόλις ἄκουσε τὸν ἀριθμὸ, πετάχτηκε ὀρθίος.

— Ένα χιλιάριο! Μά εἶσαι τρελλή! Ποτέ!...

— Θὰ μ' ευχαριστήσῃς τόσο πολὺ!

— Ένα χιλιάριο, παιδί μου, εἶνε μεγάλη ἀφαιμάξις. Έννοια σου! Μὴν τὸ πάρῃς κατάκαρδα! Θὰ τὸ ξεχάσῃς γρήγορα αὐτὸ τὸ διαβολέμένο

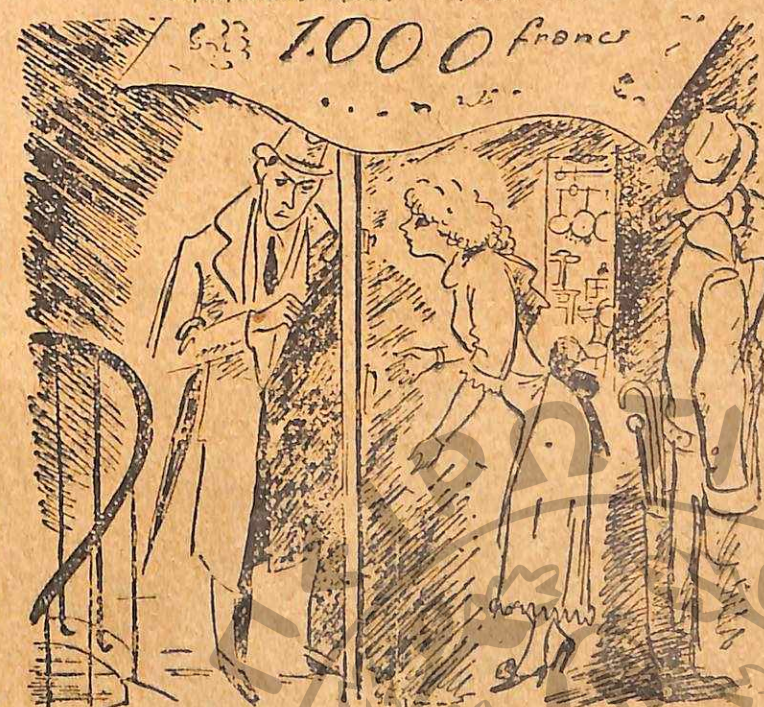
μανσόν...

Η Ἀρλέττα σουφρώσε τὰ ζώγραφιστὰ φρύδια της. Τὸ λεπτὸ καὶ ρόδινο προσωπάκι της χλωμίσεε καὶ πῆρε μιά ἔκφρασι θυμοῦ καὶ ἀπογνώσεως. Τὰ μάτια της πάλι, πετοῦσαν ἄγριες λάμψεις. Ήταν ἔτοιμη νὰ ξεστομίσῃ τὰ χειρότερα λόγια, ἐκεῖνα ποὺ πληγῶνουν ἓναν ἄνδρα.

— Πολὺ καλὰ! φώναξε με λύσσα. Εἶσαι ὁ κύριος ἐδῶ μέσα! Εὐὸ ἔχεις τὸ κλειδί τοῦ ταμείου! Μά, ὅταν κανεῖς, σάν κι' ἐσένα, ἔχῃ ἓνα σωρὸ ἐλαττώματα, πρέπει νὰ γίνεταὶ εὐχάριστος μ' εὐγενικὲς χειρονομίες...

— Εγώ; Έχω ἐλαττώματα; ἔκανε ὁ Ρομπέρ. Δὲν μοῦ τὰ λές, σὲ παρακαλώ;

— Όρίστε, ὄχι μόνο δὲν εἶσαι ὡμορφος σάν Ἀδωνίς, ἀλλὰ δὲν ἔχεις οὔτε τετράγωνους ὤμους! Νομίζεις λοιπὸν

ὅτι εἶνε εὐχάριστος γιὰ μιά γυναίκα νὰ ἔχῃ ἓναν κακοφτιαγμένο ἄνδρα!

— Δὲν ἔρεῖς τί λές! τῆς ἀπάντησε με περιφρόνησι ὁ Ρομπέρ. Ἀφῆσε με ἴσχυο, γιατί ἔχω ἓνα σωρὸ δουλειές!...

Καὶ θγήκε θυμωμένος ἀπὸ τὸ σαλόνι.

Η Ἀρλέττα σωριαστικὴ σάν παρὰλυτὴ πᾶνω στὸ ντιβάνι. Νομίζε πως ὁ Ρομπέρ δὲν θὰ τολμούσε ποτέ ν' ἀντιταθῇ στὶς ἰδιοτροπίες της. Κι' ἔτσι, ὡς αὐτὴ τὴ βεβαιότητα, εἶχε παραγγελεῖ κιάλας τὸ μανσόν. Θὰ τῆς τὸ ἔφερναν λοιπὸν τὸ θράδυ. Καὶ τί ἂν ἔκανε τότε; Θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴ λ' πη της καὶ τὴ ιτροπὴ της. Δὲν θὰ εἴρισκε ποτέ τὸ θάρρος νὰ πῇ:

— Δὲν ἔχω λεφτά... Πάρτε το πίσω...

Τὰ δάχτυλά της, νευρικὰ, σπάζω-δικὰ, ἐξοκίζαν τὸ μυρωμένο μαντηλάτι της. Ό νοῦς της πήγαινε σὶς χειρότε-

ρες λύσεις. Κι' ἄεαφνα, τὸ δακρυσμένο πρόσωπό της, φωτ ὀσθηκε. Μιά ἀπλή, πολὺ ἀπλή ἰδέα, τῆς εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλό. Κι' ἀλήθεια, ἡ πῶ ἀπλὲς ἰδέες δὲν εἶνε ἡ καλύτερες;

Η ὑπηρετρία εἶχε ἄδεια ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα. Χαρίς νὰ διατάξῃ λοιπὸν ἔτρεξε στὸν προθάλαμο κι' ἀμπάρωσε τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου. Έπειτα, εὐχαριστημένη, ξαπλώθηκε στὸ ντιβάνι, πῆρε ἓνα μυθιστόρημα κι' ἄρχισε νὰ διαβάξῃ.

Ἀεαφνα ἄκουσε κάποιον θόρυβο στὸν προθάλαμο. Έκλεισε τὸ βιβλίο καὶ μ' ἓνα εἰρωνικὸ χαμόγελο, πῆγε κοντὰ στὴν ἀμπαραμένη πόρτα. Ο ἄνδρας τῆς προσπαθοῦσε νὰ ξεκλειδώσῃ. Τὸν ἄκουσε νὰ χτυπᾷ ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸ κλειδί του, γιὰ νὰ ξεφράξῃ τὴν τρύπα του, νὰ τὸ περνᾷ πάλι σιγά-σιγά στὴν κλειδαριά, νὰ τὸ γυρίξῃ με δυνάμη, ἄ-τότομα, εαφνικά, με κάθε τρόπο, γιὰ νὰ ξεκλειδώσῃ τὴν πόρτα.

Τέλος, ἀποθαρρύνθηκε. ἔ-χωσε τὸ κλειδί στὴν τσέπη του καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι. Έπειτα φώναξε τῆς γυναικάς του νὰ τοῦ ἀνοίξῃ. Έκείνη, ἔκανε πως ἔ-τρεξε κοντὰ στὴν πόρτα.

— Μά δὲν ἔχεις τὸ κλειδί σου, φίλε μου; τὸν ρώτησε.

— Πῶς! Μά θὰ ἔλεγε κανεῖς πως ἡ πόρτα εἶνε ἀμπαραμένη...

— Κ' εἶνε ἀμπαραμένη! τοῦ φώναξε ἡ γυναίκα του. Τὴν ἀμπάρωσα φαίνεται δ' ἄως νὰ τὸ καταλάθω... Καὶ τώρα; Πῶς νὰ σοῦ ἀνοίξω; Μήπως ἔ-χω τὴ δύναμη νὰ τραῖξω τὴν ἀμπάρα; Δὲν θὰ μπορέσω ποτέ νὰ συνέλθω, ἂν δὲν μοῦ περάσῃς κάτω ἀπ' τὴν πόρτα τὸ χιλιά-ρικο...

— Ἀ! εἶνε ἀφάνταστο αὐτὸ! ἔκανε ὁ Ρομπέρ.

— Διόλου, ἀγαπητέ μου! τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἀρλέττα. Ξέρεις πολὺ καλά ὅτι δὲν εἶμαι χειροδύναμη. Πρέ-πει νὰ με δοθηθῇς!

— Ἀρλέττα! ἀνοίξε!...

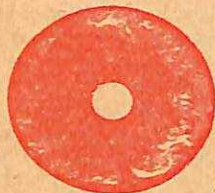
— Πέρασε πρῶτα τὸ χιλιάριο!

Ό Ρομπέρ τράταξε τὴν πόρτα με λύσσα. Έπειτα τῆς ἔδωσε δυὸ γερὲς κλωτσιές. Μ' αὐτὴ τὴ φασαρία, οἱ ἄλλοι ἐνοικοὶ τοῦ πατωματος ἀνίστα-θηκαν. Μερικοὶ, ἀπὸ κάτω, ἄρχισαν νὰ γκρινιάζουν. Ό Ρομπέρ τότε γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλο, γιὰ νὰ μὴ γελοιοποιηθῇ στοὺς γείτονες του, ἔβγαλε ἓνα χιλιάριο ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του καὶ τὸ πέρασε κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Ὑποχωρῶ, μικρούλα μου, τῆς εἶ-πε, μά θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς!...

Η πόρτα τότε ἀνοίξε ὡς ἐκ θαύμα-τος. Ό Ρομπέρ ὥρμησε ἀμέσως καὶ με δυὸ πηδήματα, ἔβγασε τὴν Ἀρλέ-ττα καὶ τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὴ μέση πρὶν προφτάσῃ νὰ κλειστῇ στὴν κάμαρά της. (Συνέχεια στὴ σελίδα 57).

Ο γάμος της Μπούλυ

Έρως για την Μπούλυ Τζάκσον ήταν ένα υπερβολικά επικίνδυνο αίσθημα. Κάθε φορά που άκουγε τις φιλίες της να συζητούν γι' αυτόν, ανατρίχιαζε κι' αγωνιζόταν να αλλάξει θέμα ομιλίας. Κι' ωστόσο η Μπούλυ ήταν ένα γοητευτικό κορίτσι με μεγάλα εκφραστικά μάτια, με υπερβολικά ήρεμα χαρακτηριστικά και με μια ευγένεια που σκλάβωνε τον συνομιλητή της. "Όλοι οι φίλοι της και οι γνωστοί της ήταν έρωτευμένοι μαζί της και κάθε φορά που εύρισκαν την ευκαιρία, της το έλεγαν.

Μά εκείνη χαμογελούσε με καλωσύνη και τους δήλωνε με μια αγγελική ήρεμη στη φωνή:

— Άγαπώ το μωρό, ας μείνουμε καλύτερα φίλοι. Καταλαβαίνετε βέβαια ότι αν απέφασα να είμαι έρωτευθώ, θα άγαπούσα ένα απ' όλους σας, πράγμα που θα σάς δυσαρεστούσε και θα σάς έκανε να διακόψετε τις σχέσεις μας. Ναί, μη διαμαρτύρεστε... Αυτή είναι η σκληρή αλήθεια. "Όλοι σας με βρίσκατε χαριτωμένη, γοητευτική, γιατί ο καθέας από σάς σκέφτεται ότι μια μέρα αυτός θα είναι ο ευνοούμενος της τύχης που θα με κάνει γυναίκα του. Και αλήθεια δεν έχετε άδικο καθόλου. Καταλαβαίνω ότι θα γινόντουσαν πράγματα, μια πρώτη τάδεως νοικοκυρά, ότι θα ήμουν μια υποδειγματική μητέρα κι' ότι θα λάτρευα κυριολεκτικώς το σύζυγό μου. Γι' αυτό θέλω, εκείνος που θα γίνω άνδρας μου να είναι άξιος όλης αυτής της αφοσίωσής μου. Έσείς βέβαια είσατε πολύ φίλοι μου και δεν με παρεξηγήτε αν σάς αναφέρω μερικές πιερίες αλήθειες. Σας ξέρω πάρα πολύ καλά γι' αυτό δεν κάνετε για σύζυγοί μου. Έσθ, Τέντυ, είσαι ένας από τους πιο διάσημους γυναίκαδες. Έσθ, πάλι, Ράφαελ, είσαι υπερβολικά ακατάστατος και τεμπέλης. "Όσο για σένα, Λουίς, τίποτε δεν θα είναι δυνατόν να σ' αποσπάσει από το πρσσινο τραπέζι. Ούτε κι' αυτός ο γάμος σου μαζί μου. Βλέπετε λοιπόν ότι έχω δίκιο να επιμένω να μη με έρωτευθήτε!

Κι' η Μπούλυ που ήταν ένα τόσο λογικό κορίτσι όσο ήταν όμορφο σ' έναν-έναν από τους φίλους της και τους γνωστούς της έδινε να καταλάβει ότι δεν μπορούσε να τον έρωτευθεί και να τον κάνει σύζυγό της γιατί ήξερε τα ελαττώματά του.

— Μά ο έρως είναι τυφλός, Μπούλυ, της απαντούσαν οι φίλοι της. Πρέπει ν' αγαπήσεις κάποιον από μας που σε λατρεύουμε και που σε ξέρουμε τόσο είσαι καλή κι' ευγενική. Να είσαι δε βέβαιη ότι ποτέ δεν θα σε κάνουμε να μετανοήσης.

Η Μπούλυ όμως γελοούσε με την επιμονή τους αυτή κι' όπως φοβόταν τον έρωτα, έσπευδε όσο ήταν δυνατόν πιο γρήγορα ν' αλλάξει κουβέντα.

— "Όσοι όταν η Μπούλυ έμενε μό-

νη της στο σπίτι και πήγαινε να κλεισθή στο διαμέρισμά της, έρχόντουσαν στιγμές που μελαγχολούσε. Καταλάβαινε ότι ήταν στην ηλικία εκείνη, που όλες ή νέες είναι έρωτευμένες και ότι τ-ποτε δεν έπρεπε να την εμποδίσει ν' αγαπήσει κι' εκείνη μ' άλλη τη δύναμη της καρδιάς της. Έν τούτοις όμως μια σκέψη την θασάνιζε:

— Κι' αν αποτύχω; σκεφτόταν με φρίκη. Κι' αν αυτός ο άνθρωπος που θα έρωτευθώ δεν θα είναι αντάξιός μου; Τότε, δεν θα είναι πια μεγάλη η δυστυχία μου;

Η Μπούλυ Τζάκσον, όταν κυριεύονταν από αυτές τις μελαγχολίες της, υπέφερε τρομερά. Έμενε άγρυπνη ολόκληρες νύχτες και το πρωί σηκωνόταν με πονοκέφαλο!

Κι' αυτή η κατάσταση της μέρα με τη μέρα χειροτέρευε. Η Μπούλυ ήρθε ένας καιρός που έγινε αγνώριστη. Αυτό το τόσο ήρεμο κορίτσι με τα φωτεινά μάτια και το αγγελικό πρόσωπο κατάντησε νευρικό. Ο παραμικρός θόρυβος την έκανε να υποφέρει και άρχισε να θασανίζεται από ένα σωρό παραξενιές και ιδιοτροπίες. Οι γονείς της κατάπληκτοι από αυτή την αλλαγή της κόρης των, είχαν χάσει την ησυχία τους και παρακολουθούσαν μ' αγωνία το φέριμο της Μπούλυ.

— Κάτι μάς κρύβει... ψιθύριζαν ανήσυχτοι. Η Μπούλυ αυτό τον τελευταίο καιρό έγινε αγνώριστη.

Κι' ο μίστερ Τζάκσον στην απελπισία του σκέφθηκε να ρωτήσει ένα φίλο του γι' αυτό.

— Εκείνος τον άκουσε με προσοχή κι' ύστερα, αφού ζήτησε να μάθει τα συμπτώματά της, «άσθενείας» της Μπούλυ, του είπε μ' ένα προστατευτικό χα-

μόγελο:

— Καθώς καταλαβαίνω, η κόρη σου δεν έχει τίποτε. "Ας είναι, για φέρε μου την να την εξετάσω και θα σου ειπώ πως θα την γιατρέψουμε.

Κι' ο Τζάκσον κατάφερε να πείσει την Μπούλυ και να την οδηγήσει στο γιατρό. Εκείνος την κύτταξε, την ακροάσθηκε, της έκανε ένα σωρό εξετάσεις και τέλος της δήλωσε:

— Θα έχετε την καλωσύνη να περιμένετε λίγο στο σαλόνι; Θα ήθελα να πω κάτι στον πατέρα σας.

Ο Τζάκσον έγινε κατακίτρινος από την αγωνία του. Μόλις λοιπόν η Μπούλυ έφυγε από το εργαστήριο του δόκτορος, ρώτησε μ' αγωνία:

— Είναι σοβαρά η κατάστασ' της, γιατρέ μου;...

— Πολύ σοβαρά, του απάντησε εκείνος μ' ένα χαμόγελο. Η Μπούλυ, αν δεν απατώμαι, είναι σήμερα είκοσι πέντε χρόνων.

— Ακριβώς, βεβαίως ο Τζάκσον. — Και μέχρι αυτής της ηλικίας, συνέχισε ο δόκτωρ δεν είχε καμιά σοβαρή περιπέτεια στη ζωή της.

— Μπορώ να το όρκισθώ, δήλωσε ο πατέρας της.

— Έ, λοιπόν, μίστερ Τζάκσον, αν θές η κόρη σου να ανακτήσει την υγεία της και το κέφι της, πρέπει να της θρής ένα γαμπρό! Διαφορετικά δεν εγγυώμαι ούτε γι' αυτή τη ζωή της.

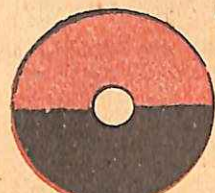
— Μά αυτό το φάρμακο δεν είναι τόσο εύκολο, παρετήρησε ο Τζάκσον. Η Μπούλυ δεν θα δεχόταν να πάρει έναν οποιοδήποτε άνδρα για σύζυγό της. Ξέρω καλά ότι έχει περιφρονησει ως τώρα όλες τις προτάσεις των φίλων της.

(Συνέχεια στη σελίδα 60)

«Ο πατέρας μου θέλει να με παντρευτεί!...» τους έγγραψε.

Το φάντασμα της αγάπης

πη του.

Το μεσημέρι λοιπόν, όταν έφυγε κι' ο τελευταίος πελάτης του, ξαπλώθηκε αναπαυτικά σε μια πολυθρόνα, έτοιμος να καλέσει τη μίς Σίρλεϋ Χάρισσον και να της πη καθαρά ότι δεν χρειαζόταν πια ν' αυτόν ένας γρίφος. Κι' αποφάσισε να δώσει ένα τέλος σ' αυτή την ιστορία, γιατί ένοιωθε πως άγαπούσε αυτή τη γυναίκα. Έπρεπε να τη διώξει, αφού αυτή δεν ένοιωθε την αγά-

πη του. Έτσι, έκανε να τη φωνάξει, καθώς εκείνη είχε φορέσει το καπέλλο της κι' ετοιμαζόταν να φύγει, όταν ξαφνικά χτύπησε το τηλέφωνο. Η μίς Σίρλεϋ Χάρισσον πήρε, όπως πάντα, το ακουστικό.

— Πολύ καλά... απάντησε σε λίγο. Θα το πω στον δόκτωρ Μάρμπουρι.

Κι' έπειτα, με το πρόσωπο παραμορφωμένο από την αγωνία, με τα μάτια γουρλωμένα από τη φρίκη, με μια έκφραση απερίγραπτης κακίας στο στόμα, στάθηκε μπροστά στο τηλέφωνο και του είπε:

— Τηλεφώνησαν από το ξενοδοχείο «Βικτώρια». Η κυρία Φέργκυσσον θέλει να περάσετε να τη δείτε...

Ο δόκτωρ Μάρμπουρι σηκώθηκε απότομα, νευριασμένος.

— Έσείς πρέπει να πάτε! της απάντησε. Έσείς κάνετε πάντα την πρώτη έπσκεψη.

— Έγώ; Θέλετε να πάω να δω εγώ αυτή τη γυναίκα; έκανε μ' ένα απαίσιο ύφος η μίς Σίρλεϋ Χάρισσον, σφίγγοντας τις γροθιές της στη μέση της. "Ε, όχι, ποτέ! Δεν θα πάω!...

Ο δόκτωρ Μάρμπουρι άνοιξε τα χέρια του από την κατάπληξη. Μά τι είχε πάθει η βοηθός του; Μήπως είχε τρελλαθεί;

— Δεν μπορώ εγώ να την επισκεφθώ... της ξαναείπε. Θα πάτε έσείς. Κι' αν με χρειασθείτε, θα είμαι στο νοσοκομείο. Χαίρετε!...

Κι' ο δόκτωρ Μάρμπουρι βγήκε από το γραφείο του.

Η μίς Σάρλεϋ Χάρισσον απόμεινε στη θέση της, σαν να είχε μαρμαρώσει. Εκείνο το όνομα της κυρίας Φέργκυσσον την είχε αναστατώσει και για μια στιγμή της είχε φέρει απότομα, μπροστά στα μάτια όλο το παρελθόν. Έ- δω και δυό χρόνια, ή καλύτερη φίλη της, η Νάν, είχε φύγει ξαφνικά με τον Ντίκ Φέργκυσσον, τον άρραβωνιστικό της Σίρλεϋ. Πόσο εί-

χε υποφέρει τότε! Τι λύσσα που την είχε πιάσει! Και τη σκληρή ζήλεια!... Από τότε μισούσε όλες τις γυναίκες κι' όλους τους άνδρες. Όπως την είχαν πληγώσει, έτσι ήθελε κι' εκείνη να κάνει κακό, να εκδικηθεί...

Σε λίγο ωστόσο συνήλθε. Θα την τρόμαζε τώρα ένα δ- νομα; "Οχι βέβαια! Έπρεπε να πάει στο ξενοδοχείο «Βικτώρια». Και πήγε. Για μια στιγμή διάσασε να γυρίσει το πόμολο της πόρτας στο δωμάτιο 9. Τα πόδια της έτρεμαν κι' η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, σαν να ήθελε να σπάσει. Έπειτα, κλεινώντας τα μάτια, άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα.

— Έσθ! Έδω! Μά πως ήρθες; φώναξε τρομαγμένη μια γυναίκα. Ήταν η Νάν.

— Είμαι βοηθός του δόκτορος Μάλμπουρι... της εξήγησε η μίς Σίρλεϋ μ' ένα παράξενο χαμόγελο. Σε τι υπορώ να σάς φανώ χρήσιμη;

Η Νάν της έδειξε μια πολυθρόνα. "Αλλοτε έλεγε πως μπορούσε να κάνει ότι ήθελε τη Σίρλεϋ. Μά τώρα, έ- βλεπε καθαρά πως η φίλη της είχε αλλάξει.

— Υποθέτω ότι με μισείς... της είπε.

— "Οχι! της απάντησε ψυχρά η μίς Σίρλεϋ Χάρισσον.

— "Ε, μά τότε, πές μου λοιπόν τί έκανες όλον αυτόν τον καιρό...

— Δεν μπορώ! της είπε, κείνη με περιφρόνησι.

— "Όποτε δεν έχασες την παληά μου ιστορία;

— Ποτέ! Ψιθύρισε η μίς Σίρλεϋ με λύσσα. Δεν έχω σ- τ'ποτε!...

Η Νάν ξαπλώθηκε καλύτερα στο κρεβάτι, στήριξε σ'α- δεξί χέρι της τ' όμορφο κεφάλι της και με μια αλλόκοτη λάμψη στα μάτια, όπως άλλοτε όταν η υπόθεση ενός διη- γήματος έπαιρνε μια σειρά στη φαντασία της, είπε πάλι φιλής:

— Έγώ, στη θέση σου, θα ζητούσα να ξεχάσω και να συγχωρέσω. Δεν θα θασανίζομουν, όπως θασανίζεσαι τώρα έσθ, Σίρλεϋ. "Α! θα έκανα τα πάντα για να σου ξαναδώσω την ευτυχία σου!...

Η μίς Σίρλεϋ Χάρισσον σηκώθηκε απότομα για να φύγει.

— "Ω, μείνε, μείνε! την παρακάλεσε η Νάν. Είμαι τόσο μόνη;

— Μόνη; Απόρησε η άλλη. Κι' ο Ντίκ;...

Η Νάν σηκωσε τους ώμους της α- διάφορα.

— "Ας μιλήσουμε πρώτα για σένα... έκανε.

— Τι θέλεις να σου πω; ψιθύρισε η μίς Σίρλεϋ και κάθισε πάλι στη θέση της. Εργάσθηκε σκληρά, πήρα το δι- πλωμά μου κι' είμαι τώρα βοηθός του δόκτορος Μάλμπουρι.

— Τι ευτυχισμένη που είσαι! της φώ- ναξε η Νάν. Έγώ παράτησα άμέσως τις σπουδές μου. Τον ξέρεις τον Ντίκ.

Επιτόλειος, άστατος, ιδιο- τροπος, δεν έκανε και δεν θα κάνει τίποτε σοβαρό στη ζωή του. Φαντάσου ότι έπαινα πια να γράφω!... Θυμάσαι εκείνα τα όμορφα διηγήμα- τα που δημοσίευα τότε στις εφημερίδες και στα περιοδι- κά; Θυμάσαι πόσο καλά μου τα πλήρωναν; "Ε, λοιπόν, έ- χω να γράψω δυό ολόκληρα χρόνια!...

— Μά τί έκανες; απόρησε η μίς Σίρλεϋ.

— Ταξίδευα! "Ας σ'αποπ- "Από το ένα ξενοδοχείο στο άλλο. Ένα χάος!... Κι' ο Ντίκ, όπως πάντα, άστατος, ξεγύχτης, άπιστος. "Ω, είμαι

— Έγώ; Θέλετε να πάω να δω, εγώ, αυτή τη γυ- ναίκα;...

πολύ δυστυχισμένη, Σίρλεϋ.

— Ο Ντίκ είναι ένας καλλιτέχνης... παρητήρησε σοβαρά ή μίς Σίρλεϋ. Είναι ένας ζωγράφος με μεγάλο ταλέντο!... Δεν ξήρσες μαζί του, γι' αυτό τὰ λές αυτά!... τής απάντησε σαρκαστικά ή Νάν. 'Ανόητη! Δεν γνώρισες από τότε κανέναν άλλο άνδρα;

— Είμαι βοηθός του δόκτορος Μάλμπουρυ, όπως σου είπα και...

— ...τοῦ δείχνεις μεγάλη ψυχρότητα! συμπλήρωσε ή Νάν. Τί τρελλή πού είσαι! "Αν ήξερες πόσο σέ ζηλεύω! Νομίζεις ακόμα πως αγαπᾶς τὸν Ντίκ!... "Αφήνεις νὰ χαθῇ μιά τέτοια εὐκαιρία πρὸς χάριν τοῦ Ντίκ, πού εἶνε ὁ χειρότερος σύζυγος! Μὰ ποῖος ξέρει; "Ισως δὲν εἶνε ἀκόμη ἀργά...

— Δεν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ μιλάς ἔτσι, ἐσύ! τής φάνταζε ἀπότομα ή μίς Σίρλεϋ.

— "Ε, τότε, φύγε ἀπὸ ἐδῶ! Ἐκανε θυμωμένη ή Νάν. Εἶσαι μιά ξεροκέφαλη! Δεν θέλω πειὰ νὰ σέ βλέπω! Κι' οὔτε ἔχω ἀνάγκη τὸν δόκτορα Μάλμπουρυ. Χθές τὸ θράσυ λιποθύμησα ἀπὸ τὴ ζέστη... Μὰ σήμερα εἶμαι καλά. Στις ἔξη ή ὥρα μάλιστα θὰ φύγω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Ἐμπρός; Τί περιμένεις; Μὰ δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν ὅτι σέ ζηλεύω καὶ ὅτι ζηλεύω τὴν ἐλευθερίᾳ σου; Ἐσύ μπορείς τώρα νὰ διαλέξεις ὅποιον θέλεις! Ἐγὼ, ὅμως, δοκίμασα τὴν τύχη μου κι' ἔχασα. Φεύγα, λοιπὸν, φεύγα! Δεν μπορῶ πειὰ νὰ σέ βλέπω!... Δεν μπορῶ!...

Κ' ή Νάν ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της καὶ ξέσπασε σὲ γοερά ἀναφυλλητά.

"Η μίς Σίρλεϋ Χάρρισον γύρισε στήν κλινική μ' ἕνα παράξενο θῆρος στήν καρδιά. Κι' ἐκεῖ, μέσα σὲ ἔρημο γραφεῖο, ἔκρυψε κι' αὐτὴ τὸ πρόσωπό της κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ἦταν ἀλήθεια! Νόμιζε πως ἀγαποῦσε ἀκόμα τὸν Ντίκ, μὰ τώρα ἐνοιωθε πως δὲν τὸν ἀγαποῦσε πειὰ. Αὐτὸ πού πίστευε ὅτι ἦταν ἔρωσ, δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ ζήλεια καὶ μίσος γιὰ τὴ Νάν.

"Ετσι, ὅταν μπῆκε ὁ δόκτωρ Μάλμπουρυ σὸ γραφεῖο του, ή μίς Σίρλεϋ δὲν τὸν κατάλαβε. Ξαφνιάσθηκε λοιπὸν ὅταν τὴν εἶδε νὰ κλαίῃ καὶ τὴ ρώτησε ἀκουμπώντας τὸ χέρι του στὸν ὦμο της:

— Τί συμβαίνει; Τί ἔχετε;

— Πέθανε! στέναξε ή μίς Σίρλεϋ, σηκώνοντας τὸ πρὸσωπό της πού ἦταν γεμάτο δάκρυα.

— Ποῖος; ἀνρούχησε ὁ δόκτωρ Μάλμπουρυ.

— Η μίς Σίρλεϋ σκούπισε τὰ μάτια της.

— Εἶμαι μιά ἀνόητη! ψιθύρισε.

— Μὰ ποῖος πέθανε; τὴν ξαναρώτησε ὁ ἄλλος. Μιλήστε λοιπὸν!...

— Δεν πέθανε κανείς... τοῦ ἀπάντησε τότε ή μίς Σίρλεϋ Χάρρισον. Εἶνε μιά ἀνόητη προσωπική ἱστορία. Δυὸ ὁλόκληρα χρόνια θασάνιζε τὴ ζωὴ μου μιά ἀδυσώπητη ζήλεια. Σήμερα συνῆθε κάτι πού με λύτρωσε. Μιά φίλη μου σκότωσε ἕνα φάντασμα. Ο Ντίκ δὲν ὑπάρχει πειὰ γιὰ μένα. Πέθανε! Πέθανε!... "Α, πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!

Κ' ή μίς Σίρλεϋ Χάρρισον, ὡμορφη τώρα, μ' ἕνα ἀλλόκοτο φῶς σὸ πρόσωπο, ἔγειρε στήν ἀγκαλιά τοῦ δόκτορος Μάλμπουρυ.

Μ. ΜΟΓΚΑΝ ΓΚΙΜΠΟΝ

ΞΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Φήμη, χωρίς ὑπόληψη, μοιάζει με γυαλισμένα παπούτσια, γεμάτα τοῦ περ...

π ἑλπίδα εἶνε ὁ ἐπιούσιος ἄρτος τῶν δυστυχισμένων.

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

"Ενας κύριος κάθεται στή θεράντα ἐνὸς ξενοδοχείου καὶ πίνει τὴ μύρα του.

Στὰ πόδια του κάθεται κουλουριασμένο ἕνα μεγάλο σκυλί.

"Εκείνη τὴ στιγμή περνοῦν δίπλα ἀπ' τὸν κύριο δυὸ νέοι: ὁ ἕνας λέει στ' αὐτὸ τοῦ ἄλλου:

— Αὐτὸς ὁ κύριος, μ' ἕνα τέτοιο σκυλί πού ἔχει, εἶνε ἀσφαλισμένος καὶ δὲν φοβάται τίποτα. Τί λές; Μπορεῖ καί νὰ τὸν πειράξῃ;

— Πφ! λέει ὁ ἄλλος... Ἐγὼ στοιχηματίζω ὅτι αὐτὸ τὸ σκυλί εἶνε ἀπὸ 'κεῖνα πού τὸ θάξουν στὰ πόδια, μόλις ἰδῶν καὶ τὸ παραμικρότερο καυγαδάκι...

— Στοιχηματίζεις;... Λοιπὸν ἐγὼ θάξω πέντε δολλάρια... "Αν τολμάς... δόστου ἕνα μπάτιτο!...

— Σύμφωναί!...

Καὶ ἀμέσως, ὁ νεαρὸς Ἀμερικανὸς προχωρεῖ μερικὰ δῆματα καὶ δίνει ἕνα χαστοῦκι δυνατὸ στὸν κύριο πού ἔπινε ἡσυχῶς τὴν μύρα του. Ο σκύλος μένει στή θέσι του ἀπαθής. Μόνον ὁ ἄγνωστος κύριος, κατακόκκινος ἀπ' τὸ θυμὸ του, σηκώνεται ἐπάνω καὶ ὠρύεται...

Τότε ὁ νεαρὸς Ἀμερικανὸς θγαίνει εὐγενικώτατα τὸ καπέλλο του καὶ ζητεῖ συγγνώμην:

— Μὲ συγχωρεῖτε πάρα πολὺ, κύριε, τοῦ λέει... Εἶχαμε ὅμως στοιχηματίσει με τὸν φίλο μου πέντε δολλάρια ὅτι τὸ σκυλί σας δὲν θὰ κουνιόταν ἀπ' τὴ θέσι του...

Τότε ὁ ἄγνωστος κύριος ἀπαντᾷ πιὸ θυμωμένος:

— Μὰ... τὸ σκυλί αὐτὸ δὲν εἶνε δικό μου, κύριε!...

Κατὰ τίς ἔγγραφες τῶν γυμνασίων τῆς Μόσχας γίνεται ἔλεγχος τῶν νεοεγγραφέντων μαθητῶν. Ἀποκλείονται, φυσικά, ὅσοι κατάγονται ἀπὸ γονεῖς ἀστούς.

— Τί ἦσαν οἱ γονεῖς σου; ρωτοῦν ἕνα μαθητὴ πού ζητεῖ νὰ ἐγγραφῇ.

— Ο Πατέρας μου ἦταν ἀνώτερος ὑπάλληλος τῆς Βουλῆς. Ἡ μητέρα μου κόρη βουλευτοῦ, ἀπαντᾷ αὐτός.

Ἀπόφασις: Καταγωγή ἀστική. Ἀποκλείεται.

Στὸν δεύτερο μαθητὴ:

— Τί ἦσαν οἱ γονεῖς σου;

— Ἡ μητέρα μου ἦταν κόρη καθηγητοῦ. Ο πατέρας μου ἀξιωματικός.

Ἡ ἴδια ἀπόφασις: Ἀποκλείεται.

Πλησιάζει ἕνα παιδί πού δυσκολεύεται πολὺ στή γλῶσσα καὶ δὲν φαίνεται μορφωμένο.

— Τί ἦσαν οἱ γονεῖς σου; τὸ ρωτᾷ αὐστηρά ὁ γυμνασιάρχης.

— Μιά χωρική καί... δυὸ ἐργάτες! ἀπαντᾷ ὁ μαθητής. Καὶ ἐγγράφεται.

Κάποτε ἐπρόκειτο νὰ κρεμάσουν δυὸ Τούρκους ληστές. Εἶχαν ἐτοιμάσει τὰ ἱκρίωματα καὶ τὰ εἶχαν στημένα στήν ἔσθλ ενός ποταμοῦ. Τὰ πτώματα τῶν ληστῶν μετὰ τὸ κρέμασμα, θὰ τὰ ἔρριχναν στὸ ποτάμι.

Τὴ στιγμή ὅμως πού ὁ δήμιος τράβηξε τὸ σκάμνι τῆς πρῶτης κρεμάλας, κόπηκε ἀπότομα τὸ σκοινί καὶ ὁ κατάδικος ἔπεσε στὸ ποτάμι καὶ κολυμπώντας, πέρασε στήν ἄλλη ὁχθὴ καὶ ἐξέφυγε.

Τότε ὁ ἄλλος ληστής, εἶπε στὸ δήμιο, τὴ στιγμή πού ἐκεῖνος ἐπήγαινε νὰ τὸν κρεμάσῃ:

— Κύταξε νὰ εἶνε γερό τὸ σκοινί μου καὶ νὰ μὴν κοπῇ, γιατί... ἐγὼ δὲν ξέρω κολυμπῶ!

Παράξενα διηγήματα

Τὸ φάντασμα τοῦ Τζών

Τὸ λεωφορεῖο τοῦ Μάντισον Σκουαίρ στάθηκε στή γωνία τῆς Ὁμπερον-Στρίτ γιὰ νὰ παραλάβῃ μιά ἐπιβάτιδα. Ἡ Τζόν, πού καθόταν μέσα, ἀνασηκώθηκε ξαφνικά γιὰ νὰ τὴ δῇ καλλιτέρα... Μὰ κείνη εἶχε γυρᾶ κιόλας πρὸς τὰ ἔξω κι' ἀποχαιρετοῦσε με νοήματα κάποιο πρόσωπο πού ἔσπεκε σὸ δρόμο. "Επειτα, ὅταν ξεκίνησε πάλι τὸ λεωφορεῖο, ἡ ὡμορφὴ νέα προχώρησε γιὰ νὰ καθίσῃ. Ο Μπόμπ τότε, κατακόκκινος ἀπὸ τὴ χαρὰ του, σηκώθηκε ἀμέσως γιὰ νὰ τῆς προσφέρει τὴ θέσι του.

— "Ω, Μπόμπ, τί σύμπτωσης!... ἔκανε ἡ νέα μόλις τὸν εἶδε.

— Τζόσου! φώναξε κείνος, μ' ἕνα πλατὺ χαμόγελο. Πόσο χαίρομαι πού σέ ξαναβρίσκω!..

Μὰ, ἔρεῖς, εἶμαι λιγάκι θυμωμένος μαζί σου! Ποῖον χαιρετοῦσες τόσο τρυφερά ἀπὸ τὸν ἐξώστη;...

Ἡ Τζόσου τοῦ ἔρριξε μιά παράξενη ματιά, κοκκίνησε λιγάκι κ' ὕστερα ξέσπασε σὲ δυνατό γέλιο.

— Μπόμπ! τοῦ εἶπε παιχνιδιάρικα. Ἡ ἀναιδείᾳ σου δὲν ἔχει ὅρια!...

"Επειτα, τὸ πρὸσωπό της πῆρε μιά σοβαρὴ ἔκφρασι κι' ἔκανε νὰ πῇ κάτι. Μὰ, ἔσφινικά, συγκρατήθηκε. Τὰ μάτια της τότε ἔλαμψαν πονηρά καὶ στὰ χεῖλιν της ἀνθισε ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο.

— Ἀκούσε, Μπόμπ, τοῦ ψιθύρισε. Εἶμαστε φίλοι καὶ πιστεύω πως μπορῶ νὰ σοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη δὲν εἶνε ἔτσι; "Ε, λοιπὸν, πρόσεξε: "Αν τύχη νὰ δῆς κανένα ἀπὸ τοὺς δικούς μου, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν ἀναφέρῃς πὼς με εἶδες... Ο Τζὼν δὲν με ζήτησε ἀκόμη ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου... Μόνο ἡ Μάρλεν, ἡ ἐξάδελφός μου, ξέρει τὸ μυστικὸ μου...

Ο Μπόμπ δὲν εἶπε τίποτε. Μὰ εἶχε μιά λυπημένη ἔκφρασι πού ἔκανε τὴ Τζόσου νὰ χαμογελάσῃ ἀκόμη πιὸ παρὰ ξένα.

Τὴν ἄλλη μέρα συναντήθηκαν πάλι στὸ γήπεδο τοῦ τένις. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν μαζί τους κ' ἡ Μάρλεν. "Ὑστερ' ἀπὸ μερικὲς παρτίδες, ἡ δυὸ νέες ἐτοιμάσθηκαν νὰ φύγουν. Ο Μπόμπ τότε πλησίασε δειλά τὴ Τζόσου καὶ τῆς εἶπε:

— Μπορῶ νὰ σᾶς συνοδεύσω; Θέλετε νὰ φύγουμε μαζί;...

Ἡ Τζόσου ἔκανε πως στενοχωρήθηκε

λιγάκι.

— Εὐχαριστῶ, Μπόμπ, τοῦ ἀπάντησε, μὰ πρέπει νὰ φύγω γρήγορα. Βιάζομαι, ἔρεῖς, γιατί ἔχω ἕνα ραντεβού μ' «ἐκείνον»...

— "Ε, τότε, δὲν ἐπιμένω... ἔκανε πικραμένος ὁ Μπόμπ. Καταλαβαίνω... Μπορεῖ νὰ μᾶς παρεξηγήσῃ, νὰ θυμώσῃ...

Κι' ἔπειτα πρόσθεσε εἰρωνικά:

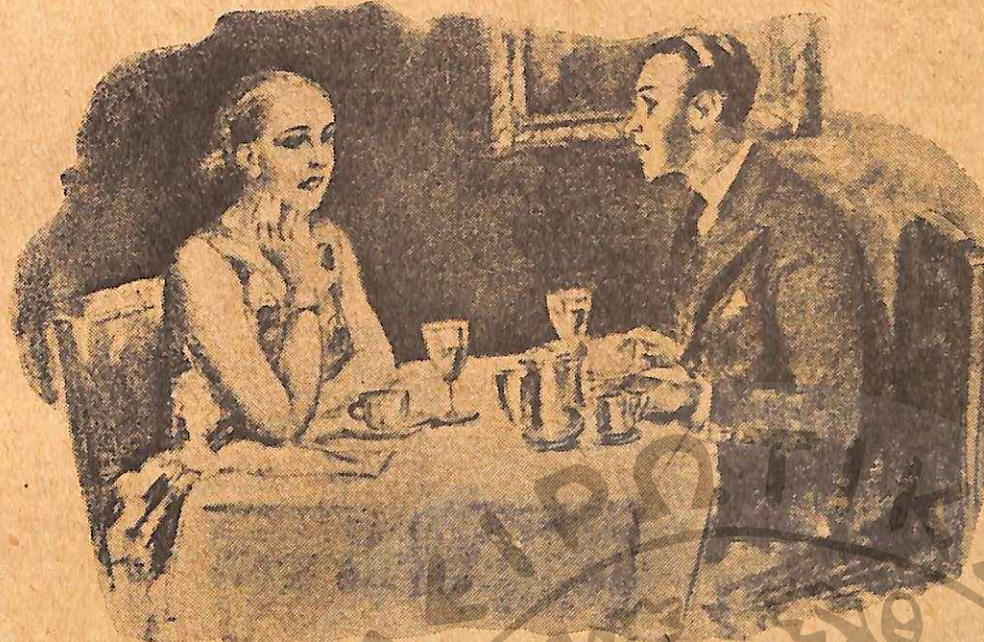
— Θὰ εἶνε κανένας ζηλιάρης!...

— Μὲ συγχωρῆς, τοῦ εἶπε ἡ Τζόσου, ὁ Τζὼν εἶνε ὁ ἰδεώδης ἀρραβωνιαστικός: εὐγενής, καλὸς, ὡμορφος! "Ε, βέβαια, εἶνε λίγο ζηλιάρης... "Εσύ αὐτὸ εἶνε ἀναπόφευκτο, εἶνε λογικὸ...

— "Α, ἔτσι; εἰρωνεύθηκε πάλι ὁ Μπόμπ. Εὐτυχισμένη Τζὼν!...

— Ἀλλά; Τί νομίζεις; τοῦ φώναξε ἡ Τζόσου, φεύγοντας διαστικὰ με τὴν ἐξάδελφόν της.

— Συγχαρητήρια λοιπὸν! τῆς φώ-

— Ἐρεῖς, Τζόσου, σήμερα τὸ πρῶτὸ γνώρισα τὸν ἀρραβωνιαστικὸ σου...

ναξε κι' ἐκεῖνος, μ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο.

"Ἦθελε νὰ δείξῃ πως ἦταν εὐθυμὸς, πως δὲν τὸν ἔνοιαζε, μὰ δὲν κατάφερε νὰ κρυφτῇ. Ἡ καρδιά του ἦταν ματωμένη κι' ὅλες αὐτὲς ἡ εἰρωνείες του ἔδειχναν καθαρά ὅτι ζήλευε. Ἡ Τζόσου ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἦταν τόσο ὡμορφη, τόσο ἐπιθυμητὴ, τόσο μοιραία. Κι' ἐννοῶ μιά μεγάλη πίκρα πού τοῦ ἔφερνε δάκρυα στὰ μάτια, ὅσο συλλογίζονταν ὅτι ἕνας ἄλλος εἶχε κατακτήσει τὴν καρδιά της... Κι' ὥστόσο, ἐκεῖνος τὴν ἤφερε πρὸς μπροστὰ ἀπὸ τὸν Τζὼν κι' ἂν εἶχε θελήσει, ἴσως σήμερα ἡ Τζόσου νὰ ἦταν δική του. Τώρα ὅμως τὴν εἶχε χάσει γιὰ πάντα. Ἦταν πειὰ πολὺ ἀργά...

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ἡ δυὸ ἐξάδελφες κατέβαιναν τὴν 134ῃ ὁδῷ, «ἐθνομες, ζωηρῆς, φλυαρώνας»...

Μιά στιγμή, ἡ Μάρλεν γύρισε κ' εἶ-

πε τῆς Τζόσου:

— Σὲ παρακαλῶ, νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς τώρα ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Τζὼν...

— Ποῖος εἶνε; ἔκανε κείνη ἐσπώντας σ' ἕνα ἡχηρὸ γέλιο. Μὰ δὲν εἶνε κανεὶς! Εἶνε ἕνα ἀστεῖο!... Θυμίσαι χθὲς πού με συνόδευσες ὡς τὸ λεωφορεῖο; "Ὅταν ἀνέβηκα ἀπάνω, γύρισα καὶ σ' ἀποχαιρέτησα. "Ε, λοιπὸν, ὁ Μπόμπ καθόταν μέσα κ' εἶδε τὰ νοήματά μου. Καὶ νόμισε πως ἀποχαιρετοῦσα κάποιον ἄνδρα!... Ἐγὼ τότε, γιὰ νὰ τὸν πειράξω, τὸν ἄφησα νὰ νομίσῃ πως ἦταν ἀλήθεια... Ἐφτάσα μάλιστα στὸ σημεῖο νὰ τοῦ πῶ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ «ἀρραβωνιαστικοῦ» μου. Διόλεξα ἕνα ὄνομα στὴν τύχη. Τὸν θάφτισα Τζὼν!...

— "Α, θαυμάσια! τῆς ἀπάντησε ἡ Μάρλεν. Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ ἰδανικός ἀρραβωνιαστικός!... "Ενα ἀνύ-

παρκτο πρόσωπο!... Μὰ τὴν ἀλήθεια, αὐτὴ ἡ περιπέτεια εἶνε πολὺ πρωτότυπη. Ναί!... Ἐδῶ καὶ λίγες μέρες διάβασα σ' ἕνα βιβλίο πως δὲν ὑπάρχουν οὔτε νεράιδες, οὔτε φαντάσματα κι' ὥστόσο ἐμπνέουν καὶ μιά φορὰ τὰ πιὸ διαφορετικὰ αἰσθήματα: ἔρωτας, μίσος, φρίκη!... Μποροῦν μάλιστα καὶ νὰ τρελλαῖνουν ἕναν ἄνθρωπο!... Κι' ἔτσι, ποῖος μπορεῖ νὰ ὑποστηρῇ πως δὲν ὑπάρχουν στ' ἀλήθεια; Πρόσεξε λοιπὸν μ' αὐτὸν τὸν Τζὼν, πού εἶνε ἕνα φανταστικὸ πρόσωπο. Μπορεῖ νὰ τὴν καμιά μαγική ἐπίδρασι στὴ ζωὴ σου!...

— Μὰ! Δεν θαυμάσαι! ἔκανε ἡ Τζόσου, σηκώνοντας ἀδόξαφα τοὺς ὤμους της.

Ο «Τζὼν» λοιπὸν ἄρχισε σὲ λίγο νὰ μπαίνει στὴ ζωὴ τῆς Τζόσου με τὸν πιὸ ἐπικίνδυνον τρόπο. Κανεὶς δὲν τὸν εἶχε δῇ κι' ὅμως ὅλος ὁ κόσμος μιλοῦσε γι' αὐτόν. Ἡ φιλία τῆς Τζόσου ἤξεραν τί προτιμῆσεις του, τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν του, τίς σπουδαῖες ἐπιχειρήσεις του, καὶ τὴν παρακολούθησαν καθε μέρα νὰ τοὺς τὸν γνωρίσῃ. Ἡ Μάρλεν μάλιστα, πού ἦταν πειρακτικὴ, τὸν ἀνέφερε κάθε στιγμή. "Α! Τί ὄρασι πού θὰ περνούσαμε, ἂν ἦταν ἐδῶ πέρα κι' ὁ Τζὼν!... Αὐριο θὰ τὸ πῶ στὸ Τζὼν... Χτὲς εἶμαστε με τὸν Τζὼν καὶ διασκεδάσαμε περίφημα!...

Μιά μέρα μάλιστα θέλησε νὰ δώσῃ περισσότερο γούστο στὸ ἀστεῖο, πού κρατοῦσε ἕνα ὁλόκληρο μῆνα καὶ μόλις συνάντησε τὸν Μπόμπ, τοῦ εἶπε:

(Συνέχεια στὴ σελίδα 61).

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΕΡΣΙΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΕΘΑΝΕ ΕΚΕΙΝΗ...

"Ηπτε νερό, σέ τούτη την πηγή...
Μά έκε νη πέθανε — και ή πηγή
δέν στέρεψε...
Δοκίμασε μιά μέρα αυτό τό μέλι...
Μά εκείνη πέθανε — και τό μέλι ά-
πόμεινε γλυκό...
Μιά μέρα έσκυψε πάνω άπ' αυτή
την τριανταφυλλιά.
Μά εκείνη πέθανε — κ' ή τριαντα-
φυλλιά άνθίζει πάντα...
Μά ή καρδιά μου;... Μιά μέρα πή-
ρε την καρδιά μου στά χεράκια της.
Έκε νη πέθανε — και μέσ' στον τά-
φο της άναπαύεται τώρα κ' ή καρδιά
μου...

ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ

Σ' όλο τόν κόσμο διαλάλησε την
ετυχία της. Κ' ή φλύαρη μέλισσα έ-
στόρησε στο ρόδο αυτήν την άσύκρι-
τη αγάπη.

Τή μέρα όμως πού ο άγαπημένος
της την πρόδωσε, δέν είπε σέ κανένα
τίποτε κι' έτσι κανέναν δέν τό έμαθε...
Και τώρα, πού εκείνη πέθανε άπ'
τόν καυμό της, όλες ή παρατημένες
πγαίνουν στον τάφο της και λέν ά-
ναστενάζοντας:

— Αυτή εδώ ήταν ετυχισμένη!

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ...

Λιθάνισες τά μάτια μου πού εινε
σαν τής γαζέλλας.
Και μούπες πώς ή φωνή μου εινε

τραγουδι.

Μέθυσες μέ την άνοιξι του κορμιού
μου.

Κι' έπειτα ποδοπάτησες την καρδιά
μου.

Η ΠΛΗΓΗ

Δέν μου άνοιξε χαντζάρι αυτή τη
λαθωματιά: Οι έχθροι μου κοιμόν-
τουσαν μέσ' στες σκηνές τους.

Ούτε κανέναν άνθρωπο πού πρόσ-
βαλα, τόκανε αυτό για να μ' έκδι-
κηθι: Αυτοί πούχω προσβάλει έ-
χουν πεθάνει άπ' τό ίδιο μου τό
χέρι...

Ούτε κ' ή τύχη ή τυφή με πλήγω-
σε: ή τύχη ή τυφή στο συναπάντημά
μου άνοίγει τά μάτια της και βλέ-
πει...

"Αν ή ζωή μου φεύγη και μ' αφή-
νει, εινε γιατί με πλήγωσαν τά μάτια
της και γιατί ή άγαπημένη μου έναν
άλλον αγαπάει...

Η ΑΜΜΟΣ

"Η ζεστή άμμος γλυστράει μέσ' άπ'
τά δάχτυλα σαν χάδι. "Ετσι γλύστρη-
σε μέσ' στην ψυχή μου τό γλυκό χα-
μόγελο τής 'Αϊσας.

Χίλια χαμόγελα άπ' την ψυχή μου
πέρασαν... Κι' άλλα την έκαψαν κι'
άλλα την πλήγωσαν...

Πού να ξανάβρω μέσ' στην έρημο
του βίου μου τη ζεστή άμμο, τό γλυ-
κό τό γέλιο τής 'Αϊσας;

Από την ελληνική ζωή

Υπό του κ. Σταμ. Σταμ.

Η Δροσούλα

(Αληθινή έπαρχιώτικη ιστορία)

άκροθαλασσιά, στην κάτασπρη και
καθαρή την άμμουδιά, ή κοιμότανε
στ' άλωνα, βοθώντας, σέ έξαντλητι-
κή δουλειά, αντί ενός κομματιού ψω-
μιού και άφθονίας σταφυλιών και
φρούτων.

Ζούσε κουτσουδουλευοντας εδώ κι' έ-
κει. Κουβαλούσε πέντε νεροντενεκές,
για μιά δεκάρα, πήγαινε τά ψώνια τών
υπαλλήλων στά σπίτια τους, φορτωνό-
τανε και πήγαινε τις έλθές στά λητρο-
βιά ή κουβαλούσε τών ξένων τις βαλί-
τσες άπ' τις θάρκες. Σιγά-σιγά, τόν
πήραν σέ ένα χασάπικο να πλένη τις
πλάκες από τά αίματα ή να καθαρίζη
ποδιάρια και πατσές για μιά δεκάρα.

"Ετσι άπόκτησε κάποιο άποκομμι κι'
από εκεί κάποια άφετηρία για τόν κα-
τόπιν μεγάλο δρόμο τής ζωής. Δέν
σουρνόταν πειά στους καφενέδες, ούτε
κοιμότανε με άθλίους στους φούρνους.
Τώρα άρχισε να κάνει έμπόριο αυγά,
αγοράζοντας τα άπ' τούς χωριάτες και
μεταπουλώντας τα στην κοντινή μεγα-
λούπολι, τρία λεπτά πάρα πάνω τό κά-
θε ζευγάρι.

"Επήγαινε λοιπόν αυγά, κυνήγια,
κόττες και λαγούς στη γειτονική με-

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Εινε ή
έποχή του πολέμου του 97. "Αρχισε ή έπιστρά-
τευσις ή έπαρχίσις εινε άνάστατες. Μαζύ με
τούς άλλους έπιστρατεύεται κι' ένας φτωχός φα-
μελίκης, ο Μαραβίσις. "Ο δυστυχισμένος αυτός οι-
κογενάρχης ειν' άπελπιμένος. Πού θ' αφήση
τό σπίτι του; Πώς θα συντηρηθι ή γυναίκα του
και τά παιδάκια του, ή Δροσούλα κι' ο Νίκος;
Τί θα γίνι τό χτηματάκι του, τό όποιο τούδινε
τό ψωμι του; Γιάνω στη μαύρη του άπελπισία
τόν θρίσκει ο συμπεθέρος του ο Μήτρος και του
προτείνει να δανεισθι χρήματα για να αφήση στη
γυναίκα του, από τόν τρομερό και θηριώδη το-
κογλύφο του χωριού, τόν Παναγή τόν Ρούφουλα,
τόν «ήρατημένο».

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Πώς τάκαμε τά λεπτά αυτά, αυτά
τά έκατομμύρια; Πολλά λεγόντουσαν
κει πέρα... Και σ' έναν ξένο, πού θα
τά άκουγε αυτά τόσο περιεργα
και φοβερά, θα γεινιόντανε ή άπορα:
Πώς οι χωριανοί άνεχθήκαν τό θη-
ρίο τουτο στο χωριό και δέν διήκανε
μιά μέρα με ξύλα και ντουρέκια να
τό έξολοθρεύσουνε, όπως έκαναν για
τούς λύκους;...

Γ'.

Ο ΡΟΥΦΟΥΛΑΣ

Τόν Ρούφουλα τόν «Κρατημένο»,
τόν είδανε ένα πρωί οι δρόμοι του
χωριού, ρακένδυτο και με μισό — πού
λέν — τσαρούχι, χωρίς δουλειά και
στέγη. "Ηταν χειμώνας τότε, κρύο φο-
βερό, κι' αυτός, για να κοιμάται, έ-
τρώπανε ή κάτω από
τούς ξύλινους καναπέ-
δες, ενός χαώδους, εκεί
πέρα, καφενέ, μέσα στά
άποτσιγαρα και τά ά-
ποσαρίδια, ή μαζεύον-
ταν κουβάρι μέσα στο
«γκιορχανιού» τή γού-
βα, στής Κώ-
σταινας τής φουρ-
ναρούς τό φούρνο,
μαζύ με δυο άλ-
λους «χαμένους»,
έναν από την "Η-
πειρο και έναν
«μερελόν» άπ' τά
χωριά άπάνω... Τό
καλοκαίρι εξαπλώ-
δτανε στην ά

Ο Ρούφουλας ξεφύλλιζε χαρτιά κι' έσημείωνε ά-
ριθμούς άπάνω.

γάλη πόλι κι' έφερνε λαθραίο τσιγα-
ρόχαρτο, πού τό πουλούσε μιά δεκάρα
τό φυλλάδιο, πρώτα στους ναυτικούς,
έπειτα στά παιδιά τής μπάτσικας, και
τόπιν στους νοικοκυραίους και τελει-
ταία-τελευταία και στον άστυνόμο και
τούς λοιπούς του δημοσίου υπαλλή-
λους.

"Ο άστυνόμος μάλιστα, ένας γλεν-
τζές πολυλογάς, του έπαιρνε και φόρο:

— "Ελα εδώ, ρέ Παναγή, έχεις κώα
φυλλάδιο στην τσέπη;

— Πού να τό θρώ, καπετάν'ο;

Κι' έπλησίαζε, σιγά-σιγά, και του τό
έβαζε κρυφά στην παλάμη.

— Καλόπιοτο.

— Εύχαριστώ.

— "Ελα, τό τσιμπίσες και πάλι... του

έλεγε, μισοκλείνοντας τό ένα μάτι ο έ-
φορος πού, εξαπλωμένος, σαν άγας, σέ
δυο καρέκλες, ροφούσε ναργίλε, χαί-
δεύων τό στρογγυλό στόμα του μαρ-
κουτσιού με την παλάμη και σφουγγί-
ζοντας την παλάμη στο πανταλόνι του.

— "Ωχ, αδερφέ, εγώ θα φκιάσω τό
Ρωμαϊκό;... "Εδώ οι μεγάλοι τρών χι-
λιάδες και να μη φάνε μιά δεκάρα κ'
οι μικροί; άπαντούσε ο άστυνόμος.

"Ετσι, ο Ρούφουλας, έπιασε, πού
λέν, «μαγιά». Τό λαθραίο κυκλοφο-
ρούσε σχεδόν έλεύθερα όλωσδιόλου στο
χωριό. Καμμία δυσκολία. "Η δυσκολία
ήταν μόνον να μεταφέρη τά λαθραία
άπ' την «χώρα», τή μεγάλη πολιτεία
δηλαδή, και να μη τόν πιάσουν οι χω-
ροφυλάκοι και οι τελωνοφύλακες...

"Αλλά και τουτο τό κατάφερνε μιά
χαρά ο Παναγής. "Επιασε σχέσεις μ'
έναν χωροφύλακα, «πρώτης τάξεως»
μπεκρή. "Ενα είδος υπενωμοτήρχη έ-
κείνου του καιρού. Τόν κερνούσε έκα-
τοσταράκι στο Σπαρτινού κι' έπειτα
τόν έπαιρνε άγκαλιέ.

"Ελα τώρα να πάρουμε κι' ένα κο-
φινάκι, εδώ πέρα.

Τό κοφινάκι ήτανε γεμάτο τσιγαρό-
χαρτο κι' άπάνω-άπάνω εις ε νταμάτες
ή κορόμυλα, κεράσια ή λεμόνια. Κάθε
έναν πού θα τόδλεπε, θα τό περνούσε
για γεμάτο φρούτα ή λαχανικά. "Η πα-
ρουσία του υπενωμοτήρχου, άλλωστε,
άπόκλειε κάθε ύποψία...

"Ετσι, χωρίς κίνδυνο, τό έφερνε στο
χωριανό καίκι και μ' εκείνο έρχόταν
στο χωριό...

Σιγά-σιγά, μισάνοιξε κι' ένα κου-
τσουμαζάκι. Είδε ότι ανάγκη ήτανε
να έχη κι' ένα κέντρον, για τις επιχει-
ρήσεις του. Κι' άνοιξε μαστιχάδικο, ο-
που πουλούσε και καπνό λαθραίο, ο-
πως τό τσιγαρόχαρτο και, σιγά-σιγά,
τό πλούτισε με σπύρα και λουμίνια,
μπογιές τών παπουτσιών, διάνες και
καθρεφτάκια για τις θλάχισσες, κατι
ζυμαρένια ζαχαρωτά και «τσασέλλες»
από ούκα ξερά, σκουληκιασμένα, πού
τά έπαιρνε στην Πάτρα «επιτ-χαβά».

"Ολα αυτά, φθηνά, για να προσελ-
κή πελατεία, στην άρχή. Κ' ή πελα-
τεία δέν άπόλειψε. "Ηρθε σιγά-σιγά ή
γειτονία, κατόπιν οι χωριάτες και δι-
θλία θερεσέδων άνοιξαν, Στους χωρι-

κούς έδινε ψώνια επί πιστώσει, αντί εΐδους, όταν θα μαζεύαν τὰ γεννήματα. "Ένα κουτί λουμίνια, μιά χούφτα σιταριού. Μιά ποδιά χωριάτικη, ένα κουθέλι καλαμπόκι. "Άλλοι ψώνιζαν θερεσέ, με βούτυρο κι' άλλοι με τυρί, πρόβειο μαλλί, ή και με καμιά χωριάτικη χονδρόμαλλη θελέντζα. Την εύκολία τους κυττάζανε οί άνθρωποι... Που καταλάβαινε ο χωρικός ότι αγόραζε τὰ είδη της ανάγκης σέ τιμή δεκαπλάσια. "Άλλά κι' αν καταλάβαινε, μπορούσε νά κάμη κι' άλλωδς;

— Χαλάλι που περνάμε την περίοδον!

Το μαγαζί του είχε μιά αΐλη, νά δένουν οί χωρικοί τὰ ζώα τους και μιά καμαρούλα σκοτεινή, γιά νά κρεμοϋνε τὰ σακκούλια τους.

— Τί, με τὰ σακκούλια τους και τούς ντορβάδες θά πήγαιναν στον Ταμία νά πληρώσουν, ή στον "Έφορο, όταν τούς καλή;...

— Σωστά!

"Εκεί λοιπόν, στην σκοτεινή κι' ανήλια αυτή φωλιά, φωλιά ποντικού, εΐερίχθηκε ο πρίν άθλιος λαθρέμπορος σέ έμπορο άπείσιο και τοκογλύφο αϊμοδόρο.

"Η ταγκουνία του, σ' όλη την έπαρχία, ήταν όνομαστή. Ψωμί νά φάη δέν αγόραζε ποτέ. Καθώς κρεμοϋσαν οί χωριάτες τὰ σακκούλια τους, στη σκοτεινή καμαρούλα, πήγαινε και τούς έκλεβε την κίτρινη μπομπότα τους, ή τὸ μελαχροινό τὸ σίτινο ψωμί τους και οικονομίονταν άπ' αυτό. Γιά προσφάγι, έβγαίνει και τσιμποϋσε ελές από τὰ διπλανά μπακάκια ή έπαρνε μπουκιές τυριού από τ' άνοιχτά τουλούμια, βυθίζοντας θαθεία τὰ μαύρα νύχια του — οί χηλάρη ρι χιλιάρη δολοφονή!

— Χμ... Έλεγε κατόπιν, πλαταγίζοντας τη γλώσσά του, γιά νά ευχαριστήση τὸν μπακάλη. Τυρί Θεός, νά τρώη ή μάνα και νά μή δίνη τὸ παιδιού!...

Αυτή ήταν ή πληρωμή του. Καμιά πάλι φορά, έβραζε φασόλια με πιπέρι μπόλικο και λιγάκι λάδι, πού τὸ οικονομοϋσε τζάμπα πάλι από τὰ μπακάκια, πηγαίνοντας υ' ένα πενηνταράκι και ζητώντας «ένα δάντυλο γιά δοκιμή, γιατί κάποιος, από ένα χωριό, τὸ παρήγγειλε, δῆθεν, λίγες δκάδες νά τὸ ἀγοράση». Ο μπακάλης τὸ τὸ μισογιάμιζε. Φτηνό τὸ λάδι τότε, ντόπιο πράμα, κι' όλοι οί νοικοκυραίοι εΐχαν τὸ δικό τους τότε, ποιός θά τὸ λογασίαζε;

"Από τὰ φασόλια αὐτὰ έκανε «τριψάνα». Τη μιά ήμέρα έρριχνε σὸ κόκκινο ζουμί τὸν φασουλιών έλα τὰ ξεροκόμματα ποδχε μαζέψει, τὰ έπαπάρωνε και τάτρωγε, φυλάγοντας γιά την άλλη ήμέρα τὸν λοθού.

"Ετσι, με δύο δεκάρες, έτρωγε καλά, χορταστικά, δυὸ δλόκληρες ήμέρες... Κ' ή δουλίτσες όλο και προώδευαν

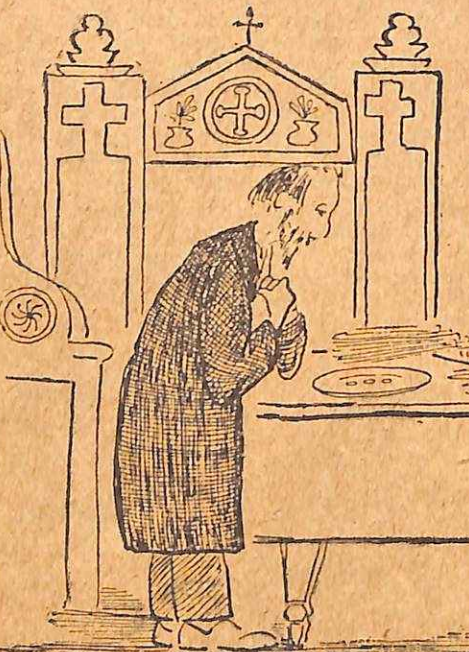
Τώρα έμπλεξε κάτι μικροσυνταξιούχους. Δύσκολες χρονιές. Δέν έφθαν' ο μισθός κι' άρχισαν τὰ θερεσέδια. Στην αρχή εΐφαινε ένδοτικός, άμα όμως τούς έβαλε σὸ χέρι, τούς ζετινάξε. Τους έγραφε τὸ «ένα — άλλο ένα», χωρίς νά τούς δίνη και λογαριασμό και, όταν, καμιά φορά, έκείνοι, πνιγόμενοι από τὸ δίκιο τους, επήγαιναν νά διαμαρτυρηθουνε, τούς έκερνοϋσε κι' έπιναν κι' αὐτὸς έγραφε τὸ κέρασμα εΐς βάρος τους κατόπιν...

Σιγά-σιγά, άρχισε νά δίνη μετρητά,

πα'ρνοντας υπογραφές και υποθηκεύων τὰ κτήματα τὸν κόσμου. Ο τόκος 36 τοίς έκατόν, και μάλιστα προπληρωτέος! Δηλαδή νά δίνη, σίς έκατό δραχμές, έξηντατέσσαρες και νά κρατῇ μιά δραχμή κι' άπ' αὐτές «γιά τὸ χαρτόσημο», όπως έδικοιολογείτο. Πολλές φορές, σ' ανθρώπους πού εΐχανε πολὺ μεγάλη ανάγκη, έδινε πεινήτα γιά έκατό και στὸς γωριάτες μάλιστα, μή τὰ ρωτῶτε. Ο Θεός κ' ή ψυχή του, καθώς λέν. "Επαρνε μιά υπογραφή σέ λευκό χαρτόσημο, με τὸ δικαίωμα νά γράψη αὐτὸς ό,τι ή καρδούλα του θα στοϋσε...

"Αποδείξεις πληρωμής, δέν έδινε ποτέ κι' έτσι οί χωριάτες όλο και πληρώναν, όλο και πληρώνανε τὸ χρέος τους, χωρίς ποτέ αὐτὸ νά τελειώση.

Σέ μερικούς όμως, πού κάνανε τὸν ξευπινο κ' ήξεραν και δυὸ κολλυθογράμματα, έπαίξε άλλο παιχνίδι. "Εγραφε με μελάνι τὸ γραμμάτιο κι' άφηνε λευκό τὸ μέρος πού θά εΐγράφον-

"Από την έκκλησία δέν απέλειπε

το τὰ δανεισθέντα χρήματα «αριθμητικώς κι' ολογράφως». "Επειτα, με μιά καινούργια πένα, έγραφε τὸ ποσόν με καθαρό νερό κι' έρριχνε άπάνω άμμο. Ο άμμος κολλοϋσε σὸ νερό και μαύριζε τὰ άσπρα γράμματα, ώστε νά γελασθῇ ο χωρικός πού θάθελε νά διαβάση πρώτα τὸ γραμμάτιο κι' έπειτα νά υπογράψη. Κατόπιν, σάν υπόγραφε κι' έφευγε ο δφειλέτης, και ξεραίνονταν τὸ νερό, τὰ με άμμο γράμματα τριβόντουσαν και με την ίδια πειά μελάνη, την αληθινή, έγραφεν ο ίδιος, αντί δραχμῶν διακοσίων, φέρ' εΐπεϊν, δραχμῶν χίλιες και πεντακόσιες.

"Ας έτρεχεν έπειτα ο χωρικός νά θρῇ τὸ δίκιο του!...

"Η πρώτη άπειλή, αν φήνχξε κανείς, ήταν ό,τι θά τὸν πετάξη από τὸ σπίτι του κι' ό,τι θά τὸν έβάξε τὰ χωράφια του «σὸ σφυρί». Κα' γιά δόλωμα και γιά κατανασμά, τὸν άφηνε λίγο καιρό, χωρίς διόλου νά τὸν ένόχληση.

— Κανέναν δέν σέ θάζει. Μάνθο μου. Κάμε την δουλίτσα σου έσύ, κι' όποτε οικονομήσης, μοῦ τὸ δίνε. Δεῖν πειράζει. Σὺ μοναχά νάσαι καλά και

δέν χάνοντ' οί παράδες...

"Αλλά και σέ ποιὸν νά καταφύγη ο χωρικός και νά θρῇ τὸ δίκιο του;

Στη Δικαιοσύνη; Αυτή, δούλα ήτανε τὸν κρατούντων και τὸν λαχρῶν. Και τὸν Παναγῇ τὸν Κρατημένο, όλοι τὸν φοβόντουσαν και δέν θά τὸν φοβόταν ο εΐρηνοδίκης, πού κατέβαινε ο ίδιος από την έδρα του, γιά νά τὸν δώση καρέκλα νά καθήση, σάν έκλεκτό, σέ καμιά δικάσιμο;

— Καθήστε, σὰς παρακαλῶ, κύρ-Παναγῇ!

Κι' έπειτα, γυρζοντας με περιφρόνησι στὸς άλλους:

— Τραθηγήτε, θρε σεις, λίγο παρέκει, νά καθήση με την ήσυχία του ο άνθρωπος!

Σέ ποιὸν νά πάνε, λοιπόν; Στὸς πολιτικούς;

Φίλοι κ' ύποστηρικταί του όλοι.

— Κύρ-Παναγῇ, τὸν εΐχαν και κύρ-Παναγῇ' κι' ό,τι πῇ ο Παναγῇς!

Και πὼς νά μή τὸν έχου; Στὶς έκλογές, ο Κρατημένος έδινε ψήφους και ψήφους άρκετοϋς, θγανοντας στὰ χωριά με τὰ χρεωστικά γραμμάτια κι' άπειλόντας τὸν κόσμο.

"Οποιος τολμοϋσε, ας μή ψήφιζε.

Γιατί, όποιος εΐχε την πολιτική, εΐχε και τὴ δικαιοσύνη, εΐχε και τὸν ταμία, εΐχε και τὸν έφορο και τὸν δημόσιο εΐσπράχτορα και τὸν Θεό ακόμα! "Ο,τι θά έλεγεν ο Κρατημένος, ήταν τὸ σωστό, ό,τι θά έκανε, ήταν τὸ δίκιο.

"Η κοινωνία τὸ χωριό, φτωχῶν ανθρώπων κοινωνία, σώματα τυραγνισμένα, τομάρια άργασιμένα από τις άνάγκες και τις συμφορές, «γαϊδάροι πού τούς χτυπάει και τούς γδέρνει τὸ σαμάρι τους», όπως έλεγαν οί ίδιοι — καθ' ένας εΐχε τη πληγή του — σηκώνονταν και τὸν προσκυνοϋσαν σὸ διάβα του. Τὸν κάμανε κι' έπ'τροπο στην έκκλησία γιά νά τὸν τιμήσουν.

"Από την έκκλησία δά κι' από τις λειτουργίες δέν απέλειπε κι' αὐτός. Πρώτος κι' εϋσεβέστατος, κάθε πρωί, με μακρὸς σαυρούς, ως κάτω, πρώτος αναμασσῶν κι' αὐτὸς μερικά κατεβάτα, πρώτος στην άπόλυσι νά προσκυνῇ τις εΐκόνες και ν' άσπάζεται, πρώτος παίρνων τὸ αντίδωρο και περνώντας την πάλη με τὰ ψυχολα πού άπομείναν, όταν τῶχαφε, άπ' τὰ μαλλιά της κεφαλῆς του, γιά νά μή πέση ψίχα κάτω, μη πέση και μη πατηθῇ και θάνε άμαρτία!...

Στὸς δίσκους έρριχνε μονόλεπτα, πού τὰ φύλαγ' επί τούτῳ γιά την έκκλησία, σ' ένα κόμπο θρώμικο. Καμιά φορά, τὸ Πάσχα και τις μεγάλες τις γιορτές, σὸν πρώτο δ'σκο έρριχνε ένα «φαρδίνι», σὸν δεύτερο ένα διλεπτο και σὸν τρίτο τὸ μονολεπτοῦλι.

Σέ φτωχό, από εκείνους πού, εξαπλωμένοι έξω από τὸν ναό, φωνάζανε στη διαπασών τη δυστυχία τους, συγχωροϋντες τούς νεκρούς, κι' ευχόμενοι τούς ζώντες, δέν έδωσε ποτέ λεπτό. Πάσχων δέν εΐδε την βοήθειά του, δυστυχῆς δέν εΐερίθηκε από αὐτόν και μιά φορά πού μιά φτωχή γεϊτόνισσα πού πέθαινε τὸ κοριτσάκι της κι' έτρεξε νά πάρη λίγο μαντζούνη γιά αντιψύχι από τὸ μαγαζί του — άλλοι δέν εΐχαν άπ' αὐτὸ — γιά νά τὸ προφάση πού θά έοκαζε, τὸ έδωσε μιά κόττα,

τη μόνη πού εΐχε ή φτωχή κι' έτρωγε τ' αὐγά της, άφου δέν εΐχε νά τὸ δώση χρήματα...

— Μωρέ, άμάν!... Δέν έχω ή φτωχία!

— Τὰ λεπτά μπροστά... Βερεσέ δέν έχει...

— Μωρέ πεθαίνει τὸ κορίτσι μου, δέν όνομάζεις σὺ Θεό!...

— Κι' εγὼ τὸ πλήρωσα νά τῶχω και, γιά νά τὸ δώσω, πρέπει νά τληρωθῶ κι' εγὼ.

"Αλλαλιασμένη, άπελπισμένη μή χάση τὸ κορίτσι της τὸ έφερε την κόττα. Και τί κόττα!... Κόττα «γεννούσα», πουλακίδα!

— Χαράμι νά σοῦ γίνη και μῦρτα αὐγά νά φῶς από αὐτή! τὸ εΐπε φεύγοντας ή φτωχή.

"Ο Κρατημένος έτριψε τὰ χέρια του, κοινώνοντας τὸ κεφάλι με τὰ μικρά ματάκια, πού φωσφορίζανε, κι' εΐπε γιά νά τὸν ακούσουν:

— Με την καλωσύνη μας, βρίσκουμε τὸν μελεάι μας...

Κι' άρπαξε μιά χούφτα καλαμπόκι, από τὸ κρεμασμένο εκεί σακκούλι κάποιου χωρικού κι' έδωσε της κόττας νά φάη.

Ο ΓΥΙΟΣ

"Όταν, με τις τοκογλυφίες και τις άτιμίες, πλούτισε, οϋτε θυμήθηκε καν τούς δικούς του. "Από τότε που, ξυπόλυτος και με κουρελίσαιένη φουστάνελλα, έφυγε από τὸ όρεινὸ χωριό του, ζητώντας μέλλον, στη κοινοπολι, οϋτε ξαναρώτησε πλέον γι' αὐτούς.

Καμιά φορά, κατέβαινε κανέναν συγγενῆ του νά πάρη αλάτι άπ' τὸ μονοπόλιο, ή καλαμπόκι από την άποθήκη, τούς έβλεπε άπ' έξω νά περνούν κι' οϋτε τούς καλοϋσε νά ρθοϋνε σὸ μαγαζί κι' οϋτε τούς πλησάζε καθόλου.

"Ετσι, ένα Σάββατο πρωί, πού γίνεται παζάρι έβδομαδιαίο, εΐδε και τη μάνα του, ένα κομμάτι δέρμα πού τὸ έέρανε ή κακοζωή και τὸ έζάρωναν τὰ χρόνια κ' ή δυστυχία.

— Παναγῇ... Παναγῇ... τὸ φώναζε, μόλις τὸν εΐδε νά περνῇ.

— Καλὼς τη μάνα!... Τί κάνεις, μάνα;... Πότε κατέθηκες από τὸ χωριό;

Αὐτὴ κάθησε σ' ένα λιθάρι νά ξεκουρασθῇ, φορτωμένη στη ράχι της, αλάτι μερικές δκάδες και έχοντας μέσα σὸ σακκούλι της, περασμένο άπ' τὸν ὠμο, πράσσα και μπακαλάο. Τὸν εΐχε πάρει γιά τὸν Εὐαγγελισμό, π' άρτρεύονται κι' αὐτοί, εκεί άπάνω.

Καθὼς καθότανε, μάλιστα, άπάνω σὸ κοτρῶνι, τὸ παλὸ της φορεμα τὸ μάλλινο, με τὸ ξασπρισμένο κρεμμυδι τὸ χρῶμα, εΐχεν άνασρῶθῇ άπάνω άπ' τις άντζες της, και άφηνε νά φαίνωνται, μαύρα και ξηρά τὰ πόδια της, με κάτι φλέβες κυανές, γδαρμένα, ματωμένα... Τὰ χέρια της, καρουλιασμένα από τις δουλειές, ξηρά, σάν νάτανε ξυλινία, με μαύρα, μαζωμένα, δσάν καθούρια, δάχτυλα. Στὸ ένα κρατοϋσε τὰ τρύπια και σκονισμένα γουρνοτσάρουχά της και με τὸ άλλο έπιασε τὸ

χέρι τὸ παιδιού της, πού τὸ κότταζε μ' ένα σθυσμένο θλέμμα κι' άψυχο, σάν νά μήν έμεινε κανένα αΐσθημα, σὸ στραγγισμένο εκείνο πρόσωπο, νά ξεχυθῇ, νά λάμψη...

— Πὼς τὰ περνῶς, οῦρ Παναγῇ;

— Καλά, πολὺ καλά, ρε μάνα.

Τότε έσκυψε και εΐδε τὰ ματωμένα και γρατσουνισμένα πόδια της.

— Μή σ' έφαιε, τίποτα, σὸ δρόμο;

— Τὰ στουρνάρια και τὰ θάτα, μ' έγδαραν, παιδάκι μου. "Εβγαλα τὰ τσαρούχια μου, νά μή τὰ λυῶσω και κατέβηκα ξυπόλητη. Γκρεμοί κι' άκόνια, σάν μαχαίρια... Κακὸ πού πάθαμε, νά λές... Τὸν ξέρεις σὺ τὸν δρόμο και ξέρεις και τὴ μαυροζωή, πού «ζοϋμε και ζωνόμαστε» εκεί σ' άπάνω... Κύτταξε νά πιάσης μιά δουλειά έδῶ, νά ζήσης σάν άνθρωπος μιά μέρα... "Εκεί σ' ήμῶς, δέν εΐνε προκοπή... "Οποιος 'κονομάει λίγες παράδες, φεύγει...

"Εκάθησε σ' ένα λιθάρι νά ξεκουρασθῇ...

"Ημεῖς οί γέροι, εκεί θρεθήκαμε από μιά φορά, εκεί θ' άφήσουμε τὰ κόκαλα... "Αλλά γιά σὰς δέν εΐνε τώρα τὸ χωριό...

Τὸν έσφιξε τὸ χέρι του και πάλι τὸν κύτταξε, με πόνο εΐς τὰ μάτια:

— Νάφύγω, παιδί μου, γιατί θά μ' άφήση ή συντροφιά, κ' εΐνε μακριὰ ο δρόμος...

Κι' έσηκώθηκε στεναζόντας, κρατομένη από δῶ κι' άπ' εκεί, άπ' τὰ κοτρῶνια, γιά νά σταθῇ στὰ πόδια της, ζυγιάζουσα, ίσοζυγοϋσα τὸ φορτωμά της, σκυπόουσα, τρεκλίζουσα, κάτω από τὸ βάρος και κρατοϋσα, τώρα, υπό μάλης τὰ τσαρούχια της.

— Τὴν εϋχόμια μου, παιδί μου...

— "Αί, μάνα, σὸ καλό.

"Από τότε, δέν τη ξαναεΐδε. Μιά πούντα, μιά μέρα, σὸ χωράφι όπου βράχθηκε, τὴν πήρε και τη θέρισε. "Επέθανε, χωρίς γιατρὸ και φάρμακα,

χωρίς περιποίησι καμιά άπάνω σὸ ξυνάρι της, πού ούρθηκε, με την ψυχῇ σὸ στόμα, νά δουλέψη...

"Άλλοτε κατέβαιναν άλλοι συγγενείς. Αὐτοϋς, οϋτε τούς έπλησάζε καθόλου. Τούς κύτταζε, μονάχα, έτοι από μακριά, σάν νά μή τούς άνεγνώριζε, όπως κυττάει τὸ μικρὸ σκυλί τη μάνα του, όταν μεγαλώση.

Κι' αὐτοί πάλι όταν ήταν μικροί, δέν τὸν λογαριάσανε, γιά τίποτε, ποτέ, και σάν έγινε «μέγας», δέν άπόσταναν νά τὸν θρίζουνε.

Μιά φορά, τώρα πού ήτανε στὰ πλούτη του, θέλησε νά κατεβῇ και ο πατέρας. Χρόνια και ζαμάνια εΐχε γιά νά κατεβῇ από τὸ όρεινὸ χωριό του, κ' εΐχε άποθυμήσει γιά νά ιδῇ τὸν γυιό του, πρίν πεθάνῃ...

Σάν έφθασε σὸν μαγαζιού την πόρτα, πατέρας και παιδί, κυττάχτηκαν, σάν ζῶα, μιά στιγμή, πού ξεετάζει τὸνα τ' άλλο, και έπειτα τὸν πήρε μέσα... "Ηταν ο πρώτος άνθρωπος, πού φιλοξενήθηκε, ποτέ, «σὸ έρμαδιακό του», όπως τὸ λέγανε, σέ όλο τὸ χωριό.

Τὸν εΐδανε νά φικιάνη και μιά πῆττα, σπανακόπηττα, και τούτο, δά, εΐνε πού προυκάλεσε τὸν κόσμου τὸ κουτσομπολιό, της κοινωνίας τη κακολογία.

Και θγάλανε και εΐπανε, άκόμα, πὼς παρουσίασε σὸν πατέρα του λογαριασμό σὸ τέλος, και πὼς τῶχα τὸν έβαλε και νά τὰ... πληρώση. Σωστά... αληθινά... ή ψεύτικα, ποιὸς ξέρει! Κανείς δέν ήτανε εκεί γιά νά ιδῇ και νά βεβαιώση. "Η αλήθεια, όμως, εΐνε, πὼς ο πατέρας έφυγε δορυγγωνώντας τὸν υιό και οϋτε τὸν ξαναεΐδαν στην πολίχνη.

— Χαίρι νά μήν ιδῇ και προκοπή.

"Ακούστηκε νά λήη, φεύγοντας.

Η ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΤΣΙΓΚΟΥΝΗ

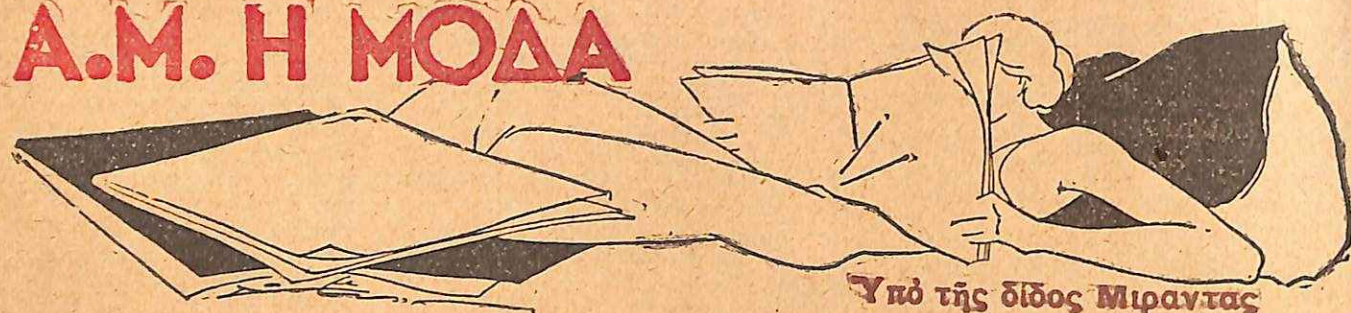
Μόνος του μαγείρευε, μόνος του πλενόταν κι' άπλωνε τις τρύπες και λερωμένες κάλτσες του, στης αΐλης τὸ σύρμα. Γιά νά μή ξεθεύη κάθε λίγο και στιγμή, κουρεϋόταν «έν χρώ», και άφηνε αΐύριστα τὰ γένεια του, γιά νά γλυτώση εΐκοσι λεπτά, κάθε έβδομάδα. Τόσο ήτανε τὸ ξύρισμα, την εποχή εκείνη.

"Ο διπλανός κουρέας, δέν τὸν χώνευε.

— "Αν ήτανε όλος ο κόσμος, σάν τοϋτον τὸν «καρμίρη», αλλοίμονο, νά λές, από τη φτώχεια, μοιχαί! Έλεγε.

"Εμύριζε από την άναλαγία, καφὲ δέν έπινε ποτέ του, παρὰ μονάχα, όταν τὸν κερνοϋσανε, τὰ ρούχα του, παληά, ντριλλία τὸν Ρετσίνα, χειμῶνα-καλοκαίρι, κι' αϋρόλλες χονδρές, χονδρὸ στρόγγυλες στὰ πόδια του από αὐτὲς πού έχουν σὸ στρατό. ("Ακολουθεῖ)

Η Α.Μ. Η ΜΟΔΑ

Η ΜΟΔΑ

Η καλοκαιρινή μόδα έπαυσε να βρίσκεται στο στάδιο των ζυμώσεων. Σταθεροποιήθηκε οριστικά και τώρα πια κάθε κομψή κυρία μπορεί να διαλέξει ελεύθερα ανάμεσα στα διάφορα μοντέλα που παρουσιάζουν ή μοδίστρες και τα φιγουρίνια και να κανονίσει ανάλογως το ανοιξιάτικο και το καλοκαιρινό θεατήριό της.

Η φετινή μόδα έχει ένα μεγάλο πλεονέκτημα: Έπιτρέπει τις μεταποιήσεις. Με μία καινούργια γαρνιτούρα, με μία μικρή μεταβολή στο σχέδιο του φορέματος, με ένα θάψιμο σε σκούρο χρώμα, με τη μεταποίηση ενός περινοῦ παλτού σε μοντέρνα ζακέττα, κι' εκείνες ακόμη που έχουν πολύ περιορισμένα μέσα μπορούν να φανούν έξ' ισου κομψές και καλοντυμένες όσο κι' αυτές που ξεδοῦν αφείδως τα χιλιάρικα και γεμίζουν κάθε χρόνο τη τουλάπα τους με καινούργιες τουαλέτες.

Τα χαρακτηριστικά της φετινής καλοκαιρινής μόδας είναι:

1ο. Τὰ σκούρα χρώματα, ιδίως μαύρο και μπλε—μαρίν.— Στο κλίμα μας βέβαια ένα φόρεμα μαύρο είναι δύσκολο να φορεθῇ το κατακαλόκαιρο, γιατί και ζεσταίνει πολύ και σκονίζεται, αλλά μπορεί να φορεθῇ θαυμάσια ολόκληρο τον Απρίλιο και τον Μάιο και τὸν μισό Ιούνιο ακόμη. "Αν ἔχετε λοιπὸν ἕνα μεταξωτὸ ἢ λεπτὸ μάλλινο περινοῦ φόρεμα, θάψετε το μαῦρο ἢ μπλε μαρίν, διορθώστε το λιγάκι, ιδίως στὰ μανίκια πού φοριούνται φουσκωτά και μακρυὰ ὡς τοὺς ἀγκῶνες και φορέστε το, προσέχοντας ἀντὶ γιὰ ὁποιαδήποτε ἄλλη γαρνιτούρα μιὰ ζώνη σὲ ζωηρὸ χρώμα. Γιὰ τὸ δεύτερο χαρακτηριστικὸ τῆς μόδας εἶνε:

2ον. Ἡ χρωματιστιὰ τῶν ζώων, τὰ χρωματιστὰ γάντια, ἡ μπουτονιέρα. — Αὐτὲς γίνονται γιὰ τὰ πρωινὰ φορέματα ἀπὸ δέμα, σουέντ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μετ' ἰδιότροπα μεταλλινὰ ἢ κοκκάλινα φερμουάρ και σὲ χρώματα ζωηρά, κυρίως ὅμως κόκκινο (ὄχι πολὺ ζωηρὸ, μάλλον σκοτωμένο, πρὸς τὸ ροῦγ), πράσινο και κίτρινο. Μετ' ἑνὸς τέτοιου ζώνη δὲν χρειάζεσθε ἄλλη γαρνιτούρα στὸ φόρεμα. "Αν ἡ ζώνη εἶνε μεταξωτή, τότε γίνεται πλατεῖα σὰν ἑσάρπ και δένει στὸ πλάι σ' ἕνα κόμπο

ἢ σ' ἕνα μονὸ φιδίγκο, ἐνῶ ἡ ἄκρη τῆς κρέμονται ὡς κάτω. Τέτοιες ζώνες γίνονται ἀπὸ ταφτὰ ριγωτὸν ἢ σκωτσέζικον, ἢ μονόχρωμον, σὲ πολὺ φωτεινὰ χρώματα. Ἐπίσης και ἀπὸ ὕφασμα ὁμοιο μετ' ὁ φορέματος, ἀλλὰ σὲ ανοικτὸ χρώμα. Μετ' τῆς ζώνης αὐτὲς μπορείτε να συνδυάσετε και μιὰ μικρὴ ἑσάρπ ἢ ἕνα μαντηλάκι ἀπὸ τὸ ἴδιον ὕφασμα πού, τὸ δένετε σκερτσόζικα στὸ λαιμό.

Ἐπίσης ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους νεωτερισμοὺς τῆς καλοκαιρινῆς μόδας εἶνε τὰ χρωματιστὰ γάντια. Τὰ γάντια γιὰ τὸ καλοκαίρι ἔχουν ξαναγίνει πάλι τῆς μόδας τώρα και δυο-τρία χρόνια. Φέτος ὅμως συνηθίζονται τὰ χρωματιστὰ γάντια και μάλιστα σὲ χρώματα πολὺ ζωηρά, ἴδια μετ' ἡς ζώνης. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δίνουν ἰδιαίτερη νότα στὸ φόρεμα, ἀλλὰ εἶνε πολὺ κτηπητά. "Οσες τὰ πάρουν, ἄς ἀποφύγουν νὰ τὰ φορῶν κάθε μέρα.

Τέλος, μιὰ ἄλλη γαρνιτούρα πού κάνει φουρόρε, εἶνε ἡ μπουτονιέρα. Γιὰ τὰ μαῦρα ἢ μπλε σκέτα φορέματα και ἡ μπουτονιέρα εἶνε ἐπ' ὅσης μονόχρωμες, ἀλλὰ σὲ χρώμα ἴδιο μετ' ἡς ζώνης. Π.χ. μετ' μαῦρο φόρεμα, θὰ φορέσετε κόκκινη ζώνη και ἕνα ἢ δυὸ μεγάλα κόκκινα γαρυφαλλὰ ἢ παθὸ στὸ ντεκολτέ. Με

ΔΥΟ ΩΡΑΙΕΣ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Ἡ πρώτη ἀπὸ σατ ἐν ρὸς ἐμπριμέ, σχηματίζει μπροστὰ ἕνα πλαστρὸν σουρωτὸ στὸ λαιμό, τὸ ὁποῖον πίσω σταυρώνει και ἐμπρὸς γυρίζει σχηματίζοντας ζώνη. Ἡ δευτέρα ἀπὸ λευκὸ κρέπ—γκωφρέ, ἔχει ἐμπρὸς ἕνα μεγάλο ζαμπῶ

μπλε μαρίν φόρεμα θὰ φορέσετε κίτρινη ζώνη και στὸ πέτο σας δυὸ μεγάλες κίτρινες ντάλιες ἢ ἕνα μπουκέτο ἀπὸ κίτρινες μαργαρίτες. Μετ' τὰ ἀπογευματινὰ μεταξωτὰ, μονόχρωμα ἢ ἐμπριμέ συνηθίζονται μπουτονιέρες ἀπὸ πολλὰ λουλουδάκια, δεμένα σὲ μπουκέτο. Π.χ. ἀνθὲς τοῦ ἀγροῦ, ἀνεμώνες και μαργαρίτες και κίτρινολούλουδα, ἐπίσης μπουκέτα ἀπὸ ρὸς και μπλε μυσσώτιδες, ἀπὸ τριανταφυλλάκια, ἀπὸ πανσέδες. Ἡ μπουτονιέρα αὐτὲς φοριοῦνται στὸ ντεκολτέ, στὴ μέση τοῦ κορσὰς και στὴ ζώνη και γαρνίρουν μοναδικὰ και τὴν πὶὸ ἀπλὴ τουαλέττα.

Τὸ τρίτο χαρακτηριστικὸ τῆς μόδας εἶνε:

3ον. Ἡ κοντὲς ζακέττες. — Δὲν ἐννοοῦμε τὶς ζακέττες τῶν ταγιέρ. Ἀλλὰ ζακέττες πού φοριοῦνται σκέτες πάνω ἀπὸ ἕνα ὁποιοδήποτε φόρεμα, ἀντὶ γιὰ ἀνοιξιάτικο ἐπανωφόρι. Γίνονται ἀπὸ λεπτὸ μάλλινο ὕφασμα (τὸ καλοκαίρι θὰ ἰδοῦμε τέτοιες ζακέττες ἀπὸ λινὸ) σὲ σχῆμα ἀνδρικοῦ σακκακιῦ, δηλαδὴ μάλλον μακρὺς, μετ' ῥεθέρ, μεσάτες και κομπώνουν μετ' ἕνα ἢ δυὸ κουμπιά, χωρὶς ζώνη. Τὶς συνηθίζουν μάλλον σ' ἀνοιχτὰ χρώματα: κόκκινο, κίτρινο, μπλε, ἀλλὰ γίνονται και μπλε μαρίν και σ' ὅτι χρώμα προτιμῆσθε. Φοριοῦνται ἐξ ἴσου καλά μετ' τὸ πρωινὸ σπὸρ φορεματὰ ὅσα και μετ' τὸ μεταξωτὸ ἀπογευματινὸ. Σὲ μιὰ τέτοια ζακέττα μπορείτε νὰ διασκεύαστε περιφῆμα ἕνα παλὸ σας πανωφόρι ἀνοιξιάτικο. Θὰ σὰς φανῇ περισσότερο χρήσιμη ἀπ' ὅτι φαντάζεσθε.

ΠΩΣ ΝΑ ΝΤΥΝΕΣΘΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Γιὰ ποῖο λόγο θγαίνει ἔξω μιὰ κυρία τὸ πρωῒ; Γιὰ νὰ πᾶν περίπατο, γιὰ νὰ πᾶν σὲ ψώνια, γιὰ νὰ πᾶν σὲ δουλειά, και τέλος γιὰ νὰ πᾶν στὴν ἐργασία της.

Σὲ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις, πρέπει νὰ ντύνεται κανεὶς ἀνδλογα και γιὰ νὰ εἶνε ἀξιοπρεπὴς ἢ ἐμφανισίς του και γιὰ νὰ μπορῇ νὰ κυκλοφορῇ μετ' ἄνεσι και γιὰ νὰ διατηρῇ τὰ ρούχα του σὲ καλὴ κατάστασι.

Τίποτε δὲν εἶνε πὶὸ ὑγιεινὸ ἀπὸ τὸν πρωινὸν περίπατο, ἀλλὰ πόσες ἡμποροῦν νὰ τὸν κάνουν; Ἀλλες ἔχουν τὴν φροντίδα τοῦ σπιτιοῦ τους, ἄλλες ἔχουν τὴν ἐργασία τους. Ὡστόσο κ' ἡ περισσότερη πολυάσχολος ἡμποροῦν νὰ μεταβάλλουν τὴν πρωινή

τους ἔξοδο σ' ἕνα μικρὸ περίπατο. Ἀντὶ νὰ πᾶτε στὸ γραφεῖο σας μετ' τὸ τράμ ἢ τὸ λεωφορεῖο, ξεκινήστε ἕνα τέταρτο νωρίτερα και πηγαίνετε μετ' τὰ πόδια. "Αν κοντὰ στὸ σπῆτι σας εἶνε καινέας κήπος, κάνετε μιὰ μικρὴ βόλτα και περῶστε ἀπὸ τὸν κήπο. Ἐπίσης και κείνες πού ἔχουν τὴν φροντίδα τοῦ σπιτιοῦ, ἡμποροῦν πρὶν κατεβῶν νὰ ψωνίσουν, νὰ κάνουν ἕνα μικρὸ γύρο.

"Οσες θγαίνουν ἔξω γιὰ περίπατο, θὰ φορέσουν ἕνα πολὺ ἀπλὸ ταγιέρ, μετ' φοῦστα πού εὐκολύνει τὸ θάδιμα, μετ' παπούτσια μετ' χαμηλὰ τακούνια, μετ' γάντια κίτρινα ἢ καφέ, μετ' καπέλλο πολὺ ἀπλὸ, χωρὶς γαρνιτούρες και βελάκια. Πολλὲς, θγαίνοντας ἔξω γιὰ νὰ πᾶνε στὴν ἀγορά ἢ στὰ μαγαζιά, συνηθίζουν νὰ φοροῦν τὰ παλὰ τους φορέματα, π.χ. τὸ περινοῦ μεταξωτὸ τους παλτὸ, τὸ ἐμπριμέ τους φόρεμα, τὰ παλὰ τους γοθάκια, τὸ καπέλλο τους τὸ ἀπογευματινὸ. Αὐτὸ εἶνε μιὰ πολὺ κακὴ συνήθεια. Ὅπουδῆποτε και ἂν πηγαίνετε, πρέπει νὰ εἰσθε κομψὰ και ἐκτεταστάτα ντυμένη. Βάλετε ἕνα φόρεμα ἀπλὸ ἀλλὰ φρέσκο, ἕνα καπέλλο μικρὸ ἢ ἀκόμη καλύτερα ἕνα μπερεδάκι, πάρτετε μιὰ τσάντα ἀρκετὰ μεγάλη, πού νὰ μπορῇ νὰ χωρῇ μερικὰ ἀπὸ τὰ ψώνια σας και νὰ κρέμεται ἀπὸ τὸ χέρι, γιὰ νὰ μὴν εἰσθε ὑποχρεωμένη νὰ τὴν σφίγγετε κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλη.

"Αν πηγαίνετε στὴν ἐργασία σας, τὸ ἀνσάμπλ, παλτὸ και φόρεμα ολόκληρο εἶνε πὶὸ πρακτικὸ ἀπὸ τὸ ταγιέρ, ἐκτὸς ἂν πρόκειται γιὰ ταγιέρ μετ' μακριὰ ζακέττα. Πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι πρέπει νὰ φανεσθε ἐξ ἴσου κατὰλληλα ντυμένη τὸ πρωῒ πού πηγαίνετε στὴ δουλειά σας, ὅσο και τὸ θράδυ πού γυρίζετε ἀπ' αὐτήν. Ἐπομένως ἕνα ταγιέρ ἀνοιχτόχρωμο μετ' κοντὴ ζακέττα και ἡ μπλουζα πλεκτὴ, δὲν εἶνε ὠραῖο γιὰ νὰ κυκλοφορῆτε μετ' αὐτὸ τὸ ἀπόγευμα.

Ἐκείνες πάλι πού θγαίνουν τὸ πρωῒ ἔξω γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν μιὰ φίλη τους, ἢ νὰ πᾶνε σὲ μιὰ ἐκθεσι ἢ σὲ μιὰ συναυλία, ἢ στὴν ἐκκλησία, ἡμποροῦν νὰ ντυθοῦν κάπως πὶὸ περιποιημένα, ἀλλὰ πάντως ἀπλὰ. Δὲν θὰ βάλετε οὔτε καπέλλο ἀπογευματινὸ, οὔτε παπούτσια μετ' ψηλὰ τακούνια, οὔτε θὰ φορέσετε τὰ κοσμηματὰ σας. Θὰ προσέξετε ὥστε τὰ χρώματα ἀπ' ὅλα τὰ ἐξαρτήματα τῆς τουαλέτας σας νὰ ἑναρμονίζονται μετ' αὐτὰς, θὰ προσέξετε τὰ γάντια σας και τὰ παπούτσια σας νὰ εἶνε ἀμεμπτα και θὰ συμπληρώσετε τὴν ἐμφάνισίς σας μετ' μιὰ καλὴ γούνα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ ΠΩΣ Θ' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΛΕΠΤΑ ΔΑΚΤΥΛΑ

Ἐνα μέλος τοῦ σώματος πού μπορεί νὰ γίνῃ ὠραῖο χάρις στὶς φροντίδες και στὶς περιποιήσεις εἶνε τὸ χέρι. Καὶ γι' αὐτὸ θὰ εἰμαστε ἀξιοκατάκριτες— ἂν ἔχουμε χέρια παραμελημένα και ἄσχημα, τὴ στιγμὴ πού εἶνε στὸ χέρι μὴς νὰ τὰ διορθώσουμε.

Μ' ἕνα καλὸ σαποῦνι, μετ' τὸ λεμόνι και μετ' τὶς κατάλληλες κρέμες, ἡμποροῦμε νὰ λευκάνουμε τὰ χέρια μας. Τὰ νύχια μας, ἂν τὰ περιποιώμαστε κάθε μέρα, θὰ διατηρήσουν τὸ μυγδαλωτὸ τους σχῆμα και τὸ τριανταφυλλί τους χρώμα. Τέλος, ἀκόμη και τὸ σχῆμα τῶν δακτύλων μας ἡμποροῦμε ν' ἀλλάξουμε και νὰ τὰ κάνουμε τὶὸ μασουρωτὰ.

Πρὸς τὸ σκοπὸ αὐτὸ, ὅς τοὺς κάνουμε ἕνα καθημερινὸ λουτρὸ σὲ ρητινοῦχο κολλώδιον. Ἀγοράσετε τὸ κολλώδιον ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο και τὸ θράδυ, πρὶν κοιμηθῆτε, θὰ θουτᾶτε τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων σας στὸ ὑγρὸ, χωρὶς νὰ τὶς σφουγγίζετε κατόπιν. Τὸ κολλώδιον θὰ κρῶσθι ἐπάνω στὰ δακτύλα σας και θὰ κάνῃ ἕνα ἐπίστρωμα. Τὸ ἄλλο πρωῒ ἀφαιρεῖτε τὸ ἐπίστρωμα αὐτὸ μετ' ὅσον αἰθέρα.

Τὸ κολλώδιον, ὄχι μόνον θὰ λεπτύνῃ τὰ δακτύλα σας, ἀλλὰ ἀκόμη θὰ σὰς δυναμώσῃ και θὰ σὰς κάνῃ πὶὸ καθαρά τὰ νύχια σας.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΕ ΤΟ ΠΑΡΚΕΤΟ

"Ὅταν τὸ παρκέτο σας πού θ' ἔχετε νὰ κερῶσετε εἶνε πολὺ ἄκαλῶστο, ὁ ἀπλοῦστερος τρόπος γιὰ νὰ τὸ καθαρίσετε εἶνε νὰ τὸ πλύνετε μετ' πολὺ ζεστὴ σαπουνάδα. "Αν και πάλι ἡ ὑκαθάρις δὲν ἔχουν φυγῇ, τότε τὸ τρίβετε μετ' εἰδικὸ σφύρμινο σφουγγάρι, πού βρίσκεται στὰ σιδηροπωλεῖα. "Αν μόνον τὸ κερί εἶνε λερωμένο και ἀπὸ κάτω τὸ

1. Ζώνη ἀπὸ σουέντ γκρί μετ' πράσινο φυτίλι. Γαρνίρεται ἐμπρὸς μ' ἕνα μεταξωτὸ κορδόνι. 2. Ζώνη ἀπὸ μαῦρον κορδέλλα μουαρέ μονταρισμένη σὲ δέμα. Ἡ πρωτότυπη μοῦκλ εἶνε χρυσοῖ. 3. Ζώνη ἀπὸ πράσινο μπόξ—κόμψ μετ' μεγάλο κλεῖσιμο ἀπὸ πάστα. 4. Μοντέρνος γιανκὰς ἀπὸ ταφτὰ λευκὸν και πράσινο. Φοριέται μετ' τῶν ὡς ὑπ' ἀριθ. 1 και 3.

σανιδένιο πάτωμα εἶνε καθαρό, τότε ἀρκεῖ ἀπλῶς νὰ τρίψετε τὸ παρκέτο μετ' τὸ σῦρμα, χωρὶς νὰ τὸ σφουγγαρίσετε. "Αν ἐπάνω στὸ παρκέτο σας ἔχουν ἰκεῖ λεκέδες, πρέπει νὰ τοὺς καθαρίσετε ἰδιαίτερως. Τοὺς λεκέδες ἀπὸ λιπαρὰς οὐσίες, τοὺς καθαρίζετε κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπο: Ἀφοῦ σαπουνίσετε πρῶτα τὸ μέρος, τὸ θρέχετε μετ' ἀφθονὴ βενζίνη ἢ νέφτι ἢ πετρέλαιο. Κατόπιν λυώνετε λίγο πηλὸ μετ' νερὸ και ἄλεφετε ἀπὸ πάνω. Ἀφήνετε ἐπὶ δώδεκα ὥρες και καθαρίζετε. "Αν δὲν ἔχῃ φύγει ὁ λεκές, ἐπαναλαμβάνετε ἄλλη μιὰ φορὰ ἐξ ἀρχῆς.

"Ὅσο γιὰ τοὺς λεκέδες τῆς μελάνης, μόλις χυθῇ ἢ μετ' ἄνθη στὸ πάτωμα, ἔτσι—ὡς εἶπετε—τὸ ἐπιπλέον μ' ἕνα στυλ—χαρτὸ ἢ μετ' λίγη στάχτη και χύνετε ἐπάνω στὸ λεκὲ ποτὶ. Σχηματίζεσθε λίγο ἔξω. "Αν μ' αὐτὸ τὸ μέσον δὲν ἐξαφανισθῇ ὁ λεκές, τὸν θρέχετε μετ' λίγη θρωμοῦσα.

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΟΥ ΛΑΡΥΓΓΟΣ

Η ΦΩΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

"Υπάρχει τιποτέ πού νὰ γοητεύῃ πὶὸ πολὺ ἀπὸ μιὰ ὡμορφὴ και μελωδικὴ φωνή; Περισσότερο ἀκόμη και ἀπὸ τὴς λέξεις, τὸ τόνος τῆς φωνῆς, ἐκφράζει τὰ συναισθήματα τῆς ψυχῆς, δείχνει τὴν ἀνατροφή ἑνὸς ἀνθρώπου, τὴν καταγωγή του, τὴν ἰδιοσυγκρασίαν του.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς δείχνει πολὺ τὴν εὐγενειὰ καταγωγή ἑνὸς ἀνθρώπου, ἀλλὰ δείχνει ἐπ' ὅσης τὴν δραστηριότητά του, τὸν χαρακτήρα του. Ὑπάρχουν φωνὲς συμπαθητικές, εὐκρινεῖς, φειδύλικες, εὐχάριστες στὸ ἄκουσμα ἢ δυσάρεστες κι' ἀντιπαθητικές. Γιὰ νάχουμε μελωδικὴ φωνή, πρέπει νὰ περιποιώμεθα τὸ λάρυγγά μας.

Τὸ πρῶτιστον γιὰ τὴν ὑγιεινὴ τοῦ λάρυγγος, εἶνε ἡ ἀναπνευστικὴ κινήσεις, διότι δυναμώνουν τὸ στήθος και ἐπομένως και τὸν λάρυγγα. Ἐπειτα, ἡ ἀναπνευστικὴ κινήσεις διατηροῦν τὴν ἐλαστικότητά τοῦ λαιμοῦ, πράγμα

ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ὑγιεινὴ τοῦ λάρυγγος. Εἰς αὐτοὺς πού τραγουδοῦν θὰ συνιστοῦσθε νὰ κάνουν πλύσεις τοῦ λαιμοῦ, κάθε πρωῒ, μετ' κρύον νερὸ, εἴτε χειμῶνα εἴτε καλοκαίρι. Καλὲς εἶνε ἐπ' ὅσης καθε πρωῒ και ἡ γαργάρες μετ' νερὸ ὑπερβολικὸν, χλιαρὸ. Δὲν πρέπει νὰ τραγουδᾶτε ποτὲ πρὶν ἀπὸ τρεῖς ὥρες μετὰ τὸ φαγητὸ, διότι ἡ χώνευσις ἐπιβραδύεται πολὺ στὴ φωνή. Ἀκόμη και τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς, πρέπει νὰ τὸ προσέχουν ὅσοι τραγουδοῦν. Νὰ μὴ λησμονοῦν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ τρώγουν ὑπερβολικὰ, διότι τὸ φορτωμένο στομάχι παρενοχλεῖ τὸ διάφραγμα και ἐνοχλεῖ τοὺς πνεύμονας. Ἀποφεύγετε ἐπίσης τὰ ζεθωτικὰ φαγητὰ, τὰ πολὺ ὑπερβολικὰ, τὶς κονσερβὰς πού ἐξαίρουν τὸν λάρυγγα ὡς και τὰ καρύδια, τὰ ἀμύγδαλα, τὰ φουντούκια, τὰ οἶνοπνευματώδη και τὴν ὑπερβολικὴν χρῆσιν τσιγὰριῦ και καφέ. Περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι και ὁ καπνὸς εἶνε ὀλέθριος.

Ἡ διατήρησις τῆς φωνῆς εἶνε ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θέληγητὰ γιὰ τὴν γυναῖκα.

Διὰ ΜΙΡΑΝΤΑ

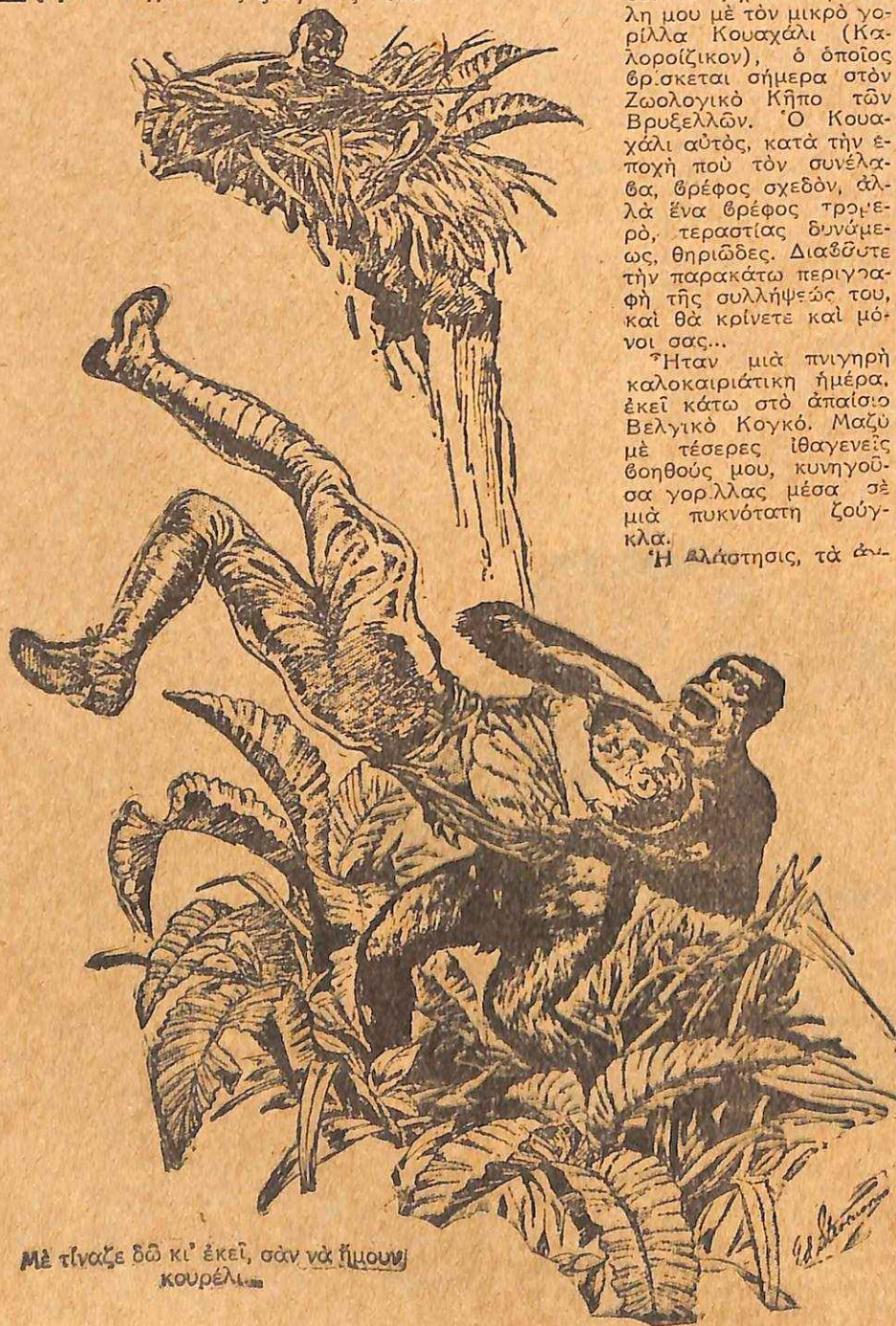
Μέσα στη μαύρη ζούγλα

Κυνηγώντας γορίλλας...

(Ο Μπέν Μπουρμπριτζ, ο οποίος έγραψε το άρθρο που δημοσιεύουμε παρακάτω, έγινε περίφημος στους κύκλους των επιστημόνων, γιατί είχε ο πρώτος λευκός κυνηγός θηρίων, ο οποίος τόλμησε — και κατώρθωσε — να απαγάγει νεαρούς γορίλλας από την αγκαλιά σχεδόν των τρομερών γονέων τους.

Για τον Μπουρμπριτζ, έγραψε ο λόκληρο βιβλίο ο σοφός επιστήμων Ρόμπερτ Γιέρκες, καθηγητής του Πανεπιστημίου του Γιακλ).

ΕΧΩ κάνει, ως τώρα, πέντε πολύ-μηνια κυνήγια στις ζούγκλες του

ΜΕ τινάζει δώ κι' εκεί, σαν να ήμουν κουρέλι...

Κογκό. Έχω συλλάβει ζωντανούς πάρα πολλούς νεαρούς γορίλλας. Στην πάλη μου μ' έναν από αυτούς, τον Μπούκκα — Ματάντι (Βραχοσπάστη, στη διάλεκτο των ιθαγενών του Κογκό) έχασα τρία δάχτυλα από το αριστερό μου χέρι. Ο νεαρός όσο και φοβερός αυτός γορίλλας, δάγκασε τα τρία δάχτυλά μου με τα φριχτά σαγύνια του, και μου τα έκοψε σαν να ήσαν από χαρτόνι!

Ωστόσο, ποτέ μου δεν θα ξεχάσω την πάλη μου με τον μικρό γορίλλα Κουαχάλι (Καλοροϊζικόν), ο οποίος θρσκέται σήμερα στον Ζωολογικό Κήπο των Βρυξελλών. Ο Κουαχάλι αυτός, κατά την εποχή που τον συνέλαβα, θρέφον σχεδόν, αλλά ένα θρέφον τρομερό, τεραστίως δυνάμεις, θηριώδες. Διαδέχτηκε την παρακάτω περιγραφή της συλλήψεώς του, και θα κρίνετε και μόνοι σας...

Ήταν μία πνιγνή καλοκαιριάτικη ημέρα, εκεί κάτω στο άπαιστο Βελγικό Κογκό. Μαζύ με τέσσερες ιθαγενείς βοηθούς μου, κυνηγούσα γορίλλας μέσα σε μία πυκνότητα ζούγκλας.

Η Αλάτσης, τα ά...

κάθια, οι θάμνοι, και τα ψηλά χορτάρια, ώργιζαν κυριολεκτικώς. Για να μπορούμε να προχωρούμε, έπρεπε κάθε τόσο να σερνώμασταν σαν φείδια στο χώμα, σκυφτοί ή πεσμένοι χάρω με την κοιλιά.

Επιτέλους, φτάσαμε σε μία έκτασι σπαρμένη από φυτείες πανύψηλου αγριοσέλλινου. Κρυμμένοι εκεί μέσα, αντικρύσαμε ξαφνικά μία πολυπληθή ομάδα γορίλλων, που είχαν σκαρφαλώσει σε μερικά γειτονικά δένδρα κι' έτρωγαν λαίμαργα καρπούς.

Αμέσως σύστησα στους βοηθούς μου άκρα σιωπή κι' άκνησία. Ύστερα, παρνοντας μαζί μου τον έμπιστο — κι' έμπειρο στο κυνήγι — ύπνρέτη μου, άρχισα να γλυστράω άθόρυβα κι' άόρατος, ανάμεσα στα πανύψηλα άγριοσέλλινα, πλησιάζοντας έτσι σιγά-σιγά προς τους γορίλλας.

Σε λίγο, έφτασα στη ρίζα του κοντινότερου δένδρου. Άνάμεσα στα κλαδιά του είδα έναν όγκο τριχωτό να σαλεύει. Προσέχοντας καλύτερα, έξακρίθωσα ότι ήταν ένας θηλυκός γορίλλας με το μικρό του σκαρφαλωμένο στη ράχι του παιχνιδιάρικα.

Επνίξα και την άπανηρή μου άκόμα, για να μην κάνω ούτε τον ελάχιστο θόρυβο. Ωστόσο, ή τρομερή κι φιλόπονη μητέρα, σαν να ένοιωσε ένστικτα τον κίνδυνο, τέντωσε τ' αυτιά της, και κύτταξε άνήσυχτα όλόγυρά της με μάτια σπινθηροβόλα σαν χάνδρες φωτεινές.

Άμέσως ούρλιασα συνθηματικά, σαν λεοπαρδαλίσ που επιτίθεται κατά της λείας της. Ο ύπνρέτης μου, συνθηματικός πειά στις πονηρές του κυνηγιού — κι' άκούγοντας το συνθηματικό αυτό ούρλιασμά μου — άρχισε να θιάζει παραπονιαρικές κραυγές μικρού γορίλλα, γαντζωμένω δθθεν άπ' τα φοινικά νύχια της λεοπαρδάλεως.

Το πονηρό τέχνασμά μας πέτυχε. Η μητέρα — γορίλλας, άκούγοντας τις παραπονιαρικές αυτές κραυγές, νόμισε ότι κανένα άπ' τα νεογνά της άγέλης των γορίλλων έπεσε θύμα λεοπαρδάλεως. Γι' αυτό, πηγώντας κι' αυτή κραυγές λύσας, πόνου μητρικού, κι' άγωνίας, άφησε το μικρό της στά κλαδιά του δένδρου και πήδησε έξαλλη προς τις κραυγές, προς το μέρος δηλαδή όπου ήταν κρυμμένος ο ύπνρέτης μου.

Άκουσα έναν πυροβολισμό. Ο ύπνρέτης μου, σύμφωνα με τις διαταγές μου είχε πυροβολήσει το φριχτό — αλλά και δυστυχισμένο — θηρίο στον δεξιό ώμο του. Η πληγή, χωρίς να είχε θανάσιμη, παρέλυσε ωστόσο τη δύναμη του γορίλλα. Και πραγματικώς, άμέσως άντελήφθην, ότι ο ύπνρέτης μου δεν διέτρεχε πειά κανέναν κίνδυνο εκ μέρους της έξαλλης μητέρας, γιατί εκείνη ήταν πειά εξαπλωμένη μέσα στο άγριοσέλλινο, και κυλιόταν και θογγούσε άπ' τους πόνους.

Έπρεπε τώρα να προσπαθήσω να συλλάβω ζωντανό, το τόσο πολύτιμο για τους ζωολογικούς κήπους — και για τις μελέτες των επιστημόνων — νεογνό του γορίλλα. Βγήκα λοιπόν έξω άπ' τα πυκνά άγριοσέλλινα, κι' ώρμησα προς τον μικρό γορίλλα. Μόλις όμως τον πλησίασα λίγα

κι' ήμουν έτοιμος να σκαρφαλώσω στο δένδρο, εκείνος — άνήσυχος ήδη από ώρα — τρόμαξε κι' έμπηξε δυνατές, αλλόκοτες κραυγές. Ύστερα, με πηδήματα άπερίγραπτης σθελτάδας, κατέβηκε άπ' το δένδρο κι' έτρεξε προς τον κοντινό γκρεμό.

Τον πρόλαβα στη μέση της κατηφορίας, γιατί ο κίνδυνος μήπως τον χάσω, μουδινε και έμένα άφάνταστη σθελτάδα. Τον άγκάλιασα μ' όλη τη δύναμή μου, προσπαθώντας συγχρόνως ν' αποφύγω τις φοβερές δαγκωματιές του και τις λυσσασέες γροθιές του.

Άρχισε τότε, άναμεταξύ μας, μία άγρία και δραματική πάλη. Ο μικρός γορίλλας, αν και θρέφον άκόμα, είχε ωστόσο τις ίδιες σχεδόν σωματικές διαστάσεις με μένα. Συγχρόνως, όμως, ήταν κι' ή προσωποποίησις της μανίας, της άγριότητος και του παράφορου θυμού.

Σε μία στιγμή, επιτέλους, τυφλωμένος άπ' τα αίματα και με το πρόσωπό μου καταεσχισμένο άπ' τα νύχια του γορίλλα, κατώρθωσα να τον άρπάξω άπ' το λαρύγγι, και νά το σφίξω γερά με τα δάχτυλά μου. Κάθε άλλο ζώο, ίσα, να ναρκωνόταν άπ' τους πόνους, ν' ασφυκτιούσε και να παραινόταν στην έξουσία μου, ύστερα άπ' το τρομερό αυτό σφίξιμο. Δεν συνέβη όμως το ίδιο και με τον μικρό, αλλά θηριώδη, έχθρό μου. Ίσα-ίσα, ή μανία του μεγάλωσε άφάνταστα, ή δύναμή του δεκαπλασιάσθηκε και ξεφεύγοντας άπ' το θανάσιμο άγκάλιασμά μου, με άρπαξε σαν άλαφρό κουρέλι στα ρωμαλέα και τριχωτά μπράτσα του και έρχισε να με τινάζει έδω κι' εκεί.

Η θέσι μου ήταν δεινή. Κάτω, έχασκε ένας θαθός και θραχώδης γκρεμός. Κινδυνεύαμε — έγώ και το θηρίο — να χάσουμε άπό στιγμή σε στιγμή την ίσορροπία μας και να κυλιστούμε στα μαύρα εκείνα θάβη, όπου άσφαλώς θα φτάναμε σωστός πολτός από σάρκες κι' αίμα. Άλλά και να μην πέφταμε άκόμα, πάλι ο θάνατος ήταν πολύ κοντά μου: Μισοζαλισμένος άπ' την πάλη, λαχανιασμένος και καταματωμένος, άνέμιζα δώ κι' εκεί σαν φτερό, γαντζωμένος καθώς ήμουν στα ρωμαλέα μπράτσα του γορίλλα, ο οποίος — παύοντας να με δαγκάνει — με χτυπούσε ωστόσο με μανία, τότε χάρω και πότε στο πλάιό μας δένδρα.

Ευτυχώς, μέσα στη μισολιποθυμία ή οποία μ' είχε πιάσει, άκουσα καθαρά μια ένθαρυντική κραυγή. Ήταν, ο πειστός ύπνρέτης μου, ο οποίος είχε φανή άπάνω εκεί στο χείλος του γκρεμού, κυττώντας με τρομαγμένος και κρατώντας το όπλο έτοιμο στα χέρια του.

Μή! κατώρθωσα να του φωνάξω, με άγωνία. Μην τον σκοτώνεις!... Τρέξε, να τον πιάσουμε ζωντανό!

Δηλαδή, αν και κινδύνευα άπό στιγμή σε στιγμή να χάσω τη ζωή μου, ωστόσο δεν μέάφηνε ο κυνηγετικός ζήλος μου να θανατώσω τον φοβερό αλλά πολύτιμο μικρό γορίλλα!

Ο ύπνρέτης μου, ευτυχώς, άκουσε τη διαταγή μου. Έτρεξε άμέσως κοντά μας. Μ' ένα δυνατό χτύπημα του ύποκοπάνου του όπλου του, πέτυχε κατακέφαλα τον γορίλλα και τον ζάλισε. Και έτσι, μπορέσαμε κατόπιν οι δύο μας, να τον τυλίξουμε στο είδικό άτσάλενο συρμάτινο δίχτυ, και να παραλύσουμε τελείως κάθε άντ'στασί του πειά.

Έννοείται, ότι δεν έμεινε δίχως δυσάρεστες συνέπειες ή άγωνιώδης εκείνη και λυσσασέα πάλη μου με το διαβολικό και τριχωτό θρέφον. Χρειάστηκε να καθήσω περίπου σάραντα ήμέρες στο νοσοκομείο, γιατί ή σάρκες μου είχαν καταξεχισθί άπ' τα δόντια κι' άπ' τα νύχια του θηρίου, κι' ή αίμορραγία με είχε άφανίσει.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ

ΠΩΣ ΚΗΔΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΤΣΙΓΓΑΝΟΙ

Όταν πεθαίνει κανένας Άτσιγγανος, οι άλλοι σύντροφοί του δένουν στα μαλλιά του κόκκινους ή κίτρινους φιδγκούς.

Έπειτα πηγαίνουν και αποθέτουν στο στήθος του νεκρού άπό ένα δώρο άσήμαντο, που συνίσταται συνήθως σε κάποιο μεταλλικό αντικείμενο. Κατόπιν άπλώνουν άπό πάνω του μία τράπουλα, φροντίζοντας να θάλουν στη μέση τον άσσο κουπά.

Το φέρετρο, θαμμένο κατακόκκινο, τοποθετείται μέσα στη σκηνή, μπρός άπ' την οποία οι συγγενείς και οι φίλοι του νεκρού άνάθουν φωτιά και κάθονται γύρω της.

Την κηδεία άκολουθούν όλοι οι Άτσιγγανοί, έχοντας επί κεφαλής έξη άντρες, οι οποίοι προχωρούν έφιπποι και ψάλλουν χαρούμενους σκοπούς.

Στο τέλος, μετά την ταφή, γυρίζουν στο σπίτι του πεθαμένου και πίνουν το λεγόμενο «κρασί του μακαρισμού».

Ο στίχος

Έλληνίδες ποιήτριες

(Από την τελευταίως έκδοθείσαν Ανθολογίαν του κ. Δημ. Λαμπίκη)

ΘΑΡΩΗΣ ΑΡΓΑ

Ός πότε πειά θα καρτερώ να ξανάρθης και πάλι σαν άπό χρόνους μακρινούς και ξένες χώρες πέρα. Λιγότεψε ή ζωούλα μου και μέρα με τη μέρα άνήμπορη και τρυφερή σβύνεται άγάλι-άγάλι.

Άκου στα δέντρα πένθιμα πώς τρίζουν τα φύλλα, μνηϊνε το φθινόπωρο. Δες τ' ούρανο το χρώμα, το θόλωσαν τα σύννεφα... Μία κρύα άνατριχίλα στα λουλουδάκια χύνεται... κι' άργείς, άργείς άκόμα.

Θάρρης άργά με τη νυχτιά και με τον κρύο χειμώνα με το χιονοσαβάνωμα, με το θορή το θρήνο και δεν θα θρής ούτε ένα ρόδο, ούτε ένα άθωο κρίνο να μου χαρίσης, ούτε μία πένθιμη άνεμώννα...

ΜΑΡΙΑ ΠΟΛΥΔΟΥΡΗ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

Ήλιο χαρά, στη φύσι γύρω αίώνια... Στέκω στο παραθύρι μου μπροστά και νοιώθω την ψυχή μου να ζητά με νοσταλγία τα περασμένα χρόνια.

Πώς κάθε περασμένο μās σκλαβώνει. Άξέχαστη θα μείνη ή ζωγραφιά σου με τα λευκά ντυμένο γιασεμιά σου, μικρό άγαπημένο μου μπαλόνι.

Θυμάμαι όταν άργά το θρόδου μόνι, στη δροσερή έκασθμον άγκαλιά σου κι' άπό τ' άνοπλυμένα κάγκελλά σου έθλεπα το σκοτάδι να ζυγώνει.

Ψηλά στα ούρανια άκόμη δίχως ταίρι να, φαίνεται δειλά το πρώτο άστέρι. Κι' ώ πώς άκόμα μ' άνηχάν στη μνήμη Μέσα στη νύχτα άργοί και ρυθμικοί, άπάνω στο πάλιό το καλντερίμι, οι χτύποι της μαγκούρας του μπεχτοή.

ΔΩΡΑ ΜΟΑΤΣΟΥ-ΒΑΡΝΑΛΗ

ΕΠΙΚΛΗΣΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Έλα και την πνοή μου μοσκοδόλησε, έλα και το κορμί μου ποτίσέ μου, έλα και τη ψυχή μου νεκρανάστησε. Καλέ μου!

Έλα και κάνε με, ό,τι θές: γυναίκα σου, έρωμένη σου, άρραβωνιαστική σου, ή δέσποινα, ή δουλεύτρα, είμαι στα πόδια σου δικιά σου!

Κάθε φορά, ούρανε, που θ' άγναντέψω σε ξάστερα, στής νυχτιάς μου το σκοτάδι, όπου θρεθής μου άνοίγεις τον Παράδεισο στον Άδη.

Φυτρώνουνε τα χόδια άπό τα χέρια σου σαν άπό το ύγρο το χώμα ή χλόη, τ' όνειρο που με ζή, και ο πόθος σου, άφταστε με τράει.

Τών παρθένων της γής για να τη σβύσουνε τη δίψα τη δική σου. Έρωτα για τα κρυφά κάλλη τ' άγνιχτα είνε άσημαντα και λίγα.

Τα μπράτσα σου τριχίς για τ' άλυσοδεμα του κόσμου είν' ή χαρά το πρόσωπό σου και για να ίδουν τα μάτια μου, έχουν ήλιο τους το φως σου.

Έλα σε με σε Χάρος ή σαν Άγγελος, με το άρεπάνι ή με το κρίνο δράμε για θερισμό ή για θλάσθσι είμαι όλόγυμη και νάμαι!

ΛΙΑΝ ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ-ΙΑΚΩΒΙΔΗ

Μυθιστόρημα

τρόμου και φρίκης

ο σκλαυρός

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Μέσα στον πυργό της οικογένειας Λαίτην συμβαίνουν αλλόκοτα και μυστηριώδη πράγματα. Μία τρομερή κατάρα φαίνεται την οικογένεια αυτή, της οποίας τα μέλη δολοφονούνται μυστηριώδως.

Ο Μπόμπ Φρήμαν, ο οποίος φθάνει στον πύργο για να επισκεφθεί τη μητέρα του Χριστίνα Λαίτην, βρίσκει έξαφνα πρό μιας τραγωδίας. Δολοφονείται τη νύχτα μυστηριώδως ο πατέρας της Χριστίνας. Και στο στήθος του δολοφονημένου υπάρχει χαραγμένος θαθεία ο σταυρός της κατάρας, ο σταυρός του αίματος που σημαδεύει όλα τα τραγικά θύματα της οικογένειας. Τι συμβαίνει λοιπόν; Ποιά ανατριχιαστικά μυστήρια καλύπτει όλες αυτές τις αιματηρές τραγωδίες;

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Δεν μπόρεσε όμως τίποτα το απόκρυφο και μυστηριώδες να ξεχωρίσει, σ' αυτή την έκφρασή τους, παρά μονάχα μια ολοκάθαρη έκφραση δυστυχίας κι' απελπισίας...

Απλούστατα, ήταν θαθεία θλιμμένη για τον αλλόκοτο φόνο του πατέρα της, ή θελκτική και γλυκειά άρραβωνιαστική του!

Δεν της είπε ούτε μιλή ο Μπόμπ, για να την παρηγορήσει ανώφελα και μάταια. Περιορίστηκε μόνον να στενάξει, να σκύψει το κεφάλι του, και να την ακολουθήσει ως το δωμάτιο της γιαγιάς της.

Εκεί, σταμάτησε ο Μπόμπ. Με μια ματιά του γρήγορη, άντελήθη τη Τζούλια να είναι πεσμένη — σωριασμένη — σε μια καρέκλα, να τρέμει σύγκορμη, και να είναι χλωμή σαν πεθαμένη.

Κοντά της όρθος, στεκόταν ο Τζών Μαΐλαρδ.

Και τέλος, ο Μπόμπ έρριξε φοβισμένα τη ματιά του, στη γηραιά κυρία Λαίτην...

Κατακίτρινη, δίχως να κουνιέται καν, κοίτονταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της. Θάλεγε κανένας, ότι ο θάνατος της είχε μαρμαρώσει κι' άσπροκιτριώσει το άφανισμένο πρόσωπό της, το θαθεία αύλακωμένο από ρυτίδες...

Κ' ή ζωή, έλαμπε μονάχα στα φλογερά της μάτια, τα κόκκινα από βουβή αγωνία, και θαθεία χωμένα στις κοκκαλιάρικες κόγχες τους...

— Έλάτε κοντά μου! μουρμούρισε χαμηλόφωνα, ή δύστυχη γρηά.

Η φωνή της κόμπιαζε. Κι' έμοιαζε σαν άχνό μουρμουρητό νερού, το οποίο σιγοκυλάει ανάμεσα σε βαθύ, χορταριασμένο αulάκι.

— Έλάτε κοντά μου! ξανάπε ή κυρία Λαίτην, με φανερή αγωνία και προσπάθεια. Πρέπει να σας αποκαλύψω κάτι, αυτό το φ ο β ε ρ ο που μάς συμβαίνει, μιά που μάς ξανασυνέβη σήμερα και πάλι, ύστερα από τόσα χρόνια!... Ξέρετε βέβαια, με τί άποτρόπαιο τρόπο πέθανε ο δυστυχισμένος σύζυγός μου, ο καλός σας παππούς, πρό χρόνων... Ξέρετε επίσης, ότι κι' ο αδελφός του Τζών, δολοφονήθηκε κι' εκείνος με τον ίδιο άκριβώς άπαίσιον τρόπο... Η ίδια φρικιαστική μοίρα, χτύπησε άπόψε — με τον ίδιο άπαίσιον τρόπο θανάτου — και τον φτωχό πατέρα σας και γιού μου...

Ανάσανε θαθεία, έξαντλημένη άπ' τις αγωνιώδεις προσπάθειές της, ή έτοιμοθανάτη γρηά. Κατόπιν συνέχισε, ανατριχιασμένη φανερά για όσα ψιθύ-

ριζε με κόπο:

— Έτσι, κ' οι τρεις αυτοί δυστυχισμένοι, δολοφονήθηκαν με τον φριχτό σταυρό του «Κούρτ Γκίλντερ», χαραγμένον θαθεία και φονικά στις σάρκες του στήθους των... Όλοι σας, είχατε ύποψιαστή κ' ά τ ι το πένθιμο και κολασμένο, στην τραγική μοίρα των τριών αυτών θυμάτων... Άλλά δεν ξέρατε άκριβώς τί ήταν, αυτό το άπαίσιον «κάτι»... Είχα μιά κρυφή έλπίδα στην ψυχή μου, ότι ποτέ σας δεν θα το μαθαίνατε... Έλπίζα, πρίν πεθάνω με τον ίδιο άφύσικο θάνατο κι' ο καυμένος ο Χένρυ μου, ότι ή θαρεία κατάρα του αίματός μας, θ' είχε χάσει πειά τη δύναμή της την όλεθρία, ύστερα από τόσα χρόνια!... Άλλά...

Έδω, χαμηλώνοντας περισσότερο τη φωνή της ή γρηά Λαίτην, και με πρόσωπο παραμορφωμένο σαν πρόσωπο φριχτού θρυκόλακα — άπ' την τρομάρα της ψυχής της — πρόσθεσε άργα, άργα:

— ...άλλά τον τελευταίο αυτόν μήνα, ένοιωσα ότι ή φριχτή κατάρα ήταν άκόμα δυνατή... Ένοιωσα, ότι δεν έφταναν στη φριχτή μας μοίρα τα δυο θύματά της — ο παππούς σας κι' ο αδελφός του — άλλ' ότι θα χτυπήσει άκόμα, κάποιον άπό σας τα λατρευτά μου σπλάχνα!... Άχ, δεν γελάστηκα στα πένθιμα προαισθήματά μου: Άπόψε έχασα, έτσι τραγικά, και τον αγαπημένο γιού μου!... Ναι, το προαισθάνομαι πως κάτι θα συνέβαινε... Αύτον τον τελευταίο μήνα, όνειρευόμουν διαρκώς τον φρικαλέο αίματηρό σταυρό του «Κούρτ Γκίλντερ», τον όποιο... Μά... σκουπίστε τον κρουρό ιδρώτα του μετώπου μου, παιδιά μου!... Με παγω-

Του Τώρς Έδσον

του αίματος

ναι ως τα κόκκαλα, και μου δένει τη γλώσσα!

Η Χριστίνα έτρεξε με πρόθυμη και βουβή στοργή, και σκούπισε το κατάρχωμο κ' ιδρωμένο μέτωπο της γιαγιάς της. Φανερά άνακουφισμένη εκείνη, της έρριξε μιά ματιά εύχαριστίας σωτηρίας, κι' εξακολούθησε κατόπιν:

— Βλέπω στα μάτια σας την άπορία, πού να είναι άρα γε αυτός ο Κούρτ Γκίλντερ... Θα σας εξηγήσω, παιδιά μου: Αυτός ο Κούρτ Γκίλντερ, ήταν φίλος και συντάξιμος με τον παππού σας — και σύζυγό μου — και με τον ανδράδελφό μου Τζών... Άλλά συγχρόνως, με... λ ά τ ρ ε υ ε, κρυφά κι' άνομα!... Ο δλέθριος κι' ένοχος αυτός έρωσ του σε μένα, τη γυναίκα του φίλου του και συντάξιμου του, υπήρξε ή άφορμή όλων των καταπιών οικογενειακών συμφορών μας..

Διψώντας ο Κούρτ Γκίλντερ να με κατακτήσει, κι' επειδή δεν το κατώρθωνε — εξ αίτίας της ψυχρής στάσεώς μου — προσπάθησε να σκοτώσει τον σύζυγό μου... Δεν το κατώρθωσε όμως, γιατί τον άφώπλισαν έγκάθως... Ήταν ένας άνθρωπος βιαίων παθών, μοχηρός, με μάτια θάσκανα σαν μάτια έχιδνης... Έτσι, την ώρα που τον συνέλαβαν για την άπόπειρά του αυτή οι άστυφύλακες, και τον ώδηγοῦσαν στην άστυνομία, ο άπαίσιος αυτός Κούρτ Γκίλντερ κτύπησε κατάματα τον παππού σας... Και με άνέκφραστη κακία και φαρμάκι στη φωνή του, καταράστηκε όλόκληρη την οικογένειά μας!

...Ναι, καταράστηκε όλους τους Λαίτην, να πεθάνουν άπό θάνατο μυστηριώδη κι' άπαίσιον... Και πεθαίνοντας έτσι, όλοι όσοι έχουν το αίμα των Λαίτην στις φλέβες τους, να σημάδευτούν άπ' τη μοίρα στα νεκρά του στήθους με το σημάδι του «σταυρού του Κούρτ Γκίλντερ»!

...Τί ήταν, αυτός ο σταυρός του Κούρτ Γκίλντερ;... Ήταν απλούστατα ή ύπογραφή του: Άγράφματος έντελώς ο Γκίλντερ, αν κ' ήταν άρκετά μορφωμένος κοινωνικά, ύπόγραφε πάντα μ' έναν σταυρό πλάι στις άλλες ύπογραφές των δύο συνταξίων του!... Και μ' αυτή την αίματηρή ύπογραφή του καταρίοταν τώρα, να σημαδεύονται πένθιμα τα θύματα της μοχηρής και θάσκαλης κατάρας του!

...Στην άστυνομία, ο Κούρτ Γκίλντερ άρχισε ν' άφρξη, άπ' τη λυσσώδη μανία του, κι' άπ' το άσδυστο μίσος του εναντίον του συζύγου μου κι' όλων των Λαίτην... Οί φρενολόγοι κ' οι ιατροδικασταί που τον εξήτασαν, τον έρηκαν παράφρονα και τον έκλεισαν σε ψυχιατρείο... Άλλά σε λίγους μήνες κατώρθωσε να δραπέτευση άπό κεί!...

...Έγιναν έρευνες παντού, και τέλος ή άρχής πιστοποίησαν ότι ο Κούρτ Γκίλντερ πέθανε σε κάποια μακρινή έπαρχία... Τον είχε χτυπήσει μιά παραφορά μανίας στο δρόμο, κι' ένα θαρύ αυτοκίνητο λεωφορείο τον παραμόρφωσε τελείως, παρασύροντάς τον ξαφνικά κάτω άπ' τους φονικούς τροχούς του!

...Πέρασαν δυο χρόνια άπό τότε, και τα δυσάρεστα εκείνα έπεισόδια λησμονήθηκαν έντελώς άπ' όλους μας... Άλλά κάποια μοιραία νύχτα, ο σύζυγός μου — ο δυστυχής παππούς σας — έβρεθηκε νεκρός άπροσδόκητα... Κι' άπάνω στις σάρκες του στήθους του, ήταν θαθεία χαραγμένος, με μαχαίρι, ο άπαίσιος αίματηρός σταυρός της κατάρας, ή πένθιμη εκείνη ύπογραφή του φρικιαστικού Κούρτ Γκίλντερ!

...Η δολοφονία του άτυχούς συζύγου μου, έμεινε σκοτεινή και μυστηριώδης... Παρ' ότες τις λυσσώδεις προσπάθειες της άστυνομίας, δεν βρέθηκε πουθενά ο δολοφόνος!... Τόσο άνεξήγητα βρέθηκε πεθαμένος ο παππούς σας, ώστε σχημάτισα άνατριχιασμένη — τη γνώμη, ότι ή ψυχή του μοχηρού και φριχτού εκείνου Γκίλντερ

δρυκολάκισε έξάπατος... Κι' ότ, θρυκολακίζοντας έτσι, ήρθε και σκότωσε τόσο άπαίσιον τον παππού σας!... Άλλοίμονο!... Και να είχα τυχόν άμφιβολίες, — γι' αυτή τη φρικιαστική πεποίθησή μου, βεβαιώθηκα δυστυχώς όλότελα, άπό άλλο ένα παρόμοιο — κι' επίσης μυστηριώδες — γεγονός: Μιά έβδομάδα άργότερα, βρέθηκε πεθαμένος άνεξήγητα, ο δύστυχος άνδράδελφός μου Τζών Λαίτην... Και στα γυμνά του στήθους, φάνταζε αίματόβροχος και πένθιμος, ο μαχαίροχαραγμένος θαθεία στις σάρκες του σταυρός του Κούρτ Γκίλντερ!

...Θεέ μου, τί τρομάρες ήσαν εκείνες που πέρασα κατόπιν!... Έπί πόσα χρόνια κατόπιν, περνούσα διαρκώς ήμέρες φρίκης και φόβου, και νύχτες άύπνης άγωνίας!... Ω, είνε άπερίγραπτα, τα κρυφά άπ' όλους σας μαρτύρια μου αυτά!...

Τρεμούλαζε άπό ανατριχίλα τώρα ή έτοιμοθανάτη γρηά. Σκηνές φρέσκες ακόμα, σκηνές αίματος και φρίκης και θανάτου, περνούσαν άπ' το μυαλό της και της πάγωναν το αίμα. Γύρισε με κόπο το φλογισμένο βλέμμα της, κύτταξε με στοργή τον έγγονό της Τζών Μαΐλαρδ, και του είπε πανεμένα:

— Άχ, παιδί μου Τζών... Όταν πρό λίγων χρόνων πέθανε ή φτωχή μου κόρη, ή μητερούλα σου, νόμισα πως λυτρώθηκε πειά άπ' τη μακάβρια κατάρα το αίμα των Λαίτην, το αίμα της οικογένειας μας, της τόσο δυστυχισμένης!... Ναι, πέθανε άπό σ ο υ σ ι κ ο θάνατο ή μητερούλα σου... Και ο Θεός να με συγχωρέσει παιδί μου Τζών, μπορώ να σου πω ότι την άφάνταστη πίκρα μου — για τον χαμό της μητερούλας σου — τη γλύκανε, ναι τη γ λ υ κ α ν ε, το άνακουφιστικό γεγονός, ότι την έχανα άπό θάνατο φυσικό!...

...Ωστόσο όμως, τον τελευταίο αυτόν μήνα δυνάμωσε το ανατριχιαστικό μαρτύριό μου τόσων χρόνων, εξ αίτίας των άπαίσίων όνειρων που έλεπα κάθε βράδυ... Η κάθε μου άνακουφιστική μικροελπίδα, έσθωσε τελείως... Άπό στιγμή σε στιγμή, περιμένα — μέσα στην παγωμένη μου ψυχή — να χτυπήσει πάλι κάποιον άπό σας

τά σπλάχνα μου ή διαβολική μοίρα...
 «...Κι' άπόψε, ένδω κοιμόμουν πρό
 όλίγου, άνήσυχη πάντα και με πένθη-
 μα προαισθήματα μέσα μου, ώνειρεύ-
 τηκα ξαφνικά... Ώνειρεύτηκα, ότι ό
 ανατριχιαστικός αίματοόρεχτος σταυ-
 ρός κουνιόταν — μετέωρος και γορ-
 γός — στόν άέρα, έτοιμος να πέση
 θαρεια άπάνω στο κεφάλι του Χένρυ
 μου... Ξετρελλαμένη, θρεγμένη σύγ-
 κορη από κρυερών ιδρώτα, πετάχτη-
 κα κάτω άπό τό κρεβάτι μου, ξυ-
 πνώντας άπότομα και τρέμοντας...
 Βρήκα μία δύναμι άνέλπιστη, μέσα
 στο άφανισμένο μου κορμί, κι' έτρεξα
 άμέσως στο δωμάτιο του Χένρυ μου...
 «...Ήθελα να τόν ξυπνήσω, να τόν
 διηγηθώ τό φριχτό μου όνειρο, να τόν
 δω ζωντανό, να τόν ειδοποιήσω, να
 καθησυχάσω τη λαχταριμένη άπ' τό
 διαβολικό όνειρο ψυχή μου... Μά, ή
 καταχθόνια μοίρα, με πρόλαβε: 'Ο
 Χένρυ μου, ήταν κιόλας ξαπλωμένος,
 εκεί στο διάδρομο, νεκρός!... Κι' ό...
 ό σταυρός... ό...»
 'Η υπόκοψη φωνή της, πνίγηκε μέ-
 σα σ' έναν σπασμό υπερφυσικής άνα-
 τριχίλας, και μέσα σ' ένα άναφυλλη-
 τό. Σήκωσε άπ'αλά τό διάφαινο, τό κι-
 τρινο σάν πεθαμένου χέρι της, και
 χάιδεψε τά μαλλιά της γονατιστής
 πλάι της Χριστίνας...
 — Νά, γι' αυτό άντιστέκο-
 μαι πάντα στο γάμο σου, μι-
 κρούλα μου Χριστίνα! πρόσ-
 θεσε κατόπιν, ή δύστυχη γρη-
 ούλα. Γι' αυτό άντιστάθηκα
 τότε και στόν δικό σου γάμο,
 μικρούλα μου Τζούλια... Σας
 λατρεύω, έγώ ή φτωχή γιαιγιά
 σας, και πάντα μου ποθούσα
 όλόψυχα την εύτυχία σας...
 'Αλλά, έχετε κι' έσεις τό κα-
 ταραμένο αίμα τών Λαίητων,
 στίςφλέβες σας... 'Απειλεί κι'
 έσας ή θρυκολακισμένη ψυ-
 χή του Γκίλντερ, με τόν πένθη-
 μο και φονικό σταυρό του...
 'Ω, μήν παντρευτής ποτέ, έσύ
 μικρούλα μου Χριστίνα, τουλάχισ-
 τόν, γιατί θά δυστυχίσουν
 μαζί σου κι' άλλες άθώες κι' άνεύθυ-
 νες υπάρξεις! Τό αίμα τών Λαίητων,
 είναι καταραμένο!... Τό αίμα τών Λαί-
 ητων, είναι... αίμα Θανάτου και Κατά-
 ρας!»

Β'
 ΚΑΙ ΠΑΛΙ
 Ο ΦΡΙΧΤΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ...

Μιά άγωνιώδης σιγαλιά, άκολούθη-
 σε τά τελευταία αυτά λόγια της γη-
 ροέας κυρίας Λαίητων.
 Κ' ή σιγαλιά αυτή, διακόπηκε ξα-
 φνικά άπ' την κατάγλωμη Τζούλια,
 ή οποία έέσπασε σ' ένα κλάμα σπα-
 ραχτικό, σ' ένα ανατριχιαστικό, νε-
 κρικό μοιρολόγι, κρύθοντας τό κέρινο
 πρόσωπό της μέσα στίς ταλάμες της.
 'Ο σιωπηλός τόσο ώρα Φρήμαν, έρ-
 χισε πειά να τρέμη άπ' την άνέκφρα-
 στη φρίκη του. 'Ηξερε καλά αυτός,
 για ποιο λόγο μοιρολογούσε τόσο
 πένθιμα ή δύστυχη Τζούλια, ή δύστυ-
 χη αυτή άδελφούλα της μνηστής του
 Χριστίνας...
 Ναι, τού τό είχε έκμυστηρευτή κοι-
 νά πριν ή Χριστίνα του, μη μπορών-
 τας να συγκρατήσει τη χαρά της. Τού
 είχε πη δηλαδή, αρκετές ώρες πριν
 συμβούν τά φρικτά γεγονότα πού
 συνέβησαν, την έξης χαρμόσυνη ει-
 δησι.

— Ξέρεις, άγαπημένε μου Μπόμπ,
 ότι ή άδελφούλα μου Τζούλια είναι σ'
 ένδιαφέρουσα κατάστασις... Σε λίγον
 καιρό μέσα, θά γίνη μαμα, και δέν
 φαντάζεσαι πόσο είναι εύτυχισμένη!...
 Μου τό έκμυστηρεύθηκε χθές τό πρωί,
 αλλά τό κρατούμε μυστικό κι' άπ' τη
 γιαγιά, κι' άπ' τόν πατέρα μου, κι'
 άπ' όλους: 'Η Τζούλια, θέλει να τό
 άναγγείλη πρώτη αυτή, στόν άγαπη-
 μένο της σύζυγο Τζέφρυ, μόλις γυρί-
 ση άπ' τό ταξίδι του!
 'Ετσι, καθώς θυμόταν τώρα αυτή
 την έκμυστηρευση της μνηστής του
 Χριστίνας, ό Μπόμπ Φρήμαν, ένιωθε
 καλά μέσα του για το λόγο μοι-
 ρολογούσε τόσο θλιβερά ή φτωχή
 Τζούλια. Χλωμός και τρέμοντας εξα-
 κολουθητικά, είδε τη Χριστίνα του να
 τρέχει προς την άδελφή της, να την
 σφίγγει παράφορα στην άγκαλιά της,
 και να της ψιθυρίζει στο αυτί
 παρηγορητικά:
 — Μήν κάνης έτσι, Τζούλια
 μου... Πιστεύω να θελήση ό
 Θεός να μάς φυλάξη, έπιτέ-
 λους... 'Η φριχτή κατάρα
 τών Λαίητων, δέν πιστεύω πειά
 να χτυπήση θανάσιμα — στέ
 μέλλον — ούτε έσένα, ούτε
 τόν καρπό τών σπλάχνων σου

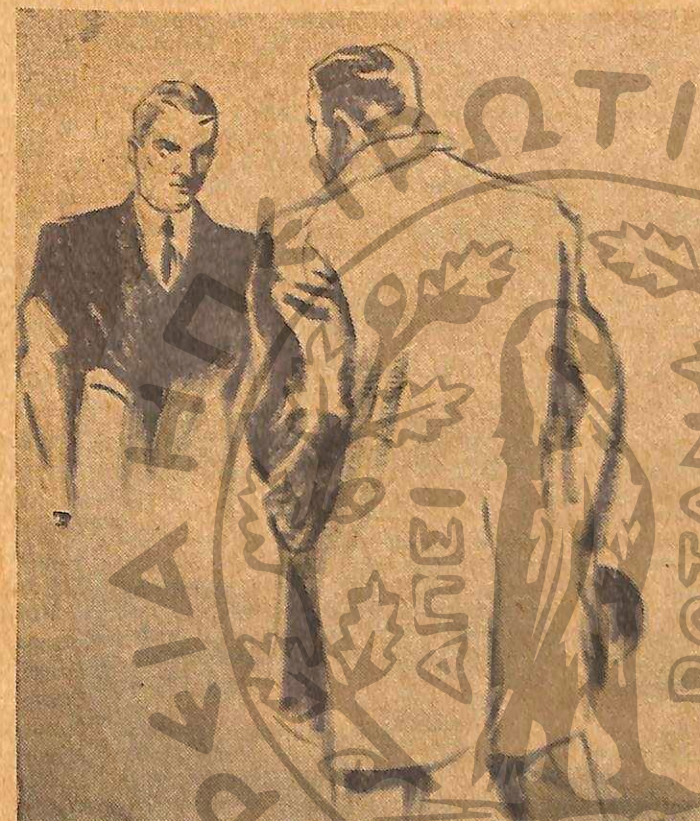
Απειλεί και σας ή θρυκολακισμένη ψυχή του
 Γκίλντερ...

ούτε τόν σύζυγό σου, ούτε κανέναν
 μας!
 'Ο Τζών Μαϊϋλαρδ, ό μικρός έγγο-
 νος της γρηάς, στεκόταν άκόμη όρ-
 θός πίσω άπ' τό κάθισμα της Τζού-
 λιας. Και μ' ένα θλέμμα ήλ'θιο, κι' ά-
 φηρημένο, παρακολουθούσε τις συγκι-
 νητικές αυτές σκηνές γύρω του, άνάι-
 σθητά...
 Ξαφνικά, ό Φρήμαν άκουσε ανθρώ-
 πινα θήματα έξω στη σκάλα. Γύρισε
 τό κεφάλι του με λαχτάρα. Τά θή-
 ματα έρχόντουσαν πιό θιαστικά τώρα,
 έξω στο διάδρομο. Κι' ένας χονδρο-
 καμωμένος άνθρωπος, με τσάντα λα-
 τρικών εργαλείων και φαρμάκων στο
 χέρι του φάνηκε στο κατώφλι της
 πόρτας.
 Θά ήταν άσφαλώς ό Ιατρός, τόν ό-
 ποιο ό έπιστάτης Τζέφρυ κάλεσε πριν,
 κατά διαταγή της Χριστίνας. 'Ο Ια-
 τρός αυτός, κοντοστάθηκε λίγο στο
 κατώφλι, κι' έρριξε μία γρήγορη μα-
 τιά σ' όλους. Κατόπιν, βάδισε κατευ-
 θείαν στο κρεβάτι της κυρίας Λαί-
 ητων κι' έσκυψε άπάνω της με ύφος
 βροού και σοβαρό.
 'Εξήτασε λίγες στιγμές την έρρω-
 στη γρηά, με τό διαπεραστικό του
 θλέμμα. Κατόπιν άνασήκωσε τό κορ-
 μί του, γύρισε στους άλλους και τούς
 είπε ξερά:

— Παρακαλώ, έβγατε όλοι άπ' τό
 δωμάτιο!... Θέλω να μείνω μόνος με
 την άσθενή!
 'Η Χριστίνα, σκιρτώντας άνήσυχα,
 τόν κύτταξε με φοβισμένο θλέμμα και
 τραύλισε:
 — Πώς... πώς τη θρίσκετε τη για-
 γιά μου, κύριε;
 — Είναι πολύ άσχημα! άπάντησε ώ-
 μά, ό Ιατρός. Γι' αυτό, θιαστήτε και
 βγίητε έξω, όλοι σας... Χρειάζομαι ά-
 πολύτη ήσυχία εδώ!
 'Ο Μπόμπ Φρήμαν στήριξε τη Χρι-
 στίνα και τη Τζούλια στα μπράτσα
 του, και βγήκαν άπ' τό δωμάτιο σι-
 γαλά. 'Ο Τζών Μαϊϋλαρδ τούς άκο-
 λούθησε. 'Ο Φρήμαν πρόσεξε έπίσης
 ότι κι' ό Κόνραδ — χωμένος ως τότε
 σε μία πολυθρόνα του πλαινού χώλλ
 — σηκώθηκε και τούς άκολούθησε,
 μόλις πέρασαν από μπροστά του...
 Πήγαν στο δωμάτιο της άφανισμένης
 Τζούλιας, ή οποία θρηνούσε κι' έκλαι-
 νε άδιάκοπα, και την ξάπλωσαν στο
 κρεβάτι της. 'Ο Κόνραδ πλη-
 σιάζοντας τότε τη Χριστίνα,
 γαντζώθηκε στο χέρι της με
 βουθή λαχτάρα...
 — 'Ω, καυμένο μου παιδί,
 φτωχέ μου Κόνραδ! μουρ-
 μούρισε τότε ή Χριστίνα.
 Και κύτταξε με θλίψη και
 στοργή, τό άσπρο σάν στά-
 χτη πρόσωπο του μικρού. Γύ-
 ρισε κατόπιν στόν έξάδελφό
 της Μαϊϋλαρδ, και τού είπε
 παρακλητικά:
 — Τζών, κάνε μου τη χά-
 ρι να συνοδεύσης ως τόν παπ-
 πού του, αυτό τό καυμένο...
 'Εχει άσπρίσει άπ' τό φόβο
 του, και δέν κάνει να μείνη
 περισσότερο εδώ!
 'Ο Μαϊϋλαρδ συνωφρυό-
 θηκε, τά μάτια του σκοτει-
 νισαν από κρυφό θυμό και
 μουρμούρισε, μούγκρισε σχε-
 δόν:
 — Και δέν πάει μονάχος
 του, στο ξυλοκάλυδο, τού
 παππού του;... Συνοδείες στο
 δρόμο θέλει;... 'Ας τόν πάη τουλάχισ-
 στον εκεί ό Τζέφρυ κι' όχι έγώ!
 — 'Ω, σέ παρακαλώ, Τζών! Ικέ-
 τευσε και πάλι ή Χριστίνα. Πήγανέ
 τον έσύ καλύτερα, γιατί είναι νύχτα
 και σκοτάδι, στο δάσος έξω... 'Αλ-
 λωστε, ξέρεις πόσο φοβόσαι τό Τζέ-
 φρυ, ό δύστυχος μικρός Κόνραδ!
 'Ο Τζών Μαϊϋλαρδ έπνιξε μία έλα-
 στήμια, χωρίς όμως να κρύψη και τη
 δυσάρεσκειά του. Κύτταξε λοιπόν θυ-
 μωμένα τόν Κόνραδ, κι' τού είπε με
 θάναυση φωνή:
 — Μπρός!... 'Ελα μαζί μου.
 Κι' άπλωσε τό χέρι του να τόν
 πάρη...
 Μά ό Κόνραδ, σκιρτώντας φοβισμέ-
 να, σφίχτηκε περισσότερο στο μπρά-
 τσο της νεαρής κοπέλλας, σάν να ζη-
 τούσε προστασία. Και με φωνή τρε-
 μουλιαστή, της είπε:
 — Μά γιατί πρέπει να φύγω, Χρι-
 στίνα;... 'Εγώ θέλω να μείνω εδώ...
 'Εγώ δέν θέλω να φύγω!
 'Ο Μπόμπ Φρήμαν ένιωισε τότε μια
 ξαφνική κι' άγρια έπιθυμία, ν' άρπά-
 ξη τόν Κόνραδ άπ' τόν τράχηλο, και
 να τόν πετάξη με τις κλωτσιές έξω
 άπ' τό δωμάτιο. Δέν τού άρεσε καθό-
 λου ό τρόπος, με τόν οποίο τά ξεπε-
 ταχτά και λάγνα μάτια του άλλόκο-
 του μικρού κύτταξαν τό κορμί της

Χριστίνας. Ναι, πολλές φορές είχε
 τσακώσει τό ύπουλο και φλογερό
 θλέμμα του Κόνραδ να σέρνεται άρ-
 γά-άργά άπάνω στο λυγρό κορμί
 της μνηστής του, και να τό χαϊδεύη
 με κρυφό κι' άνομο πόθο.
 Μά κι' ή Χριστίνα τώρα, σάν να έ-
 ναχλήθηκε άόριστα άπ' τό φοβισμένο
 — αλλά κι' άλλόκοτα λαίμαργο —
 θλέμμα του μικρού, έκανε ένα θήμα
 προς τά πίσω, άποτράβηξε τό χέρι
 της άπ' τό συσπασμένο χέρι του, κι'
 άπάντησε άυστηρά λιγάκι:
 — Πρέπει να φύγης, Κόνραδ... Πρέ-
 πει να φύγης άπόψε από δω, και να
 πιάς στόν παππού σου!
 'Απρόθυμα και δυσάρεστημένα ό
 μικρός, της γύρισε τη ράχη του κι'
 έσυρε τά θήματά του εκεί προς την
 πόρτα, όπου στεκόταν και τόν περι-
 μενε ό Μαϊϋλαρδ. 'Όταν βγήκαν έ-
 ξω κι' έκλεισε ή πόρτα, ή Χριστίνα
 έκανε έναν μορφασμό άόριστης άνα-
 τριχίλας, κι' είπε στόν μνηστήρα της:
 — Δέν ξέρω τί μου συμβαίνει,
 Μπόμπ... 'Αλλά συχνά, συχνότατα,
 νοιώθω μία ψυχική άνησυχία, νοιώθω
 κάτι άεξήγητα άνώμαλο μέσα
 μου, όταν είναι κοντά μου αυτός ό μι-
 κρός!
 Πλησίασε ύστερα την ξαπλωμένη
 στο κρεβάτι άδελφή της και τη ρώ-
 τησε στοργικά:
 — Είσαι καλύτερα τώρα, Τζούλια
 μου;... Θέλεις να σε ταχτοποιήσω πιό
 άνετα στο κρεβάτι;
 'Ο Μπόμπ, άποσύρθηκε διακριτικά
 έξω άπ' τό δωμάτιο, λέγοντας στην
 μνηστή του:
 — 'Εγώ θά είμαι εδώ στο χώλλ,
 Χριστίνα... Θ' άφήσω μισοάνοιχτή την
 πόρτα, για να άκούσω άν με χρεια-
 στής σέ κάτι... Φώναξέ με, κι' έγώ ά-
 μέσως θά...
 Διακόπηκε άπ' τόν έόρυστο ενός μο-
 τέρ, τόν οποίο άκουσε τη
 στιγμή εκείνη κάτω στην έ-
 ξώπορτα του πύργου...
 — 'Ω, θά είναι ό άστυνόμος
 Κάρτερ! μουρμούρισε τότε ή
 Χριστίνα, στήλνοντας κι' αύ-
 τη προσεχτικά τό αυτί της.
 Κι' άμέσως ύστερα, χλωμή
 και με θίαση παραφορά ά-
 πελπισίας, πρόσθεσε:
 — 'Ο άστυνόμος!... Μά τί
 μπορεί να μάς κάνει;... Σε
 τί μπορεί να μάς ώφελήση,
 κι' αυτός κι' ό καθένας;...
 Ποιός θά μπορούσε να μάς λυ-
 τώσει ποτέ άπ' την κατάρα
 κι' άπ' τη μαύρη μας μοίρα
 πού...
 Συγκρατήθηκε όμως άμέ-
 σως, κι' έρριξε τρομαγμένο
 και λοξό θλέμμα στη μισολι-
 πόθυμη Τζούλια. Εύτυχώς, ή
 δύστυχη νεαρή γυναίκα δέν
 άκουσε τά λόγια αυτά. Και
 καθισχυασμένη κάπως ή Χρι-
 στίνα, πρόσθεσε με πικρή ά-
 ποκαρδίωση:
 — Τέλος πάντων, Μπόμπ!...
 Κάνε μου σέ παρακαλώ τη
 χάρι, να υποδεχτής έσύ τόν
 άστυνόμο... Καί φρόντισε, ώ-
 στε να μην πάη άμέσως στο
 δωμάτιο της γιαγιάς και την
 άνησυχήση άσκοπα μέσα στόν
 τόσο πόνο της!
 — 'Εννοια σου, Χριστίνα
 μου! άπάντησε ό Φρήμαν, με
 πρόσωπο σκοτεινιασμένο πά-

λι άπ' τη θλίψη. Και σέ παρακαλώ,
 μην άπελπίζεις έτσι, άγαπημένη μου.
 Δέν είναι σωστό, έσύ, μία μορφωμένη
 νέα να πιστεύης σε θασκανίες, σε
 κατάρες, και σε θρυκόλακες δολοφό-
 νους!... Κάποιος, φαίνεται, μισούσε
 τότε τόν παππού σου... Θά είχε έπί-
 σης μάθει κάτι, σχετικό με την κα-
 τάρτα του μοναχικού έκείνου Κούστ
 Γκίλντερ... Κι' έτσι, δολοφονώντας αυ-
 τός ό έχθρός τόν παππού σου και
 τούς άλλους, χάραξε έπίτηδες τόν αί-
 ματωμένο σταυρό στα στήθη τους,
 για να ξεγελάση τις ύποψεις της ά-
 στυνομίας!... 'Ετσι θά είναι άσφαλώς
 τό πράγμα... 'Εννοια σου... Δέν ξέ-
 ρω τί θά κάνει αυτός ό άστυνόμος, μά
 έγώ είμαι βέβαιος ότι γρήγορα θά
 τσακώσω τόν άπαίσιο δολοφόνο!
 Βγήκε κατόπιν άπ' τό δωμάτιο,
 διάθηκε τό χώλλ και τόν διάδρομο,
 κι' έφτασε στη σκάλα μ' έναν μυστη-
 ριώδη τρόπο στην ψυχή άθελά του.
 Είπε, πώς 'γρήγορα θά τσάκωνε τόν
 δολοφόνο!... Τί τό φριχτό θά έπακο-
 λουθούσε όμως — μέσα στην τόσο ά-
 γρια δοκιμασμένη οικογένεια — άν ό
 δολοφόνος του Χένρυ Λαίητων ήταν ή
 ...θία ή μητέρα του;...
 'Η σκέψεις χοροπηδούσαν άπαίσια,
 στο παραμένο μυαλό του. Σκεπτό-
 ταν την αινιγματική άσπροφορεμένη
 σιλουέττα, τη σκυμμένη άπάνω στο
 αίματοόφυρτο πτώμα του νεκρού πα-
 τέρα της μνηστής του, κι' ό νους του
 πεταγόταν ύστερα με φρίκη, εκεί υπή
 δηθεν παράλυτη γρηά!
 Μήπως ήταν παράφρων, μήπως έ-
 πασχε από αϊμόδιψη κι' άνθρωποκτό-
 νο μανία, ή έπί τόσα χρόνια θασανι-
 σμένη από άφύσικους τρόμους γρηά
 Λαίητων;... Και μήπως ήταν γραφτό,
 στόν δυστυχή Φρήμαν, ν' άντικρύση
 και τό πτώμα της Χριστίνας του, ή
 της Τζούλιας, ή όποιοιδήποτε άλλου

Πού είναι τό πτώμα;
 Ποιός είναι ό δολοφόνος;

άκόμα, ξαπλωμένο άνάσκελα και με
 τόν φριχτό αίματηρό σταυρό στα
 στήθη;
 Τρέμοντας ό νέος άπ' τόν καταχθό-
 νιο φόβο του, τίνανε τό κεφάλι του
 για να διώξη τις διαβολικές αυτές
 σκέψεις του. 'Εκανε ύστερα να κατε-
 βή τη σκάλα, μά είδε τόν Ιατρό να
 βγαίνει άπ' τό πλαινό δωμάτιο της κυ-
 ρίας Λαίητων.
 — Λοιπόν, γιατρέ μου; ρώτησε με
 τρεμάμενη φωνή ό Μπόμπ, σταματών-
 τας άπότομα.
 'Ο τραχύς δόκτωρ, περιωρίστηκε να
 κουνήσει τό κεφάλι του, και να πη
 στεγνά:
 — Πέθανε!
 'Υστερα, δείχνοντας στόν Μπόμπ
 χάμω στο πάτωμα, εκεί πλάι τούς,
 τόν άσπρο μακρουλό όγκο πού φαινό-
 ταν, ρώτησε οδιάφορα:
 — Τί έχετε σκεπασμένο εκεί;... Μοι-
 άζει σάν νεκροσάβανο, αυτό τό σεν-
 τόνι!
 — 'Ακριβώς! ψιθύρισε ανατριχιά-
 ζοντας, ό Μπόμπ. 'Εχομε σκεπάσει έ-
 τσι, τό λείψανο του Χένρυ Λαίητων!
 Τό κουδούνι της πόρτας κάτω, χτύ-
 πησε δυνατά εκείνη τη στιγμή. Τό
 κουδούνισμα αυτό, κι' ή σύγχρονη
 σχεδόν εμφάνισι της Χριστίνας στην
 πόρτα του δωματίου της άδελφής της
 εκεί κάτω, έμπέδισαν τόν Μπόμπ να
 προσθέση κι' άλλα λόγια.
 — Σας άκούσα πού μιλούσατε! έ-
 ξήγησε διαταχτικά ή Χριστίνα, τρέ-
 μοντας από κρυφή ταραχή.
 Κι' άμέσως ύστερα, κυττάζοντας
 μία τόν Ιατρό και μία τόν μνηστήρα
 της, ξανάπε:
 — Πώς είναι ή γιαγιά μου;... 'Ε;...
 Γιατί δέν μου μιλάει;... Μήπως;...
 — Ναι, άγαπημένη μου! μουρμού-
 ρισε δειλά ό Μπόμπ, στην κατάγλω-
 μη και φοβισμένη μνηστή του. Ναι,
 μάς άφησε χρόνους!
 'Η Χριστίνα έμπηξε μία
 κραυγή, άνέκφραστη θλίψε-
 ρος, κι' έτρεξε να κρυφτή
 στην άγκαλιά του Φρήμαν.
 Τό κουδούνι της έξώπορτας,
 ξαναχτύπησε πιό δυνατά κι'
 έπιμονα. 'Ο Μπόμπ, άποσπών-
 τας τρυφερά τη Χριστίνα άπ'
 την άγκαλιά του, και φιλών-
 τας την στα μαλλιά, κατέδη-
 κε γοργά τις σκάλες.
 Τράβηξε ύστερα προς την
 κλειστή έξώπορτα, μούγκρι-
 ζοντας με άνασχετισμένη δυ-
 σφοδρία:
 — Μά πού διάβολο χώθηκε
 λοιπόν αυτός ό Τζέφρυ, και
 δέν έρχεται ν' άνοιξη τόση
 ώρα;
 Συνωφρυνμένος ύστερα
 και νευριασμένος άνοιξε την
 πόρτα.
 'Ενας κοιτόχονδρος και
 τραχύς άνδρας, με κόκκινες
 πρόσωπο, με γκριζά γένεια,
 και μ' ένα πάληό καπέλλο
 στο κεφάλι του, μπήκε άμέ-
 σως θιαστικά στο χώλλ. 'Η-
 ταν ό άστυνόμος τού κοντι-
 νού γαριού...
 — Μου τηλεφώνησαν άπ'
 τόν πύργο εδώ, ότι δολοφο-
 νήθηκε ό Χένρυ Λαίητων! εί-
 πε άπότομα στόν Μπόμπ. Εί-
 νε σωστό, αυτό τό τηλεφώ-
 νημα;
 (Ακολουθεί)

Η 'Αγγλία κ' ή 'Ιαπωνία, αυτές ή τόσο μακρινές ή μιά απ' την άλλη χώρες, συνδέθηκαν τώρα τελευταία τηλεφωνικώς. Δηλαδή, μπορεί σήμερα ένας Λονδρέζος να φωνάξει στο τηλέφωνο έναν 'Ιάπωνά απ' το Τόκιο, και να μιλάει μαζί του σαν να ήσαν κ' οι δυο στο ίδιο δωμάτιο!

Είνε αφάνταστη ή απόστασι, ή οποία χωρίζει το Λονδίνο απ' την 'Ιαπωνία. Οι τηλεφωνικοί αυτοί συνομιληταί, θρίσκονται κυριολεκτικώς στα δύο αντίθετα άκρα της γης!

Το τηλεφωνικό κέντρο «Διεθνούς Συνομιλίας» του Λονδίνου, βρίσκεται στη συνοικία Κάρτερ - Λαίην. Στο κέντρο αυτό, καταλήγουν τα τηλεφωνικά σύρματα όλων σχεδόν των κρατών της γης. 'Απ' τα τηλέφωνα του Κάρτερ - Λαίην, μπορείτε θαυμάσια να τηλεφωνήσετε στην Ευρώπη, στην 'Ασία, στην Αυστραλία, στην 'Αφρική, και στην 'Αμερική. 'Επίσης ένας άνθρωπος που βρίσκεται στην 'Αφρική, παραδειγματος χάριν, μπορεί να τηλεφωνήσει σ' έναν γνωστό του που βρίσκεται στην 'Αμερική, μέσω του τηλεφωνικού αυτού κέντρου του Λονδίνου: 'Αρκεί μονάχα να είνε συνδρομητής του!

Οι συνδρομηταί των «Διεθνών Τηλεφώνων» του Λονδίνου, ανέρχονται σ'ε τριακταπέντε ολόκληρα εκατομμύρια (αριθ. 35.000.000) κ' ανήκουν σ' όλες τις χώρες και σ' όλες τις φυλές της υδρογείου σφαίρας.

'Εκτός της στρατιάς των άλλων υπαλλήλων, τα «Διεθνή Τηλέφωνα» χρησιμοποιούν και διακόσιες τηλεφωνήτριες, απ' τις οποίες ή εκατόν δέκα πέντε μιλούν θαυμάσια την αγγλική, γαλλική και γερμανική, κ' ή υπόλοιπες μιλούν ακόμα και την ιταλική κ' ολλανδική: 'Ετσι, μονάχα σ' αυτές τις πέντε γλώσσες μπορεί κανένας να συνεννοηθί με το διεθνές αυτό τηλεφωνικό κέντρο του Λονδίνου.

Ο περίφημος θαλασσοπόρος κ' εξερευνητής πλοίαρχος Κούκ, κατά το 1773, είχε συλλάβει μιά σπανιώτατη θαλασσιά χελώνη, ηλικίας εκατόν πενήντα (αριθ. 150) ετών, και θάρους σαρανταπέντε οκάδων.

Τη χελώνη αυτή, την βρήκε στ' άκτες της Πολυνησίας, κατά τη διάρκεια της του σ'α πρωτόγονοι εκείνοι μέρες. Την ανέβασε σ'ο πλοίο του και τη διέτρεφε πλούσια, σκοπεύοντας να την κάνει δώρο σ'τον τότε βασιλέα Γεώργιο Γ'. μόλις θά επέστρεφε στην

'Αγγλία απ' τις εξερευνήσεις του εκείνες.

'Επιστρέφοντας όμως, αναγκάστηκε να προσεγγίσι σ' ένα λιμάνι της νήσου Τόγκα, για να εφοδιάσι το πλοίο του με ζωοτροφίες. 'Εκεί, οι ιθαγενείς κ' ο βασιλεύς των Τουμπού, τόσο φιλικά υποδέχτηκαν και περιποιήθηκαν τον Κούκ και τους ναύτες του, ώστε ο περίφημος εξερευνητής συγκινήθηκε βαθύτατα. Κ' αντί να μεταφέρει στην 'Αγγλία τη χελώνη του, προτίμησε να τη χαρίσι — ως ένθυμιο — σ'τον ιθαγενή βασιλέα Τουμπού!

Και φτάνομε, τώρα, σ'το 1935, δηλαδή ύστερα από εκατόν εξήντα δύο (αριθ. 162) χρόνια...

Η χελώνη εκείνη, χάρις στις περιποιήσεις των καινούριων κυρών της, εξακολουθούσε να ζή. Πέρυσι, σ'α 1935, στη νήσο Τόγκα βασιλευε ή βασίλισσα Σαλότ, μία πολύ μορφωμένη σχετικώς, αλλά ξερακισμένη πριγκίπισσα, κατευθείαν απόγονος του παλιού εκείνου βασιλέως Τουμπού. Σκέφτηκε λοιπόν ή βασίλισσα Σαλότ, ότι ή προαιωνία χελώνη της — ηλικίας τριακοσίων δύο (αριθ. 302) ετών πειά! — άνηκε δικαιωματικά σ'τον βασιλέα της 'Αγγλίας Γεώργιο τόν Ε', μιά που και ή νήσος Τόγκα είνε κτήσις αγγλική.

Γ' αυτό, πέρυσι τόν Μάρτη, ξεκίνησε ή ιθαγενής αυτή βασίλισσα απ' το νησί της, έφτασε σ'ο Λονδίνο, και πρόσφερε ως δώρο σ'τον Γεώργιο Ε' την πελωρία θαλασσινή χελώνη, ή οποία προωριζόταν — κατά το 1773 — ως δώρο σ'τον τότε βασιλέα Γεώργιο Γ'!!

Ο Γεώργιος Ε' πέθανε πρό ολίγων μηνών, αλλά ή τριακοσιόχρονη χελώνη ακόμη ζή και βασιλεύει σ'α άνακτορα του Λονδίνου...

Πρό αρκετών ετών, μιά αίματηροτάτη επανάστασις συγκρόνησε τις αγγλοκρατούμενες 'Ινδίες. 'Η επανάστασις εκείνη στοίχισε χιλιάδες νεκρών και τραυματιών, και με δυσκολία κατεστάλη απ' τα αγγλικά στρατεύματα. Ποιά λοιπόν ήταν ή άφορμή της επαναστάσεως εκείνης;

'Ηταν κάτ' το άπλουσάτο: 'Η άνωτάτη στρατιωτική διοίκσις των 'Ινδιών, διάταξε τους στρατιώτες — 'Αγγλους κ' ιθαγενείς μαζί — να καθαρίζουν και να λιπαίνουν τα όπλα τους και τα σπαθιά τους με λίπος ελέφαντος, καταλλήλотаτο και φθηνότατο,

άλλωστε. 'Αλλά ο έλέφας, είνε ζωο ιερό για τους 'Ινδούς. 'Η χρησιμοποίησι του λίπους του, ως μέσου καθαριότητος, θεωρήθηκε ως ιεροσυλία απ' τους φανατισμένους κ' άγαναχτισμένους ιθαγενείς. 'Αρνήθηκαν λοιπόν, επαναστάτησαν, σκότωσαν τους αξιωματικούς των και για να κατασταλή ή στάσις των, χρειάστηκε να πέσουν χιλιάδες θυμάτων κ' απ' τα δύο μέρη!

Σ'α 1933 όμως, πρό τριών ετών δηλαδή, άπειλήθηκε πάλι μιά αίματηροτάτη επανάστασις των 'Ινδών ιθαγενών, εναντίον των 'Αγγλων. 'Από 'τρίχα', που λέμε, άποσοδήθηκε ή επέκτασις της τρομαχτικής αυτής επαναστάσεως, ή οποία ωστόσο κόστισε τη ζωή σ'ε είκοσι περίπου ανθρώπινες υπάρξεις.

'Ιδού, ή έπ'σης άπλουσάτη, άφορμή της: Σ'το Ινδικό κράτος του Πουντζάμπ, ή τοπική αγγλική κυβερνήσις διάταξε να γίνουν μερικά φυσιοδικά πειράματα σ'ε πιθήκους. Συνελήφθη λοιπόν ένας διαλεχτός πίθηκος, άνωμάστηκε 'Α χ μ α κ ('Ινδιστί = «Τρελλός»), και παραδόθηκε σ'τον Ζωολογικό Κήπο.

Ο λαός όμως, μαθαίνοντας τυχαία το γεγονός αυτό, και παρεξηγώντας την άνομασία του πιθήκου, νόμισε ότι οι 'Αγγλοι έπιστήμονες τόν θάφτισαν 'Α χ μ ε τ (Ινδιστί και άραβιστί = «Ο υπερευλογημένος»). 'Αλλά το άνομα αυτό, είνε το άνομα του Θεού για τους Μωαμεθανούς, άνομα ιερώτατο και πανσεβάσμιο!!

'Αϊκή εξέγερσις λοιπόν άμέσως, σ'ο Πουντζάμπ... Κατάρεις εναντίον των ειδωλολατρών κ' άσεβδων 'Αγγλων... 'Επερωτήσεις στη Βουλή... Συλλαλητήρια κ' αίματηρές συμπλοκές σ'τους δρόμους, μεταξύ άστυνομίας και φανατισμένου πλήθους... Είκοσι νεκροί, πολλοί τραυματίαι, ζημίες άφθονες...

Και Κύριος οίδε, τί διαστάσεις θά παίρνε ή εξέγερσις αυτή, άν δεν θιαζόταν ή αγγλική τοπική διοίκσις να δώσι έπίσημες εξηγήσεις. Για να καθυσχάση δέ έντελώς τα πνεύματα των εξαγριωμένων 'Ινδών ιθαγενών, και για να σβύση κάθε τυχόν παρεξήγησις, έξαναβάφτισε τόν πολυθρύλητο πίθηκο, άνομάζοντάς τον Μ π α χ α ν τ ο υ ρ (Λεβεντόκαρδο)!!

Από τη ζωή των διασήμων «αστέρων»

Οι έρωτες του Τζόνου Βαϊσμούλλερ

(Ένα άποκαλυπτικό άρθρο της JEANNE ROUDOI για τόν μεγαλύτερον Δόν Ζουάν της φιλμουπόλεως).

ΑΘΕ «αστέρας» σ'ο κολλυγούν θεωρείται από τους θαυμαστές και τις θαυμάστριές του ως ένας μεγάλος γόης των γυναικών. 'Η έποχή μας, βλέπετε, είνε ή έποχή των κινηματογραφικών ειδώλων. Οι «αστέρες» λατρεύονται σ' όλο τόν κόσμο σήμερα, όπως άλλοτε λατρεύοντουσαν οι ήρωικοί πολεμισταί και οι μεγάλοι άνδρες. Για να γίνετε σ'την έποχή μας διάσημος δεν χρειάζεται καθόλου να σπαταλήσετε τα νειάτα σας και να τσακίσετε την υγεία σας σκυμμένους διαρκώς πάνω από μαρτυρικά βιβλία. Ούτε χρειάζεται να καταστήσετε άναπηρος από τα έπικίνδυνα πειράματα της έπιστήμης σας. 'Αν είσατε λίγο τυχερός, θ' άποκτήσετε τη δόξα σ'α σημερινά χρόνια πολύ πιο εύκολα. Για να γίνετε διάσημος δεν χρειάζεται τίποτε άλλο από την ύποστηριξι των γυναικών. Αυτό τόν πράγμα, μη φαντασθήτε, ότι είνε καμμία ύπερβολή. Είνε ή πιο χειροπιαστή πραγματικότητα. 'Ολοι σ' σημερινόι μεγάλοι άνδρες, όφειλουν την έπιτυχία τους σ'τις γυναίκες, κ' αυτοί ακόμη οι πασίγνωστοι έπιστήμονες και οι διάσημοι καλλιτέχνες. 'Ο είκοστός αιώνας είνε ο αιώνας των γυναικών. Αυτές κανονίζουν τις τύχες μας και την ζωή μας. 'Οταν θέλουν ή γυναίκες, μπορούν να σας καταστρέψουν κ, ή ίδιες πάλι να σας σηκώσουν τόσο ύψηλά, ώστε να σας θεωρή ή κόσμος ήμίοιο.

'Εκεί που αυτός ο κανόνας όμως ίσχύει περισσότερο είνε σ'τον κινηματογράφο. 'Ολοι οι «αστέρες» έγιναν διάσημοι γιατί μερικές γυναίκες όμορφες και πλούσιες έκαναν τρομακτική προπαγάνδα γι' αυτούς και δεν δίστασαν να μεταχειρισθουν κάθε μέσο για να κάνουν τους φίλους του κινηματογράφου να τους συμπαθήσουν. Τέτοια δημιουργήματα είνε, παραδείγματος χάριν, ο Ραμόν Νοζάρρο, ο Ιλάρκ Γκέμπλ, ο Φίλιπ Χόλμς, ο Γκάρι Κούπερ κ' ο Τζών Μπάριμωρ. 'Ολοι τους έχουν δημιουργηθί από τις γυναίκες. Τό ταλέντο τους ο κόσμος δεν τό ανεκάλυψε παρά μόνον όταν έγιναν διάσημοι. Μήπως τόν ίδιο δεν συνέβη πρό μερικών ετών και με τόν Ροδόλφο Βαλεντίνο; Είχε λοιπόν δίκιο κάποιος 'Αμερικανός δημοσιογράφος που έγραφε: «Ο Ροδόλφος Βαλεντίνο υπήρξε μεγάλος ήθοποιός γιατί κατάρθωσε να διατηρήσι μέχρι τέλους της ζωής του την αγάπη των γυναικών, σ'τις όποιες άλλωστε όφειλε και την έπιτυχία του.»

Ο Τζόνου Βαϊσμούλλερ κ' ή φίλες του

Μά εκείνος που είνε πραγματικό δημιούργημα των 'Αμερικανίδων, είνε ο Τζόνου Βαϊσμούλλερ! Πρίν να παίξη σ'τον κινηματογράφο δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένας πρωταθλητής του κολυμβήματος. Και ξαφνικά μια μέρα έγινε διάσημος. 'Η άφορμή; 'Απλούστατα: ο περιπαθής έρωας της Μώρην Ο' Σούλλιθαν, της χαριτωμένης «παρτεναρ» του. Μά ως αφήσουμε τόν ίδιο τόν Τζόνου Βαϊσμούλλερ να σας διηγηθί τους έρωτές του, όπως μου τους άφηγήθηκε κ' έμένα ένα θράδυ που είχε κέφι για συζήτησι και μ' είχε προσκαλέσει σ'την όμορφη βίλλα του. 'Η άφορμή αυτής της συζήτησής μας ήταν ένα τεράστιο «άλμπουμ» που έοικόταν πάνω σ'ο γραφείο του και που περιείχε ένα πλήθος φωτογραφίες όμορφων γυναικών. Κάθε φωτογραφία είχε και μιά θερμή αφιέρωσι πρός αυτόν τόν διάσημο «γόητα» της όθονης. Δεν κρατήθηκα λοιπόν και τόν είπα:

— 'Αλήθεια, έσεις πρέπει να είσατε ένας από τους πιο ευτυχισμένους ανθρώπους. Βλέπω ότι ή γυναίκες σας άναπούν μ' έναν τρυφερό και μεγάλον έρωτα.

Ο Τζόνου Βαϊσμούλλερ χαμογέλασε ευχαριστημένος. — 'Ω, ή γυναίκες! ψιθύρισε. Είνε τα καλύτερα πλάσματα σ' αυτόν τόν κόσμο. 'Εχουν, δεν έχουν καρδιά, είνε όπέρογες. Είνε τό στόλισμα και ή άφωσιωμένες σύντροφοι της ζωής μας κ' άπειρα είνε τα παραδείγματα που τις παρουσιάζουν αληθινές ήρωίδες. Σ'τις γυναίκες, γιατί να τό κρύβω, όφειλω τα πάντα: Την δόξα μου, τα πλούτη μου, την δημοτικότητα μου. Θά σας διηγηθώ μερικές περιπέτειές μου για να με καταλάβετε και σεις.

Πάνε τώρα τέσσερα χρόνια από τόν καιρό που συνάντησα για πρώτη φορά τη Μώρην Ο' Σούλλιθαν. 'Ηταν ένα όπέροχο και θελκτικό πλάσμα με μιά παιδική αθωότητα και μ' ένα γοητευτικό και πλαστικό σώμα. 'Εκείνο που μου έκανε όμως έντύπωσι ήταν ή αφέλειά της. 'Ο,τι σκεφτόταν, τό έλεγε άμέσως χωρίς να λογαριάζη τις συνέπειες των λόγων της. Θυμάμαι ότι έβρισκόμαστε σ'την μαγευτική άκρογιαλιά της Σάντα Μονικα κ' έγώ έκανα ό,τι μπορούσα έκείνη την έποχή για να διατηρήσω τόν τίτλο του πρωταθλητού του κολυμβήματος και να κινώ τόν θαυμασμό με τό άθλητικό μου σώμα. 'Αλλά, δεν ντρέπομαι να τό όμολογήσω, δεν κατάφερα και σπουδαία πράγματα. 'Εκείνο τόν καιρό, για κακή μου τύχη, μ' αγαπούσαν μόνο ή ώριμες γυναίκες, ή όποιες βέβαια ήταν ύπερόλικα πλούσιες, μά

δεν άξιζαν ούτε ένα σεντί. 'Ημουν λοιπόν τρομερά άπογοητευμένος από τη ζωή μου και τις καταιχίες μου. 'Η γνωριμία όμως της Μώρην Ο' Σούλλιθαν με έκανε ν' ανακτήσω πάλι τό ψυχικό μου θάρρος.

Αυτή ή χαριτωμένη «βεντέτα» από τις πρώτες μέρες της γνωριμίας μας, κατάλαβε τί μου χρειαζόταν. Και δίχως να διστάσι με συνέσπρε σ'τις πιο πλούσιες και σ'τις πιο όμορφες φίλες της.

— Μη φαντασθής, που έλεγε συχνά, ότι δεν σ' αγαπώ και δεν ζηλεύω. Μά έτσι πρέπει να γίνη για να κατορθώσις μιά μέρα να κάνης κάτι σ'τη ζωή σου και να ξεχωρίσις ά-

ιό τ' άνω

Η ίδια επίσης φρόντισε να μου προτείνουν να παίξω στον κινηματογράφο. Κι' εγώ φυσικά, δεν άρνήθηκα.

Εν τούτοις ως τότε δεν μπορούσα να εκτιμήσω την σοβαρότητα των υπηρεσιών που μου προσέφερε η Μάρνη Σούλλιθαν. Τό κατάλαβα μόνον όταν μία μέρα με φώναξε ο διευθυντής του γραφείου διαφημίσεως των «άστέρων» και μου είπε τα εξής καταπληκτικά λόγια:

— Τζόνι, πρέπει να θρής μία γυναίκα που θα δεχθής ν' αυτοκτονήσει εξ αίτιας σου!

Τινάχθηκα έντρομος από τη θέσι μου και διαμαρτυρήθηκα μ' όλες μου τις δυνάμεις.

— Έλα, μου είπε εκείνος, μη κάνης σάν τρελλός! Πρέπει να δάλης καλά μέσα στο μυαλό σου ότι μάς χρειάζεται για τη διαφήμισή σου ένα συνταρακτικό έπεισόδιο.

Εφουα από τό γραφείο του με σκυμένο τό κεφάλι και πήγα να συμβουλευθώ την Μάρνη Ο' Σούλλιθαν. Έκείνη μ' άκουσε με προσοχή κ' ύστερα μοι είπε:

— Έχω μία πεντάμορφη φίλη, την Κίτυ Σούλγκερ, η οποία κυριολεκτικώς σε λατρεύει και ευχαρίστως θα υπεβάλλεται και στη μεγαλύτερη δοκιμασία προς χάριν σου. Δεν έχεις λοιπόν παρά να της υποσχεθής μία ώμορφη μέρα έρωτος για ν' αποπειραθής ν' αυτοκτονήσει από τη χαρά της... Μην άνησυχής όμως. Αυτή η ψεύτικη αυτοκτονία της θα είναι τόσο καλά σκηνοθετημένη, ώστε κανείς δεν θα τό φαντασθής. Όλοι θα νομίσουν ότι πράγματι, η πεντάμορφη Κίτυ απέπειράθη ν' αυτοκτονήσει στα σοδάρια.

Αναγκάσθηκα να συμμορφωθώ με τη συμβουλή της. Πέρασα μία υπέροχη μέρα με την Κίτυ και τέλος την έγκατέλειπα για να παίξω τό ρόλο της άπογοητευμένης. Και τό κόλπο πέτυχε... Τό άλλο πρωί, όλες η έφημερίδες με ζωηρούς τίτλους άνέφεραν την δραματικήν άπόπειραν αυτοκτονίας της γοητευτικής Κίτυ, δημοσεύσαν ένα σωρό φωτογραφίες μου και μιλούσαν τόσο πολύ για μένα, ώστε έγιναν πασίγνωστος. Καί φυσικά τό φίλμ που «γυρίζα» εκείνη την έποχή είχε εξαιρετική έπιτυχία!

Η τρίτη γυναίκα που μ' άγάπησε παράρφορα και με θόηθερε στην καλλιτεχνική καριέρα μου, ήταν η Νάνου Νίξον. Αυτή η ώμορφη γυναίκα ήταν μία αξιοθαύμαστη διπλωμάτισ. Ήξερε πώς να μη δυσαρεστή τους ανθρώπους και τις γυναίκες που έρχόντουσαν να με ίδούν στη θύλλα μου και άπαντούσε με τόσο τρυφερά λόγια στ' αναρίθμητα γράμματα που έπαιρνα, ώστε όλοι με άγαπούσαν κι' όλοι ήταν φίλοι μου.

Επίσης κ' η Μάρνη Σμιθ, η ώμορφη πρώτη μπαλλρίνα του «Τροκαντέρ», για λίγους μήνες μ' είχε άγαπήσει με ένα φλογερό πάθος κι' άγωνιζόταν για τη διαφήμισή μου.

Μά, έκτός από αυτές, κι' ένα σωρό άλλες γυναίκες προπαγάνδισαν για την έπιτυχία μου στον κινηματογράφο. Καθώς θλέπετε, λοιπόν, έχω δίκιο να τις άγαπώ και να τις θεωρώ ως μοναδικούς συντρόφους της ζωής μου.

Κι' αλήθεια, ο Τζόνι Βαίτσμυλλερ, ο γόης της θόνης, ευχαριστείται περισσότερο με τη συντροφιά των γυναικών παρά με την φίλην του. Και συχνά τον θλέπει κανείς να διασκεδάξη στα νυχτερινά κέντρα του Χόλλυγουντ τοιγυρισμένος από πεντάμορφα και εύθυμα κορίτσια, γιατί ξέρει πολύ καλά ότι η σημερινή δόξα άποκτάται μόνον όταν η γυναίκες σ' άγαπούν και φροντίζουν για την διαφήμισή σου!

ZAN ROYNTON

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Κανέννας άνθρωπος δεν είχε μεγάλα προτερήματα, χωρίς να έχη και ελαττώματα.

Ρουσσώ

Δός μου ένα πιεστήριο και σου γκρεμιζώ ένα θρόνο.

Φραγκλίνος

Στην τύχη πρέπει ν' αφήνης ένα παράθυρο ανοικτό.

Ιταλική παροιμία

Τι ώραία που χορεύει κανείς, όταν του τραγουδάει η Τύχη!

Κινέζικη παροιμία

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΜΙΚΡΕΣ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Από τα σατυρικά φύλλα όλου του κόσμου)

Ένας ρέπορτερ πηγαίνει να πάρη συνέντευξη από ένα εκατομμυριοχό:

— Πώς, κύριε, τον ρωτάει, αρχίσατε τό στάδιό σας, πώς δημιουργήσατε την μεγάλη σας περιουσία;

Ο εκατομμυριοχός απαντά:

— Στην αρχή ήμουν άπλός εργάτης κι' έμενα μάλιστά πολλές φορές χωρίς δουλειά. Μία μέρα όμως, καθώς πήγαινα να ζητήσω εργασία σ' ένα άλαντοποιείο, θρήκα μπρός στην πόρτα του μιά... καρφίτσα...

— Α!... Καλά... καλά... Κατάλαβα, άποκρίνεται ο ρέπορτερ. Μη μου λάτε τη συνέχεια... Δηλαδή, πήρατε την καρφίτσα από κάτω, ο άλαντοποιός που σας είδε, σας προσέλαβε στην εργασία του, άργότερα παντρευτήκατε την κόρη του, σας έκανε συνεταίρο, δημιουργήσατε έτσι τα πρώτα κεφάλαια... και...

— Όχι... όχι!... Μη τρέχετε, κύριε, φώναξε τότε ο εκατομμυριοχός... Δεν είναι τίποτα αληθινό απ' όσα είπατε... Άπλούστατα, η καρφίτσα αυτή είχε επάνω ένα πολύτιμο διαμάντι, τό οποίο πούλησα κι' έτσι απέκτησα τό πρώτο μου κεφάλαιο...

Σ' ένα μεγάλο κομωτήριο της Νέας Υόρκης, ένας πελάτης ζητεί μία άλκοιφή, για να θεραπεύση τη φαλάκρα του.

Ο καταστηματοάρχης, του δίνει ένα μπουκάλι, της πιο καλής μάρκας.

— Είκοσιπέντε δολλάρια! το δίνει.

— Ω! κάνει ο πελάτης... Μά είναι άκριβή... Τούλάχιστον μου έγγυασθε ότι θα είναι άποτελεσματική;

Ο καταστηματοάρχης, αντί άλλης άπαντήσεως, του δίνει τό κεφάλι του, που είναι γεμάτο πυκνά μαύρα μαλλιά... — Κυτάξτε έμένα, κύριε... Μόνο απ' αυτή την άλκοιφή μεταχειρίζομαι...

Και για να πέση περισσότερο τον πελάτη του προσθέτει:

— Και θέλετε να μάθετε πώς ήμουν πριν θάλω απ' αυτην την άλκοιφή; Ορίστε!...

Και θγάζει την... περρούκα του!...

Είνε γνωστόν ότι οι μαύροι μιάς φυλής της Κεντρώας Αφρικής, έχουνε τό σκληρότερο κρανίο απ' όλους τους ανθρώπους. Κάποτε, έναν απ' αυτούς τους μαύρους τον ώδήγησαν στο δικαστήριο, με την κατηγορία ότι χτύπησε ένα λευκό. Από την διαδικασία όμως άπεδείχθη ότι την άφορμή την έδωσε ο λευκός, ο οποίος χτύπησε πρώτος τον μαύρο.

— Και με τί σε χτύπησε; ρωτάει τον μηνυτή ο δικαστής.

— Μ' ένα σίδερο του σιδερώματος, κύριε δικαστά.

— Ποι σ' έχτύπησε;

— Στο κεφάλι...

Ο δικαστής κυτάζει τό κεφάλι του μαύρου, αλλά δεν θλέπει κανένα ίχνος χτυπήματος...

— Ψέματα λές... Στο κεφάλι σου δεν φαίνεται τίποτα!...

Φαίνεται πώς θα σούδωσε μία μπάτσα με τό χέρι...

Τότε ο μαύρος άπαντάει με άφέλεια:

— Μη κυτάτε τό κεφάλι μου, κύριε δικαστά... Κυτάχτε καλύτερα τό σίδερο που με χτύπησε... και θα καταλάβετε ότι έχω δίκιο...

Ένας από τους πελάτες του Λεβίνσκυ ήταν περιβόητος για την θραύτητα με την οποία έξωφλοοσε τά χρέη του. Άπελπισμένος τότε ο Λεβίνσκυ του έστειλε τό ακόλουθο γράμμα:

«Κύριε, ποιός αγοράζει από τό μαγαζί μου δίχως να πληρώη; Έσείς. Ποιός μου υπόσχεται να με πληρώση σ' έξηνα μέρες; Έσείς. Ποιός δεν με πληρώνη ούτε σ' έξηνα μήνες; Έσείς. Ποιός, λοιπόν, είναι άπατεών, ψεύτης και κλέφτης... Υμέτερος: Άλ. Λεβίνσκυ.»

Από την ζωή του υποκόσμου

Η άπάχισσες και η τραγωδίες της ζωής των

Οί άνθρωποι με την διαβολεμένη άτυχία. Η έκδίκησις της ώμορφης Βιβής. Τό συμβούλιο των κακοποιών και η «έκτέλεισις» ενός προδότη. Η τραγική ιστορία της Μαρσέλ Ντυσώ. Η κόρη ενός χρηματιστού, διάσημη λωποδύτρια. Πώς έξεδίκηθη τους συγγενείς της. Από τά κοσμικά σαλόνια στο πεζοδρόμιο.

ΕΙΣ την κοσμοπολιν έκτυλίσσονται κάθε μέρα ένα πλήθος άγριων όσο και παραδόξων δραμάτων. Όλος ο κόσμος των δυστυχισμένων, των νευροπαθών, των ανθρώπων που κατακύλησαν στον υπόκοσμο, έρχεται κάποτε ή στιγμή που κλένει με μία πιστολιά τον τραγικό έπιλογο της ζωής του. Και αυτές η άνατριχαστικές ιστορίες άπασχολούν κάθε τόσο την άστυνομία και κάνουν τους άστυφύλακες να συγκινούντα κατά τις νυχτερινές περιπολίες τους. Θα σας αναφέρουμε μερικές τέτοιες περιπτώσεις, για να πάρετε και σεις μία ιδέα αυτής της άγριας τραγωδίας των «έκτός νόμου».

Μη φαντασθήτε ότι ο υπόκοσμος του Παρισιού άποτελείται μόνον από έγκληματίας. Σ' αυτόν υπάρχουν άκόμη και άνθρωποι που είδαν πολύ καλύτερες μέρες και οι οποίοι, τέλος, μη αντέχοντας να παλαίουν για τό γλυτώσουν από την άτυχία τους, άφέθηκαν να παρασυρθούν από αυτήν και κυλήθηκαν στον υπόκοσμο. Και αυτοί οι δυστυχισμένοι γίνονται οι χειρότεροι από όλους τους άλλους κακοποιούς. Ίσως γιατί αισθάνονται περισσότερο μίσος για τους ευτυχισμένους ανθρώπους. Ίσως πάλι γιατί σιγά-σιγά έγιναν τόσο κακοί, ώστε κανένα άλλο αίσθημα να μη χωρήη στην καρδιά τους.

Στη Μονμάρτη, η Βιβή ήταν πασίγνωστη για τά σκάνδαλά της. Κάθε θράδυ θα μπορούσατε να τη δείτε να διασκεδάξη στα εύθυμα κέντρα και πολλοί άριστοκράτες έρχόντουσαν για ν' άκούσουν τά τραγούδια της. Η Βιβή ύστερα από τό τρίτο ποτήρι της σαμπάνιας, άναστάτωνα τό νυχτερινό μπάρ με τους χορούς της και τη φασαρία της. Έπειτα, άργά τη νύχτα, άποχαίρετοσε τους έφημέρους φίλους της και έφευγε δολομόναχη.

— Ποι πάς, Βιβή; τη ρωτούσαν περιέργοι εκείνοι.

Η Βιβή έκανε μία άόριστη χειρονομία, σήκωσε αδιάφορα τους ώμους της και δεν τους άπαντούσε.

Κι' ωστόσο όλοι ξέραν που πήγαινε. Η Βιβή, ύστερ απ' τις δυό ή ώρα της νύχτα, πήγαινε να συνεχίση τό γλέντι της με τους ανθώμενους του υπόκοσμου, στα ύποπτα και κακόφημα κέντρα τους. Έκεί όποιος την έθλεπε και την άκουε να συζητά με τους κακοποιούς, δεν θα την γνώριζε. Τους φερνόταν με τέτοια περιφρόνησι, ώστε όλοι αυτοί οι έγκληματία τη σεβόντουσαν και την άγαπούσαν.

Ένα θράδυ όμως, η Βιβή φαίνόταν πολύ στενοχωρημένη. Ο άγαπημένος «φίλος» της καρδιάς της είχε συλληφθί από τους άστυνομικούς και έπρόκειτο να σταλή στα κάτεργα. Κάποιος τον είχε προδώσει και είχε άποκαλύψει στην άστυνομία τις έγκληματικές πράξεις του.

— Θα έκδικηθώ! φώναξε κλαίγοντας από τό θυμό της η Βιβή. Θα έκδικηθώ αυτό τον άνθρωπο που κομμάτιασε την καρδιά μου.

Και χωρίς ν' άποκαλύψη σε κανένα τό σχέδιό της, έγκατέλειψε τις παλιές διασκεδάσεις της κι' άφωσιώθηκε στον υπόκοσμο. Οί φίλοι της έβλεπαν με τρόμο αυτή τη γυναίκα να άνακατεύεται σε σκοτεινές και ύποπτες υποθέσεις κ' οι άστυνομικοί περιέργοι άρχισαν να την προσέχουν και να την παρακολουθούν.

Μετά ένα μήνα, η Βιβή έγινε μέλος μιάς επικίνδυνης σπείρας λωποδύτων. Φαίνόταν δέ τόσο ίκανή γι' αυτό τό έπάγγελμα, ώστε κι' αυτοί οι συνένοχοί της την θαύμαζαν. Μά η Βιβή είχε τό σχέδιό της που έγινε μέλος αυτής της συμμορίας. Είχε πληροφορηθί ότι ο άνθρωπος που είχε προδώσει τό φίλο της θρισκόταν στην ίδια σπείρα. Ήλπιζε λοιπόν να τον άνακαλύψη. Και πράγματι, άκού έγινε φίλη διαδοχικά όλων των συμμοριτών, κατάφερε να μάθη ποιός ήταν ο άνθρωπος αυτός. Ήταν ο πέμπτος τρυφερός έραστής της.

— Τώρα που έγινες φίλη μου, της ώμολόγησε, θα σου είπω τό μυστικό μου. Σ' άγαπούσα πάρα πολύ, Βιβή, και γι' αυτό έπρόδωσα τον άνθρωπο που σ' έμεταλλευόταν, αδιαφορώντας αν θα με τιμούρουσαν οι σύντροφοί του.

Η Βιβή έκρυψε όσο μπορούσε τη χαρά της και του άπάντησε:

— Τώρα μπορώ να σου έχω έμπιστοσύνη. Πράγ-

ματι, αυτός ο άνθρωπος δεν μου είχε κινήσει ποτέ τη συμπάθεια. Καλά έκανες που με γλύτωσες από τά χέρια του.

Και για να τον ευχαρίστηση τον προκάλεσε τό ίδιο κιόλας θράδυ στο διαμέρισμά της. Όταν όμως αυτός έπληγε εκεί πέρα, τα έχασε. Η Βιβή δεν ήταν μόνη. Μαζί της θρισκότουσαν και πέντε άλλοι άνθρωποι.

— «Γκό», το φώναξαν. καιρός είναι να πληρώσης την προδούσα σου.

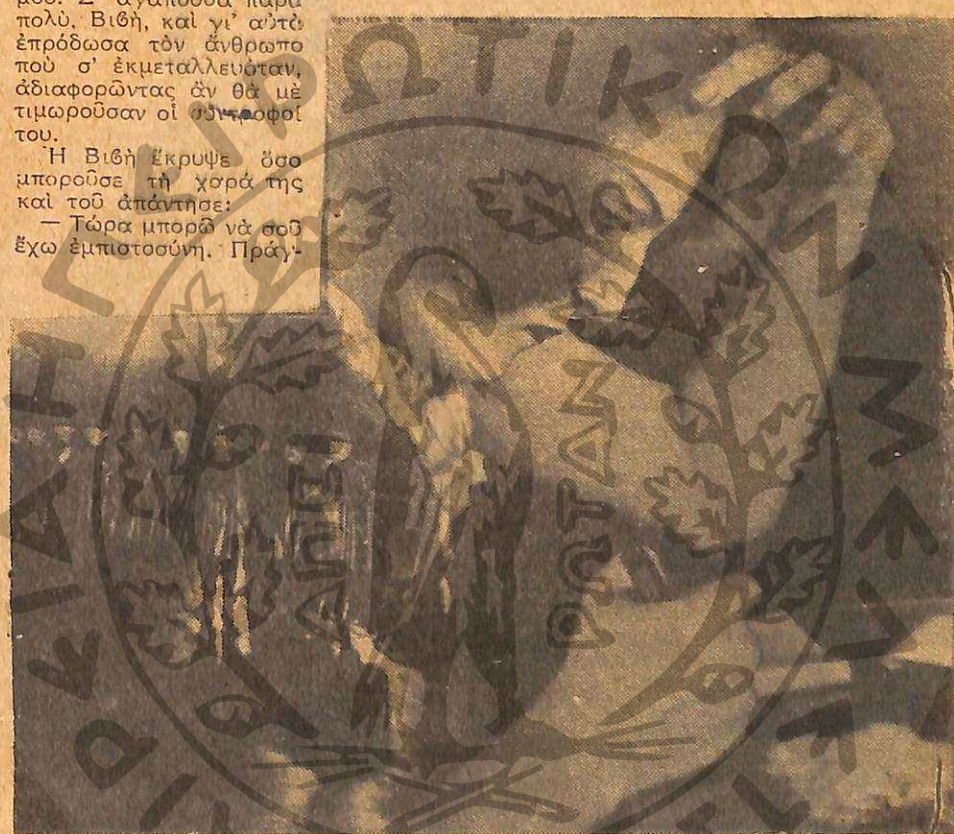
Και παρά τις διαμαρτυρίες του και τις άπειλές του αυτοί οι πέντε κακοποιοί τον δίκασαν και τον «έξετέλεσαν». Έπειτα πήγαν και τον πέταξαν στο Σηκουάνα.

Και τό έγκλημα δεν θα άνεκαλύπτετο αν η Βιβή δεν έκανε την τρέλλα να γράψη ένα άποκαλυπτικό γράμμα στον άγαπημένο της, στο οποίο τό ανέφερε πώς είχαν συλλάβει και δολοφονήσει τον προδότη.

Οί άστυνομικοί, φυσικά, συνέλαβαν τότε την Βιβή και προσπάθησαν να την κάνουν να άποκαλύψη τους πέντε δημίους του «Γκό». Μά εκείνη δεν άνοιξε τό στόμα της παρά μόνο για να τους πη:

— Χάνετε άδικα τον καιρό σας. Ποτέ δεν θ' άποκαλύψω τά δνόματα των

(Συνέχεια στη σελίδα 61)

λάτρευε το σύζυγό της... Και ποιόν αγαπάει, μητέρα μου;
— Τόν κ. Ροβέρτο ντε λά Φρεσναί, τόν βασιλέα τών σα-
λωνιών τής εποχής μας.

— Η Μαργαρίτα απάντησε μ' ένα επιφώνημα θαυμασμού
κι' έπειτα ρώτησε τη μητέρα της:

— Λένε ότι είναι πολύ ώριμος, πολύ πνευματώδης και πο-
λύ κομψός... Είν' αληθινά αυτά, μητέρα μου;

— "Όστε δεν τόν έχεις δη ποτέ σου;

— "Όχι, από την εποχή που παντρεύτηκα, ήμουν πάντοτε
έρρωστη ή είχα πένθος. "Ετσι δεν πήγαινα στις συνανα-
στροφές και δεν μπόρεσα ποτέ νά τόν δω...

— Πρέπει νά τόν δής! είπε ή κ. ντ' Αρζάκ στην κόρη
της. Γι' αυτό τó λόγο μόνο αξίζει νά κάνουμε την επίσκε-
ψη αυτή... "Ετοιμάσου νά φύγουμε...

"Ετσι συμβαίνουν τά περισσότερα πράγματα σ' αυτό τόν
κόσμο. Γελώντας, αποφασίζουμε κάτι, στό οποίο δεν δίνουμε
καμιά σημασία... Κι' όμως αυτό τó κάτι φτάνει για νά
προκαλέσει τις μεγαλύτερες δυστυχίες σέ μιάς τούς ίδιους
ή τούς άλλους.

"Επειτ' από λίγη ώρα, ή κ. ντ' Αρζάκ κ' ή Μαργαρί-
τα ξεκινούσαν μέ τó αμάξι
τους για τήν έπαυλη Μπελλε-
γκάρντ. "Ο δρόμος ήταν ίσι-
ος κι' έφτασαν εκεί σέ δυό
ώρες. "Αλλά τά τραντάγμα-
τα τού αμαξίου κι' ó αέρας
τάραξαν τόσο τη Μαργαρίτα,
ώστε λίγο έλειψε νά πέση
καθώς κατέβαινε από τ' α-
μάξι. "Η μητέρα της έσπευσε
νά τή συγκρατήσει και βοη-
θουμένη από έναν υπηρέτη,
τή μετέφερε στό σαλόνι τής
επαύλεως.

"Ο υπηρέτης αυτός ανήγ-
γειλε στην κ. ντ' Αρζάκ ότι
ή δούκισσα θισκόταν τη
στιγμή εκείνη στην άλλη πτε-
ρυγα τής επαύλεως μαζί με
τόν αρχιτέκτονά της για νά
επιθεωρήση τó μικρό θέατρο
πού έχτιζε εκεί...

— Πηγάνω νά τή θρω, εί-
πε ή κ. ντ' Αρζάκ. Μείνε εσύ
εδώ νά ξεκουραστής...

"Αφού ή Μαργαρίτα ξεκου-
ράστηκε λίγο, σκέφτηκε ότι
τό καπέλλο της θά είχε φύ-
γει απ' τή θέσι του, καθώς
κατέθηκε απότομα από τó α-
μάξι. Κυτάχθηκε λοιπόν σ'
ένα καθρέφτη και είδε ότι εί-
χε δίκιο. "Αλλά ένω, ταχτο-
ποιούσε τó καπέλλο της και
τήν τουαλέττα της, τινάχτηκε
απότομα κι' έθγαλε μιά
κραυγή...

Είχε διακρίνει μέσα στό
καθρέφτη δυό μεγάλα μάτια
προσηλωμένα επάνω της.

Γύρισε τó κεφάλι της προμαγμένη, αλλά δεν είδε κανένα
μέσα στό σαλόνι.

Πώς νά εξηγήση τó μυστήριο αυτό; Κάποιος χωρίς άλ-
λο είχε μπη μέσα στό σαλόνι και είχε σπεύσει νά εξαφα-
νιστή...

Σέ λίγες στιγμές ή δούκισσα και ή μητέρα της μπη-
καν κι' αυτές στό σαλόνι. "Αλλά ή Μαργαρίτα ήταν τόσο
ταραγμένη ακόμα από τó αντίκρουσμα τών δυό εκείνων μυ-
στηριωδών ματιών, ώστε μέ δυσκολία απάντησε στις διε-
ρώσεις τής δούκισσας.

"Ηθελε νά μάθω σέ ποιόν ανήκαν τά δυό αυτά μάτια, μά
φοβόταν νά ρωτήσει σχετικά. "Ενα άόριστο προαίσθημα
της έλεγε ότι τó θέλημα αυτό δεν ήταν θέλημα ανθρώ-
που άδιαφόρου.

"Η δούκισσα κάθισε ναυελικά σέ μιά πολυθρόνα και ή-
ταν τόσο ωραία, τόσο μεγαλοπρεπής στή στάσι της, ώστε
ή κ. ντ' Αρζάκ δεν θρήκε άπολύτως τίποτε τó ελαττωμα-
τικό στήν όμορφιά της για νά τήν κατηγορήση.

— Είπε πραγματικά ωραία! αναγκάστηκε νά όμολογήση
από μέσα της μέ δυσάρεσκα.

Κι' ένας άλλος λόγος τή δυσάρεστουσε: έλπιζε νά δη

τόν κ. ντε λά Φρεσναί στή θύλα, αλλά ό κ. ντε λά Φρεσναί
δέν φαινόταν πουθενά.

Γιά νά μάθω σχετικά, ρώτησε τη δούκισσα:

— Είχατε τελευταία πολλούς φιλοξενούμενους στό Μπελ-
λεγκάρντ;... Τώρα είσθε μόνη...

— Σχεδόν μόνη, απάντησε ή δούκισσα. Δεν έχω παρά
ένα συγγενή μου και τόν αρχιτέκτονα κ. Μπαντουέν, τόν
όποιο είδατε πρό όλίγου...

— Λαμπρός καλλιτέχνης! είπε ή κ. ντ' Αρζάκ. Εισθε
λοιπόν έντελώς μόνη; Και οι Παρισίνοι σας;

— "Εφυγαν όλοι, απάντησε ή δούκισσα.

Τή στιγμή εκείνη, ό κ. ντε λά Φρεσναί μπηκε μέσα στό
σαλόνι...

— "Η πρόκειται νά φύγουν σέ λίγο, έπρόσθεσε ή δού-
κισσα ταραγμένη έλαφρά. Νά, ό κ. ντε λά Φρεσναί πού
μάς αφήνει, άπόψε για νά ξαναγυρίση στό Παρίσι...

"Η κ. ντ' Αρζάκ δεν πρόσεξε καθόλου τήν άνηγνάν' της
δουκίσσας, άν και γι' αυτό τó σκοπό μόνο είχε πεί στην
θύλα... Τήν προσοχή της όλόκληρη τήν τράβηξε ή κόρη
της Μαργαρίτα, ή όποία, μόλις είδε τόν κ. ντε λά Φρεσναί
χλώμιασε τόσο, ώστε ή μητέρα της, μη ένδιαφερομένη παρά
μόνο γι' αυτή, προσπαθούσε
γεμάτη άνησυχία ν' ανακα-
λύψη τήν άφορμή τής ταρα-
χής της.

Και νά ή άφορμή αυτή:

"Η Μαργαρίτα είχε ανα-
γνωρίσει στό πρόσωπο τού
Ροβέρτου ντε λά Φρεσναί τά
δυό μάτια πού είχε δη πρό
όλίγου στόν καθρέφτη... Και
όχι μόνο αυτό... Είχε ανα-
γνωρίσει ακόμη σ' αυτόν τόν
μυστηριώδη νέο πού πρό ενός
χρόνου τήν παρακολούθησε
έφιππος στούς περιπάτους της
στό δάσος τής Βουλώνης μ'
ένα τρόπο πολύ ρωμαντικό.

Στήν άρχή τόν είχε περά-
σει για κανένα τυχοδιώκτη
απ' αυτούς πού παρακολου-
θούν τις χήρες και νομίζουν
ότι μέ τήν όμορφιά τους θά
τις κάνουν νά τούς αγαπή-
σουν και μέ τήν τόλη τους
και τήν έπιμονή τους νά τούς
παντρευτούν.

"Η Μαργαρίτα, κατά τήν
περίοδο τού πένθους της, πη-
γαινε στό δάσος τής Βουλώ-
νης κι' έκανε τόν περίπατό
της στις πιο άπόμερες δεν-
δροστοιχίες από τις έντεκα
τό πρωί ως τó μεσημέρι. Πώς
νά φαντασθή λοιπόν ότι κι' ό
κ. ντε λά Φρεσναί, ό κομψός
αυτός Δόν Ζουάν τών σαλονι-
ών, πήγαινε κι' εκείνος στό
δάσος τήν ώρα πού κάνουν
τόν περίπατό τους οι άσθε-
νείς, οι πεθονοούντες και οι γέροι. "Αλλά δεν γελιόταν,
μερή έντύπωσι...

"Ετσι λοιπόν; Πρό ενός χρόνου, ό κ. Ροβέρτος ντε λά
Φρεσναί ένδιαφερόταν γι' αυτήν!... Τό μυστηριώδες πρόσω-
πο πού τήν παρακολουθούσε μέ τόν άφωνο θαυμασμό του
και τά δειλά θλέμματά του, ήταν αυτός, αυτός!...

"Ο άγνωστος θαυμαστής της — και ποιά γυναίκα δεν έ-
χει έναν άγνωστό θαυμαστή — ήταν ό περιφημότερος λεον-
τιδούς τού Παρισιού, ό πιο περιζήτητος έραστής, ό κατ' έ-
ξοχήν εύνοούμενος τών γυναικών, ό άνθρωπος τής μόδας,
ό ήρωας τής ημέρας;...

Τί αποκάλυψις! Χρειάζόταν εξαιρετική ψυχραιμία, για
νά κρύψει μιά γυναίκα τή συγκίνησί της σέ μιά τέτοια στιγ-
μή και ή Μαργαρίτα δεν ήταν συνηθισμένη σέ παρόμοιες
δοκιμασίες για νά μωρέσει νά μη δέξη τήν έντύπωσί της.

"Η κ. ντ' Αρζάκ κύτταξε τήν κόρη της έκστατική, σάν
νά είχε θαμνωθή.

"Η δούκισσα κύτταζε κι' αυτή τη Μαργαρίτα μέ έκπληξι
κι' άνησυχία.

(Ακολουθεί)

Τού κόσμου τά παράξενα

Τά αισθηματικά θηρία

"Η πρωτότυπες έρευνες ενός "Αμερικανού ζωολόγου. "Η τρυφερή κι' αισθηματική ζωή τών
θηρίων. "Ο άγριος λέων τού "Ερρίκου ΙΙΙ. "Ενα παράξενο δάσασμα. "Η πανουργίες τών
κροκοδείλων. "Ενας τερατώδης «γόνος». "Η τρυφερότης ενός κροκοδείλου τού Καρόλου ΙΧ

Η αισθηματική ζωή τών θηρίων
είνε σχεδόν άγνωστη σ' έμάς,
γιατί πάρα πολύ λίγοι έπιστή-
μονες είχαν ασχοληθή μ' αυτές τις δύ-
σκολες έρευνες. "Όστόσο, από τούς
λίγους αυτούς, ό "Αμερικανός ζωολό-
γος Τζαίμς Φίλερσον, καθηγητής στό
Πανεπιστήμιο τής Νέας "Υόρκης, δη-
μοσίευσε έσχάτως ένα άποκαλυπτικό
βιβλίο για τά «τρυφερά» και τά «έ-
ρωτικά» αισθήματα τών θηρίων πού
συναρπάζει κι' έκπλησσει μέ τις πρω-
τότυπες έρευνές του.

"Ο "Αμερικανός έπιστήμων έκτός ά-
πό τις δικές του τις μακροχρόνιες
παρατηρήσεις, αναφέρει κι' ένα πλη-
θος περιστατικών από τήν ιστορία και
τά βιβλία τού παλαιού καιρού, πού
πλουτίζουν μέ περίεργα παραδείγμα-
τα τις μελέτες του για τήν αισθημα-
τική ζωή τών θηρίων.

"Ενα από τά παραδείγματα αυτά
υπάρχει, όπως σημειώνει ό Τζαίμς
Φίλερσον, στά περίφημα «"Απομνημο-
νεύματα ενός "Αλχημιστού» τού παλη-
ού Ιατροφιλοσόφου "Αμβροσίου Πομέ,
πού ήταν αλχημιστής και γιατρός τού
βασιλέως "Ερρίκου ΙΙ, τού Καρόλου
ΙΧ και τού "Ερρίκου ΙΙΙ, τριών βα-
σιλέων πού έδειχναν μιά εξαιρετική
άγαστη σ' άγρια θηρία. "Ο "Ερρίκος
ΙΙΙ έλαβε μιά μέρα έναν άγριο λέον-
τα, δώρο ενός εμπόρου τής "Αφρικής
κι' ένθουσιασθηκε τόσο από τήν ό-
μορφιά τού θηρίου, ώστε άποφάσισε
νά τó εξημερώση μέ κάθε τρόπο. Μά
σέ λίγο δεν άργησε νά καταλάβη
πως όλοι οι κόποι του έπηγαιναν χα-
μένοι. "Ο λέων αναστάτωση κυριολε-
κτικά τó παλάτι μέ τά τρομερά μουγ-
κρίσματα του και πολλές φορές έσπα-
ζε τά κάγκελλα τού κλωθού του και
κατεσπάραζε όποιον υπηρέτη εύρισκε
μπροστά του. Δυό φορές μάλιστα ό Ι-
διος ό βασιλεύς "Ερρίκος κινδύνευσε
νά πέση θύμα του, παρ' όλες τις πε-
ριποιήσεις πού τού έκανε και παρ' ό-
λη τήν άγανη πού τού έδειχνε μέ τόν
καλύτερο τρόπο.

"Απογοητευμένος λοιπόν, αναφέρει
ό αλχημιστής Πομέ, και θέλοντας νά
τιμωρήση σκληρά τó θηρίο, διέταξε
κι' έχτισαν ζωντανό τó λέοντα! Σ'
αυτόν όμως τόν άσυνήθη τάφο του, έ-
φυσε άνοιχτο ένα είδος μικρού παρα-
θύρου, από τó όποιο φαινότουσαν μό-
νο τά μάτια τού λέοντος κι' απ' όπου
τού έβριχναν οι φύλακες τήν τροφή
του. "Ε, λοιπόν! Θά πιστέψετε, ότι τó
θλέμμα τού λέοντος άρχισε σιγά-σιγά
νά χάνη τήν άδυσώπητη σκληρότητά
του; Στό τέλος τού μηνός, τó θλέμμα
αυτό μου έδωσε τήν έντύπωσι πως εί-
χε μιά έκφρασι ανθρώπινη. "Ο λέων
χέ μιά έκφρασι πειά, όπως πρώτα, και
δέν μούγκριζε πειά, όπως τρυγική
σάν νά είχε καταλάβη τήν τραγική
τύχη του. Ικέτευε μέ τήν πονεμένη
έκφρασι τών ματιών του τó βασιλέα
νά τόν έλευθερώση... Αυτά τά μάτια

τού θηρίου πού ήσαν στήν άρχή άπάν-
θρωπα από τó μίσος, είχαν πάρει στό
τέλος τήν έκφρασι μιάς δραματικής
άπογνώσεως. Τό θηρίο είχε διαμαρτυ-
ρηθεί. Είχε καταλάβει τήν τιμωρία του
κι' είχε μετανοήσει για τή σκληρότη-
τά του. "Ο "Ερρίκος ΙΙΙ τότε θέλησε
νά κάνει ένα πείραμα. Διέταξε και
γκρέμισαν τούς τοίχους τής φυλακής
του, για νά δη άν είχε εξημερωθή σ'
άληθεια τó θηρίο. Καί τί συνέβη; "Ο
λέων, ήσυχος πειά, σάν ένας μέγας
σκύλος, πλησίασε τόν βασιλέα και
κούλουριάσθηκε ταπεινά μπροστά στά
πόδια του. "Από τή μέρα εκείνη γύρι-
ζε έλεύθερα μέσα στό παλάτι, δίχως
νά πειράξη κανένα, περιμένοντας ύ-
πομονετικά, όπως κ' οι σκύλοι τού
βασιλέως, νά τού ρίξουν οι φύλακες
τήν τροφή του.

"Ο "Αμερικανός καθηγητής κατόπιν
αναφέρει τήν περίπτωσι ενός κροκο-
δείλου κατά τήν εποχή τών έρώτων
του.

"Ο κροκόδειλος — γράφει — δεν
πρέπει νά λέγεται θηρίο. Πρέπει, κα-
τά τή γνώμη μου, ν' αναφέρεται μέ τή
λέξι τέρας ή μ' ένα καινούργιο καταλ-
ληλότερο χαρακτηρισμό, γιατί ξεπερ-
νάει στή σκληρότητα όλα άνεξαιρέτως
τ' άγρια θηρία. "Ο κροκόδειλος είναι
ως γνωστόν θλάκας, μά και τρομερά
πανούργος, πράγμα πού δεν αποτελεί
άντίθεσι, γιατί αυτές ή δύο αντιφατι-
κές ιδιότητες άπαντώνται συχνά στούς
άνθρώπους. "Όταν ό κροκόδειλος πα-
ρατηρήσει μέ τά μικρά μαύρα μάτια
του ένα θύμα στήν όχθη τού ποταμού,
βυθίζεται άθόρυβα κάτω από τήν έ-

πιφάνεια τών νερών και δεν αφήνει
νά προεξέχουν παρά μόνο τά πανούρ-
γα μάτια του. "Επειτα, μέ μιά δια-
βολική θρασύτητα πλησιάζει στήν ό-
χθη κι' άεφανα, μέ μιά κεραυνόβολο
έπιθεσι, αρπάζει τó θύμα του και τó
παρασύρει μέσα στό ποτάμι. Κατόπιν
τό αφήνει νά άποσυντεθή, γιατί είναι
λαίμαργος και λιχούδης μαζί και ξε-
ρει όλα τά μυστικά τού ούρανόσκου.
"Όταν λοιπόν καταλάβη ότι ήρθε πειά
ή κατάλληλη στιγμή, τó καταβροχθί-
ζει χτυπώντας θορυβωδώς από τήν
εύχρηστη τις τεράστιες σιαγώνες
του.

Αυτό τó τέρας, τήν εποχή τών έρώ-
των του, μεταμορφώνεται σ' έναν αι-
σθηματικό «γόντα», πού προξενεί κα-
τάπληξι. "Ο φυσιοδίφης Γκλάβιλ είχε
τήν τύχη νά παρακολουθήση μιά τέ-
τοια εποχή ένα μεγάλο κροκόδειλο,
μήκους τριών μέτρων και νά τού πά-
ρη μάλιστα και μιά σειρά φωτογραφί-
ες πού παρουσιάζουν ένα πολύ μεγά-
λο έπιστημονικό ένδιαφέρον.

"Ο τρομακτικός αυτός κροκόδειλος
έκανε μπροστά στά μάτια τού φυσιο-
δίφη Γκλάβιλ ένα τόσο έπιμονο κι'
έντεχνο κόρτε σέ μιά κροκόδειλο, ώ-
στε ό έπιστήμων έμεινε κατάπληκτος.
"Ο τερατώδης «γόνος» πέρασε πολλές
φορές κάτω από τά «παράθυρα» τής
αγαπημένης του, πού είχε ξαπλωθή
και λιαζόταν πάνω σ' ένα θράχιο, έκα-
νε ένα σωρό βόλτες τριγύρω της μέ
τούς πιο διαφορετικούς ρυθμούς, στά-
θηκε πολλές φορές και τήν αποθαύμα-
ζε μέ πραγματική έκσταση και τέλος
(Συνέχεια στή σελίδα 50),

"Ο αλχημιστής "Αμβρόσιος Πομέ και ή θαλασσωμένη «Αυγούστα».

Το μυθιστόρημά μας

ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ
ΝΤ ΑΙΚΡΕΜΟΝ

Η Βασιλίσσα του χρυσού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕ-
ΝΟΥ.— Ο κόμης Χριστιανός ντε
Ροσθέλ κ' η σύζυγός του Ναδί-
να ξαναγυρίζουν, έπειτ' από ά-
πουσία δύο χρόνων στην Αθά-
να, στο μέγαρό τους στο Παρί-
σι. Εκεί τους περιμένουν με λα-
χτάρα τα δύο παιδιά τους, η Τε-
ρέζα κ' η Φράγκα. Μά ένω ή
Τερέζα ρίχνεται άμέσως στην
αγκαλιά της Ναδίνας και τη γε-
μίζει φιλήματα, ή Φράγκα, μόλις
την αντίκρύξει, παίρνει έχθρική
σχέδον στάσι και της φωνάζει:
«Δέν είσαι σ' ή μαμά!» Καθώς
δέν ή κόμηςσά προσπαθεί νά την
φιλήσ' διά της θίας, ή μικρούλα Φράγκα, χάνει τις αισθήσεις της κι'
άπομένει σχεδόν σάν νεκρή. Ο κόμης κατατρομαγμένος, καλεί έπείγον-
τως τόν οικογενειακό τούς γιατρό, δόκτορα Ντεζαρμίν.

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

— Ναι, άποκρίθηκε ό κόμης ντε Ροσθέλ, έχεις δίκη, πα-
λή μου φίλε... Έτσι θά είνε. Άλλά γιά όνομα τού Θεού,
βοήθησέ μας νά σώσουμε τή Φράγκα, γιατί, άν πάθ' τι-
ποτε, θά νίνουμε πολύ δυστυχισμένοι, ή Ναδίνα προπά-
νων!...

— Είνε τόσο τε-
λεία μητέρα! εί-
πε και ό δόκτωρ
Ντεζαρμίν. Πάμε
νά την δούμε...

— Βρίσκεται
πλάι στο προσέ-
φαλο της κόρης
της, την οποία
δέν έννοεί ν' αφήσ'η
ούτε στιγμή.

— Καταλαβαίνω
πολύ καλά τόν
πόνο της... Όσο-
σο θά ήθελα νά
της υποβάλω τά
σέβη μου, προτού
νά μπω στην κά-
μαρη της μικρής
μας άρρωστης.

Οί δύο άντρες,
κ ο υ β εντάζον-
τας, είχαν φτάσει
σ' ένα μικρό σα-
λόνι, πολυτελέστα

τα έπιπλωμένο.

— Περιμένε με έδω λίγο, αγαπητέ μου, είπε ό κόμης ντε
Ροσθέλ. Πηγαίνω ό ίδιος νά σου φέρω τή σύζυγό μου...

Β'

ΜΕΤΑΞΥ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ψηλός, στιβαρός, μέ πλατειούς ώμους και κορμί, εύρω-
στος ό δόκτωρ Έμιλ Ντεζαρμίν ήταν ένας από τούς άρί-
στους καθηγητάς της Ιατρικής Σχολής, γιατρός περίφημος
όχι μόνο στο Παρίσι, αλλά και σέ όλο τόν κόσμο. Άν και
ταπεινής καταγωγής, είχε γίνει χάρις στη θέλησή του, την
εργατικότητα του και την αντίληψή του, μία σπουδαία προ-
σωπικότης μεταξύ τού έπιστημονικού κόσμου. Είχε δ'η πολ-
λά στη ζωή του και γι' αυτό και τά πιά παράδοξα ακόμα
γεγονότα δέν τόν έάφνιαζαν. Ήταν επίσης θαυδς ψυχολό-
γος και δύσκολα μπορούσε κανείς νά τόν ξεγελάσ'η.

Έτσι, προηγουμένως, καθώς κουβέντιαζε μέ τόν κόμητα
ντε Ροσθέλ, τού είχε φανή ότι τά λόγια τού συνόμιλητού
του ήταν άνειλικρινή και ότι τά θέλματά του απέφευγαν
τά μάτια του. Αυτό τόν έκανε νά κυττάξ'η προσεχτικώτερα
τό φίλο του. Όχι, δέν γελιόταν: Ο κόμης φαινόταν πολύ
στενοχωρημένος, φαινόταν σάν νάψαχνε νά βρ'η τά λόγια
του και νάκρυβε την άλήθεια.

— Περίεργο! Περίεργο! συλλογίστηκε ό γιατρός. Μά τί
νά συμβαίνει λοιπόν; Μήπως και στο σπίτι αυτό που μου
φαινόταν τόσο έντιμο ως τώρα, κρύβεται κάποιο φριχτό μυσ-
τήριο, όπως συμβαίνει και σέ τόσα άλλα;

Και, κυριευμένος από μία ξαφνική δυσθυμία, θυθίστηκε
σέ σκέψεις...

Ναι, αυτή ή μικρούλα Φράγκα ήταν αλλόκοτη. Ήταν
μία παιδούλα γεμάτη άνεξιχνίαστο μυστήριο, μέ κ'ρ'σι πολύ
άνώτερη της ηλικίας της, που μιλούσε σπάνια και πού ποτέ
δέν έκανε τίποτε άπερίσκεπτα και χωρίς άφορμή.

Ήταν λοιπόν δυνατόν νά έχη τόσο άνεξήγητες ιδιοτρο-
πίες; Ο γιατρός, καθώς υπέβαλε τό έρώτημα αυτό στον έ-
αυτό του, άναγκάστηκε νά παραδεχτή ότι δέν πίστευε σ'
αυτό.

Άλλά τότε... τότε... Μήπως ή Ναδίνα, την οποία έκτι-
μούσε τόσο πολύ και γιά την όποια ένιωθε κάτι περισσό-
τερο από άγάπη, ίσως έρωτα, μέσα στα θάθη της καρδιάς
του, δέν ήταν ή γυναίκα την όποία ό κόμης ντε Ροσθέλ εί-
χε παρουσιάσει στα παιδιά του ως μητέρα τους;

Ήταν δυνατόν ένα τέτοιο πράγμα; Και άν ακόμα τό πα-
ραδεχόταν κανείς αυτό, πού μπορούσε νά βρ'η ό κόμης
μία γυναίκα τόσο όμοια μέ την Ναδίνα ώστε νά ξεγελάσ'η
την κόρη της Τερέζα, την παλαιά της φίλη μίς Άιτριού και
όλους τούς υπηρέτες τού μεγάρου πού είχαν μείνει οί ίδιοι;

Ήταν τρέλλα και νά τό συλλογίζεται κανείς αυτό.
Όστόσο αυτός, ό Έμιλ Ντεζαρμίν, ό όποιος ήταν άφω-
σιωμένος στην κόμησά ντε Ροσθέλ, αυτός πού είχε πε-
ράσει τόσες γοητευτικές ώρες μαζί της στην ίδια εκείνη
αίθουσα, όπου την περίμενε τώρα, δέν θά γ'ελιόταν, άν
πραγματικά είχε γίνει πλαστοπροσωπεία.

Άνάλαφρα θήματα τόν απέσπασαν από τις σκέψεις του.
Συγχρόνως μία γλυκειά φωνή, ή τόσο μελωδική και γνώ-
ριμή του φωνή της Ναδίνας, άντήχησε σ' αυτιά του.

— Α! γιατρέ, παλή μου φίλε, πόσο χαίρω πού σ'ας ξα-
ναβλέπω...

Ο δόκτωρ Ντεζαρμίν ύψωσε τά θέλματά του.

Είχε μπροστά του τή Ναδίνα, άπαράλλακτη όπως άλλο-
τε... Δέν ήταν πια ή Ναδίνα πού είχε μιλήσει μέ τραχύ-
τητα στο σύζυγό της, κατά τή στιγμή της άφίσεώς τους στο
μέγαρο... Ήταν μία έντελώς διαφορετική Ναδίνα μέ ώ-
ραία μελαγχολικά μάτια, μέ χρώμα χλωμό, μέ στόμα θεϊκό,
πάναν στο όποιο πλανιόταν τό παλλό εκείνο λυπημένο της

χαμόγελο...

Κατά παράδοξη σύμπτωση, ή κόμησά φορούσε μία ά-
νοιχτογάλαζη τουαλέττα τού σπιτιού, την ίδια ακριβώς πού
φορούσε και την ήμέρα πού είχε δ'η γιά τελευταία φορά
τό γιατρό, πρό της άναχωρήσεώς της...

Ένα ρίγος πέρασε όλο τό κορμί τού γιατρού στο άν-
τίκρουσμά της.

Α, ναι, ήταν εκείνη, ή ίδια, ή αξιολάτρευτη μάρτυς,
ή γυναίκα πού μία τόσο συγκινητική συμπάθεια προκαλού-
σε σέ όλους, ή όποία τού εξωμολογιόταν συχνά τούς καύ-
μούς της και στην όποία πάντοτε προσπαθούσε νά δίν'η
θάρρος...

Αυτά έλεγε στο γιατρό μέ παλμούς δυνατούς, πού συγ-
κλόνιζαν όλόκληρο τό είνε του, ή καρδιά του.

Και σάν νά ήθελε νά εξαλείψ'η και τό τελευταίο ίχνος άμ-
φιστολίας πού τού άπόμεινε ακόμη, ή Ναδίνα έπρόσθεσε:

— Τά βλέπετε, καλέ μου φίλε;... Τά βλέπετε;... Η Φρά-
γκα, πού τόσο λυπήθηκε γιά την άναχώρησή μου και γιά
την παράτασι της άπουσας μου, δέν θέλει νά μ' άναγνω-
ρίσ'η τώρα... Α! είνε τρομερό νά μέ κάνουν νά υποφέρω
τόσο τά παιδιά μου, εκείνη προπάντων!...

Και, πέφτοντας σέ μία πολυθρόνα, ξέσπασε σέ λυγμούς,
κρατώντας τό πρόσωπό της άνάμεσα στα χέρια της.

Ο γιατρός την κύτταζε μέ την καρδιά του συντριμμένη
από συγκίνηση.

Αφθονα κυλούσαν τά δάκρυά της, άνάμεσα άπ' τά λε-
πτά και χυτά δάχτυλά της, στα όποια λάμπαν τά πολύ-
τιμα δαχτυλίδια της...

Ο γιατρός έπήρε σχεδόν διά της θίας τό ένα της χέρι
και, φέρνοντάς το στα χείλη του μέ σεβασμό, της είπε:

— Πρέπει νά κάνετε ύπομονή, σεις πού υποφέρατε τόσες
και τόσες δοκιμασίες μέ γενναιότητα και μέ θάρρος. Αυτή
ή καινούργια δοκιμασία πού σ'ας έπεφύλασε ή μοιρα, δέν
θ' άργήσ'η νά περάσ'η... Δέν μπορεί νά παραταθ'η επί πολύ
καιρό ή περίεργη αυτή ιδιοτροπία της Φράγκας. Θά είνε
άσφαλώς συνέπεια της υπερδιεγερσεώς της και τίποτε πε-
ρισσότερο... Ας π'άμε νά τή δούμε... Θά χρειαστή λίγη
ύπομονή, λίγη κινήση... και σίγουρα τότε θα ιδ'ητε νά ζυ-
πνήσ'η πάλι ή ζωή της άγάπη γιά σ'ας, ή τόσο ζηλότυπη
και άποκλειστική.

Η Ναδίνα ύψωσε πρός τό γιατρό τό πρόσωπό της, στο
όποιο τά δάκρυα είχαν άρχισει νά στεγνώνουν.

— Ω! γιατρέ, τραύλισε, αγαπητέ μου γιατρέ, δέν άλ-
λάξετε καθόλου... Είστε πάντα ό ίδιος κι' έχετε διαρκώς
στά χείλη σας λόγια καλωσύνης και παρηγορίας... Δέν
ξέρετε πόσο θάρρος δίνουν στή συντριμμένη μου καρδιά
τά καλά αυτά λόγια σας. Ναι! Ναι! Έχετε δίκη!... Ας
π'άμε νά τή δούμε... Ο Θεός νά δώσ'η νά μη χρειάζ'ετα ή

αγαπημένη μου Φράγκα παρά μόνο τις περιποιήσεις μου...
Αυτές δέν θά της λείψουν...

Και ό δόκτωρ Ντεζαρμίν, οδηγούμενος από τή Ναδίνα,
διέσχισε μία σειρά διαδρόμων, τούς όποιους ήξερε πολύ
καλά, κι' έφθασε στο διαμέρισμα, όπου έμεναν τά δυό κο-
ρίτσια μαζί μέ την παιδαγωγό τους.

Ένα λευκό λινό ύφασμα μέ γαλάζιες γραμμές και μέ
συμπλέγματα ρόδων, σκέπαζε τούς τοίχους, τά έπιπλα, και
τις πόρτες. Όλα εκεί μέσα ήσαν άπλά, αλλά καλλιτεχνικά
και είχαν μία εξαιρετική γλυκύτητα.

Στό μικρό κρεβάτι της, ή Φράγκα θασανίζόταν από
δυνατό πυρετό.

Η μίς Σίμπυλ, καθισμένη κοντά της, κρατούσε τό χέρι
της μικρής άρρωστης και σκούπιζε κάθε τόσο τόν ιδρώτα
της.

Η Τερέζα πάλι, καθισμένη στην άκρη τού κρεβατιού,
έγυνε θερμά δάκρυα.

Ο γιατρός μπήκε μέσα μόνος, αφήνοντας την Ναδίνα έξω
άπ' την πόρτα.

Ακούγοντας τό θόρυβο πού έκανε, ή Τερέζα άνασηκώ-
θηκε έλαφρά κι' άνοιγοντας τά μάτια της, κύτταξε άγρια
κι' άνησυχά μπροστά της, ένω τά μικρά ρουθούνια της ά-
νατριχιάζαν.

— Α! τί είν' αυτά πάλι, μικρούλα μου;... Έκανε ό για-
τρός. Εγώ είμαι... Γιατί κυττάς τόσο άγρια; Μήπως δέν
μ' άναγνώρισες;... Έτσι εύκολα άχν'ας τούς φίλους σου;

— Δέν είσαστε μόνος, γιατρέ, άπάντησε ή Φράγκα πού ό
έρεθισμός της μεγάλωνε όλοένα.

— Είμαι μόνος, όλομόναχος, σέ βεδαιώνω...

— Όχι! Όχι! Είνε κι' έ κ ε ι ν η μαζί σας... Ερίσκε-
ται εκεί, πίσω από την πόρτα. Τό νοιώθω πολύ καλά πώς
είνε εκεί! Δέν θέλω ούτε νά τή βλέπω!

— Ποιάν; Για ποιάν μιλάς έτσι;... Μην τυχόν τά λές αυ-
τά γιά τή δυστυχισμένη, τή χρυσή σου μαμά, πού τή έ-
κανες νά λυπηθ'η τόσο μέ τούς τρόπους σου;

— Η μαμά, ή χρυσή μου μαμά, γιατρέ, δέν ήρθε... Δέν
ξαναγύρισε... Μ'ας την έκλεισαν!... Στη θέσι της έφεραν
μία ξένη!... Αυτή είνε ή μαμά;... Ποτέ! Ποτέ!...

— Μά τρελλάθηκες, Φράγκα μου; Ναι τρελλάθηκες έν-
τελώς!...

— Όστε και σεις λέτε πώς αυτή ή ξένη είνε ή μαμά;
— Και βέβαια αυτή είνε! Μίλησα επί πολλή, ώρα μαζί

— Φύγε από δω! Φύγε! τής φώναζε ή Φράγκα.

της στο μικρό σαλόνι.

— Καί πιστεύετε ότι αυτή είναι η μαμά;
— Σού όρκίζομαι σέ ό,τι έχω ιερό, κόρη μου, ότι αυτή είναι η μαμά σου! Ναι, τό πιστεύω και ξέρεις ότι εγώ δέν λέω ποτέ ψέματα.
— Τό ξέρω.
— Τότε μέ πιστεύεις;
— Πίστευα πάντοτε ότι μοι λέγατε. Αυτή τη φορά όμως δέν σάς πιστεύω. Σας έγέλασαν και σάς, όπως γέλασαν τη μίς Σίμπυλ, όπως γέλασαν την Τερέζα, όπως γέλασαν, μοι φαίνεται, και τόν πατέρα...

Και, αγριεύοντας πάλι, άρχισε νά συστρέφει τά άσθενικά μπράτσια της. "Επειτα μ' ένα στεναγμό άπέραντης θλίψης, ξεφώνισε:
— "Ω! ή δυστυχισμένη!... Η δυστυχισμένη εγώ!... Χάθηκε ή φωτιή, ή άγαστημένη μου μαμά!... Δέν θα την ξαναϊδω ποτέ πειά...

Κατόπιν θυθίστηκε σέ μιά θαθεία σιωπή...

Ούτε τά τρυφερά λόγια της μίς Σίμπυλ, ούτε τά χάδια της Τερέζας, ούτε ή στοργικές συμβουλές του γιατρού, μπόρεσαν νά την κάνουν ν' άνοιξη τό στόμα της.

Ο πυρετός της δυνάμωσε έντομεταξύ πολύ κι' έκαψε τό μικρό και λεπτό σώμα της, όπως καίγονται τά θρονερά λουλούδια ανάμεσα στά φλεγόμενα ξερά χόρτα. Παραμλητό την έπιασε και τότε άνοιξε πάλι τό μικρό της στόμα, έπαναλαμβάνοντας αδιάκοπα:

— Μαμά, μαμά μου ποδ είσαι!... Μαμά μου, χρυσοή μου μαμά, τί έγινες!... Είσαι μακρυά μου, άρρωστη!... Υποφέρεις μακρυά μου, όπως κι' εγώ υποφέρω μακρυά σου!... "Ω! φωτιή μου, μικρή μου μαμά!... Δέν θα σέ ξαναϊδω λοιπόν πειά;

Κι' ό πυρετός της, όπως πρόσεξε ή μίς Σίμπυλ, μεγάλωνε ακόμα πιο πολύ, όταν ή Ναδίνα έμπαινε στην κάμαρη και πήγαινε και καθόταν κοντά στο προσκέφαλό της.

Τότε, άν και θρικόταν σέ κατάστασι τέτοια ώστε μέ δυσκολία καταλάβαινε τί γινόταν γύρω της, ή μικρούλα Φράγκα άναγνώριζε άμέσως εκείνην πού τόσο επίμονα την περιποιόταν.

— Φύγε από δω! Φύγε!... της φώναζε άγρια και άμελικά. Φύγε από δω!... Δέν είσαι σ' ή μαμά!...

Η Ναδίνα πού άπελπιζόταν όλόένα και πιο πολύ, ξεάκουθοῦσε ωστόσο νά την περιποιηται άκούραστα, μέ την ίδια πάντοτε άφοσίωσι κι' άγάπη.

Η μίς Σίμπυλ, βλέποντας την, συλλογιζόταν μέ θαυμασμό:

— Μόνο σέ μιά πραγματική μητέρα μπορεί νά συναντήση κανείς τόσο ανεξάντλητη ύπομονη, τόσο γενναιότητα κι' άγάπη!...

Έξ άλλου, κανείς δέν μπορούσε ν' άμφιβάλει λιγώτερο απ' αυτή γιά την ταυτότητα της κομήσης Ναδ'νας ντέ Ροσβέλ.

Κόρη του λόρδου Άντριού, στενοῦ φίλου του πατέρα της Ναδ'νας, ό οποίος είχε χάσει στά χαρτιά όλη του την περιουσία κι' είχε αυτοκτονήσει κατόπιν, ή μίς Σίμπυλ είχε θρή άσυλο και περ'θαλπι κοντά στο μαρκήσιο ντέ Σάντα-Κρούζ, στ' άπέραντα κτήματά του στην Κούβα κι' είχε άνατραφή μαζί μέ την μοναχοκόρη του Ναδ'να, σάν αδελφή της.

Όταν ή Ναδίνα μετά τό θάνατο του πατέρα της παιτρεύτηκε τόν κόμητα Χριστιανό ντέ Ροσβέλ και έγκαταστάθηκε μαζί του στη Γαλλία, ή μίς Σίμπυλ την άκολουθήσε...

Λεπτή κι' ευγενική καθώς ήταν και όπως είχε πολύ άνεπτυγμένο τό αίσθημα της ευγνωμοσύνης, διεκήρυξε άμέσως μετά τό γάμο της φίλης της ότι θα γινόταν ή οίκονόμος του μεγάρου της. Έτσι ήθελε ν' άπολλάξει την Ναδίνα, της οποίας ή ύγεια ήταν πάντα πολύ λεπτή, από κάθε φροντίδα επιτηρήσεως του σπιτιού της.

Η επίμονες παρακλήσεις της Ναδ'νας, ή οποία δέν ήθελε μέ κανένα τρόπο νά τό δεχτή αυτό, δέν μπόρεσαν νά την κάνουν ν' αλλάξη γνώμη. Έτσι ή μίς Σίμπυλ περιωρίσθηκε στά ταπεινά καθήκοντα της οίκονόμου ως ότου γεννήθηκε ή Τερέζα.

Τότε επρόσθεσε και μιά ακόμα μεγάλη φροντίδα στις τόσες φροντίδες πού είχε ήδη. Άνέλαθε την ανατροφή της μικρής κόρης και άφιέρωθηκε σ' αυτή μέ μιά άσύγκριτη άφοσίωσι.

Όταν ή Ναδίνα άπόκτησε και δεύτερη κόρη, τη Φράγκα, ή μίς Σίμπυλ έκανε τό ίδιο και γι' αυτή. Και όταν ή δύο αδελφές μεγάλωσαν αρκετά, ώστε ν' άρχίσουν τά πρώτα τους μαθήματα, ή μίς Άντριού ανέλαθε και τη φροντίδα αυτή, λέγοντας ότι δέν έννοούσε νά τις αφήσει νά λάβουν την πρώτη τους μόρφωσι από ανθρώπους αδιάφορους και ξένους.

Η κόμηση Ναδίνα, άναγκάστηκε νά υποχωρήσει και σ'

αυτό, άν και κατά βάθος αισθανόταν μεγάλη χαρά μέ τη σκέψη ότι τά κορίτσια της θα είχαν ένα τόσο άφωτισμένο παιδαγωγό και διδάσκαλο.

Συγχρόνως όμως ή καρδιά της ξεχειλίζει από άπειρη άγάπη κι' ευγνωμοσύνη γιά τη μίς Σίμπυλ.

Τώρα, καθώς ή Ναδίνα κι' ή μίς Σίμπυλ εξαγρυπνούσαν κοντά στο κρεβάτι της άρρωστης μικρούλας, ή κόμησης της μιλούσε γιά χλεις-δυό λεπτομέρειες και περιστατικά της περασμένης ζωής τους, τόσο στην Κούβα, όσο και στη Γαλλία.

Ποιά άλλη, έκτός από την ίδια τη Ναδ'να, θα μπορούσε νά ξέρη μέ τόσο ακρίβεια τά αήμμαντα αυτά περιστατικά μιάς ζωής, την οποία επί τόσα χρόνια είχαν περάσει μαζί; Άσφαλώς, καμιά!...

Γι' αυτό τό λόγο δέ άκριβώς, ή μίς Σίμπυλ δέν μπορούσε νά έχη καμιά άμφιβολία γιά την ταυτότητα της φίλης της.

Και αγωνιζόταν μέ κάθε τρόπο νά καταπραΰνη τη Φράγκα, νά την πείση, νά την κάνει νά καταλάβη ότι ή πλάνη της ήταν τρομερή κι' ότι δέν έπρεπε νά πικράνη έτσι την μητέρα της.

Συγχρόνως προσπαθοῦσε νά δίνη θάρρος στη Ναδίνα, έπαναλαμβάνοντας της όλόένα:

— Συχώρεσέ την!... Συχώρεσέ την!... Μην την συνερίζεσαι!... Στο διάστημα των δύο έτών πού έλειπες, ή εικόνα σου άλλωθθηκε σιγά-σιγά μέσα στη μνήμη της μικρούλας. Άρχισε νά σέ φαντάζεται διαφορετική απ' ό,τι είσαι και τώρα, βλέποντας ότι διαφέρεις από την εικόνα πού έπλασε ή παιδική της φαντασία, πιστεύει ότι δέν είσαι σ' ή πραγματική της μαμά πού μέ τόσο λαχάρια την περίμενε... Συχώρεσέ την!...

— Νά την συχωρέσω; άποκρίθηκε ή Ναδίνα μέ άπειρη συγκίνηση. Μά μπορώ νά κάνω άλλωθ; Είπε δυνατόν νά χωρέσει στην μητρική μου καρδιά άλλο αίσθημα από μιά ανεξάντλητη άγάπη και έπιείκεια!... Άλλά πόσο μέ κάνει νά υποφέρω τό σκληρόκαρδο αυτό κορίτσι;

Έντομεταξύ, σιγά-σιγά, ήμέρα μέ την ήμέρα, ό δόκτωρ Ντεζαρμίν κατάρθωσε νά καταπολεμήσει μ' έπιτυχία τόν πυρετό της Φράγκας. Στις λεπτές και γαλάζιες φλέβες της, τό αίμα ξανάρχισε νά κυκλοφορή πιο ήσυχο. Τά ώραια θαθεία ζαφειρένια μάτια της έλαμπαν λιγώτερο και τό θέλημα της έγινε πιο γαλήνιο.

Σ' ένα μόνο σημείο άπέτυχαν όλες ή προσπάθειες του γιατροῦ. Στάθηκε αδύνατον ν' αλλάξη την ιδέα της μικρής, ή οποία ξεάκουθοῦσε ν' άρνιέται επίμονα ότι ξαναγύρισε ή πραγματική της μητέρα.

Όταν ή Ναδίνα την πλησίαζε, ή Φράγκα δέν της έλεγε

Η κόμησης πλησίασε στο κρεβάτι

πειά κι' άπότομα λόγια πού της ξέφευγαν κατά τη διάρκεια της άρρώστειας της, αλλά ή όψη της έπαρνε μιά έκφρασι άπέραντης περιφρονήσεως.

Ένα θράδυ, όπως συμβαίνει συχνά σέ τέτοιες άρρώστειες, ή κατάστασις της μικρούλας χειροτέρεψε ξαφνικά. Ο πυρετός της άνέβηκε άπότομα και ξανάρχισε νά παραμιλά.

Όστόσο, ό γιατρός δέν άνησύχησε.

— Αυτό είναι ή τελευταία έκρηξις ήφαιστείου πού σβύνει πειά, είπε. Σέ λίγες μέρες, ή μικρούλα μας θα μπη όριστικά στο στάδιο της άναρρώσεως. Όστόσο πρέπει κάποιος ν' αγρυπνήσει και άπόψε κοντά της γιά νά της θάξη πάγο.

— Θα μείνω εγώ, είπε ή μίς Σίμπυλ.

— Όχι, είπε ή Ναδίνα, είσαι εξαντλημένη πειά από τους κόπους. Έσύ θα κοιμηθής και θ' αγρυπνήσω εγώ κοντά στην κόρη μου. Θα την περιποιηθώ εγώ άπόψε...

Έπακολούθησε μιά άληθινή φιλονεικία μεταξύ των δύο γυναικών, γιάτι καμιά από τις δύο δέν έννοούσε νά υποχωρήσει. Άλλά στο τέλος ή Ναδίνα, ή όποια κάτω από τη γλυκύτητά της, έκρυβε πάντοτε μιά σιδερένια θέλησι, είπε μέ φωνή έντονη:

— Τό θέλω!

Και χαμηλότερα επρόσθεσε:

— Είπε τό καθήκον μου!

Άκούοντας τά λόγια αυτά, ή μίς Σίμπυλ κατάλαβε ότι δέν έπρεπε νά επιμένει περισσότερο και υποχώρησε.

Πολύ συγκινημένος, ό δόκτωρ Ντεζαρμίν είχε παρακολουθήσει μέ συγκίνηση τη φιλική αυτή φιλονεικία.

— Είστε πάντοτε ή ίδια! ψιθύρισε, γοητευμένος περισσότερο από ποτέ, καθώς φιλούσε τό μικρό άπαλό χέρι της.

— Μιά μητέρα μπορεί ποτέ ν' αλλάξη, άγαπητέ μου γιατρέ; άπάντησε ή κόμησης καρφώνοντας άπάνω του τά μαγνητικά της μάτια.

Ο δόκτωρ Ντεζαρμίν άνατρίχιασε.

Άλλοτε ή κόρες των ματιών της δέν είχαν, όπως του φάνηκε τουλάχιστον αυτές τις φλογερές αναλαμπές.

— "Ω! όχι!... Όχι!... Τό θέλημα αυτό τό φλογερό, τό τολμηρό, τό σχεδόν προκλητικό, δέν τό είχε δη ποτέ στην κόμησης Ναδίνα ντέ Ροσβέλ πού της άναχωρήσεως της γιά την Άβανα.

Όνειρευόταν τάχα ή ή Ναδίνα υπέφερε από κάποια άγνωστη άρρώστεια πού έδινε στά μάτια της την ξεχωριστή εκείνη έκφρασι, την οποία παίρνουν συχνά τά μάτια των φυματικών;

Αυτός πού ήξερε όλη τη ζωή της και όλες τις διαφεύσεις των όνειρων της, των όποιων αίτιας ήταν ό κόμης ντέ Ροσβέλ, δέν θεωρούσε ένα τέτοιο πράγμα αδύνατο.

— Περιποιηθήτε καλά τη μικρή μας Φράγκα, είπε τέλος πολύ ταραγμένος μέ τις σκέψεις αυτές. Άλλά περιποιηθήτε επίσης πολύ και τόν έαυτό σας...

— "Ω! εγώ άδιαφορώ γιά τόν έαυτό μου... Άλλά πέντε μου, πρὸς Θεοῦ, τί πρέπει νά κάνω γιά τό μικρό μου αυτόν άγγελο!...

Ο γιατρός Ντεζαρμίν της έδωσε τις κατάλληλες οδηγίες, την έχαιρέτησε κι' έφυγε.

Η Ναδίνα πήγε τότε κι' έγκαταστήθηκε κοντά στο προσκέφαλό της Φράγκας, ή οποία κοιμόταν ήσυχα.

Κατά τις δέκα τό θράδυ, ό κόμης ντέ Ροσβέλ πήγε νά ζητήσει πληροφορίες γιά την ύγεια της κόρης του.

— Αῦριο, του άπάντησε ή κόμησης, ή κόρη μας θάνε καλά. Τότε, Χριστιανέ, θα είμαι όλη δική σου... Άλλά άπόψε θα περάσω όλη τη νύχτα μου έδω, χωρίς νά λείψω ούτε λεπτό. Είναι ανάγκη!...

Ο κόμης άγγιξε μέ τά χείλη του τά μαύρα μαλλιά της γυναικας του και την έσφιξε στην άγκαλιά του.

— Η Φράγκα θα σοῦ χρωστάει τη ζωή της, άγάπη μου, της είπε. Άν δέν σέ άγαπήσει παράφορα έπειτα από την άφοσίωσί σου αυτή, θα είναι τρομερά άχάριστη.

Ένας ύπνρής, ό Πέτρος Λορραίν, μπηκε μέσα, ενώ ό κόμης έσφιγγε ακόμα τη γυναικας του στην άγκαλιά του. Ήταν ένας καλός νέος πού θρικόταν πριν από χρόνια στην ύπηρεσι των ντέ Ροσβέλ.

Καθώς είδε τόν κόμητα νά κρατάη στην άγκαλιά του τη Ναδίνα και καθώς άκουσε τά τρυφερά λόγια πού της έλεγε, κυριεύθηκε από τόσο κατάπληξι, ώστε αφήνοντας τό δίσκο μέ τό γεῦμα της Ναδ'νας, ξαναγύρισε στά μαγειρεία, όπου θρικότουσαν συγκεντρωμένοι οί άλλοι ύπνρτες.

Εκείνοι, βλέποντας την έκφρασί του, τόν ρώτησαν τί είχε.

— Αυτό ήταν από τά άγραφα! τους άπάντησε ό Λορραίν,

Ο κ. κόμης κρατούσε στην άγκαλιά του την κυρία κόμησης και της ψιθύριζε τρυφερά λόγια.

— Καί τι παράδοξο βλέπεις σ' αυτό; τόν ρώτησε ή Κόρα, ή καμαριέρα της Ναδ'νας, μιά χαριτωμένη νέα, ή οποία μόλις πρὸ όλίγων ήμερών είχε προσληφθή στην ύπηρεσία τους.

— Ξέρω εγώ τί λέω, ξανάπε ό Πέτρος Λορραίν. Πρὸ δύο έτών δέν ήσουν έσύ έδω, Κόρα. Τότε μάλιστα ή κυρία ήταν ακόμα πιο όρσια και πιο νέα. Καί όμως ό κύριος κόμης ούτε γύριζε καν νά την κυττάξη!... Δέν είν' έτσι, Άλθέρτε!...

— "Ω! βέβαια, άπάντησε ό Άλθέρτος, ό καμαριέρης του κόμητος. Καί ποιός δέν τό ξέρει αυτό; Ο κύριος κόμης δέν έβγαине ποτέ έξω μέ την κυρία και γύριζε πάντα στο σπίτι τά ξημερώματα... Έδώ μέσα ήταν μέ όλους σκυλι μοναχό!... Δέν μιλούσε σέ κανένα!... Δέν ήταν άνάγκη νά θάλλη κανείς τά γυαλιά του γιά νά καταλάβη ότι δέν καλοπερνούσε μαζί του ή κυρία!...

— Πρέπει νά σάς πιστέψω, άφοῦ μοῦ τό βεβαιώνετε, παρατήρησε ή Κόρα, γιάτι είναι ή πρώτη φορά πού βλέπω τους άνδρες νά μην υπερασπίζονται ό ένας τόν άλλο.

— Η κυρία κόμησης είναι άγία γυναικ! ξανάπε ό Πέτρος Λορραίν. Όταν ό κύριος κόμης της φερόταν έτσι σκληρά και την έγκατέλειπε, εκείνη ούτε παραπονιόταν, ούτε θύμωνε! Μονάχα πού ήταν πάντα κλαμένη!... Μά τώρα πειά πάει αυτή ή εποχή!... Τώρα, ό κύριος κόμης τρελλάινεται γιά την κυρία!... "Ω! νά άκούγατε μέ πόσο τρυφερή φωνή της έλεγε πρὸ όλίγου: 'Γλυκειά μου άγάπη!'

— Αυτό δέν τό χωράει τό μυαλό μου! είπε ό Άλθέρτος, ό καμαριέρης του κόμητος.

Επάνω, ό κόμης Χριστιανός είχε πάει έντομεταξύ νά πλυνεί. Η μίς Σίμπυλ άποσύρθηκε κι' αυτή γιά νά κάνει τό ίδιο, άφοῦ πρὸτα βεβαιώθηκε ότι όλα στο δωμάτιο της Φράγκας ήσαν εν τάξει, ότι ή Ναδίνα θα μπορούσε νά θρή εύκολα ό,τι χρειαζόταν κι' ότι ή Τερέζα κοιμόταν ήσυχα στο πλαινό δωμάτιο.

Γιά κάθε ένδεχόμενο, άφησε άνοιχτή την πόρτα μέ την όποια τό δωμάτιό της έπικοινωνούσε μέ τό δωμάτιο της Φράγκας.

Σέ λίγο τό άπέραντο μέγαρο, ήταν θυσιμένο ολόκληρο στο σκοτάδι και θαθεία σιωπή επικρατούσε σ' αυτό.

Ήταν πειά ή ώρα θυόμιση μετά τά μεσάνυχτα.

Η Ναδίνα, ξαπλωμένη στην πολυθρόνα της, έμενε ακίνητη σάν άγαλμα.

Και όμως δέν κοιμόταν.

Τά μαύρα μάτια της έλαμπαν μέσ' από τις μακρυές θαεφαρίδες της. Η έκφρασίς τους ήταν ακόμα πιο σκληρή και άμελικτη απ' ό,τι ήταν τη στιγμή της άφίξεώς της. Άν την έβλεπε τη στιγμή εκείνη ό δόκτωρ Ντεζαρμίν, δέν θα πίστευε πειά ότι είχε μπροστά του τη μελαγχολική και γλυκειά Ναδίνα, ή οποία τόσο θαθεία τόν συγκινούσε.

(Ακολουθεί)

Η Φράγκα κοιμόταν ήσυχα

θλέμματος του φίλου του. Ζαλισμένος κι' αυτός, και με ξαναμμένα απ' το άλκοολ τα θηριώδη ένστικτά του, ξέχασε ποιά κρατούσε τόσο πρυφερά στην άγκαλιά του...

Και θυμήθηκε την τσάντα της, τα κοσμήματά της, τα χυλιόφραγκά της, και τη δική του φτωχή ανέχεια!

"Ετσι, υπνωτισμένος απ' την εγκληματική θασκαρεία του βλέμματος του Γκιρέ, ο Μπάρτ, ούτε προσάλεσε καθόλου ν' αντιδράσει. Μηχανικά, σαν αυτόματο, σαν πρώτος αυτός να ήταν που σκέφτηκε ένα τέτοιο πράγμα, ψιθύρισε στον φίλο του:

— Την κλέβουμε, Γκιρέ;

— Κι' αν αύριο μάς καταγγείλν; απάντησε εκείνος, άγνα.

— Τότε... τότε, άς τη σκοτώσουμε... ξανάπε, με ανατριχιαστική άπάθεια, ο Μπάρτ.

Και μισοσκύβοντας, άκούμπησε άπαλά την κοιμισμένη άκόμα Σουσου, άπάνω στο μαλακό ντιβάνι.

Ο Γκιρέ δέν έβγαλε μιλιάν, αλλά τα μάτια του έλαμψαν από πιά άπαίσιες άκόμα λάμψεις φόνου και πλεονεξίας. Σηκώθηκε άπ' τη θέσι του σγαλά, και πλησίασε στο ντιβάνι, άπαίσιος...

"Εφραξε παρευθύς δυνατά το στόμα της κοπέλλας, με την παλάμη του, ενώ συγχρόνως της έσφιξε γερά τις κνήμες, πατώντας τες με το γόνατό του. Και δείχνοντας στον έκθαμβο Μπάρτ ένα τραπεζομάχαιο ακονισμένο, τοδ μούγκρισε με πνιχτή λύσσα:

— Έμπρός λοιπόν θείδι!... Νά, χτύπα την ίσα στο λαρύγγι!... Τι στέκεις σαν θάλακας, και κυττάς;

"Ολότελα μουδιασμένος ο Μπάρτ, άνίκανος ν' αντιδράσει, άπλωσε το χέρι του και χούφτωσε το μαχαίρι... Μιά δυνατή μαχαίρια, στο τραφερό λαρύγγι της νέας... "Ενα θογγητό... "Ενα αλάκι από αίμα... Δυό-τρεις σπασμοί του κορμιού της, θιαίοι αλλά κι' άθόρυβοι συγχρόνως... Κι' όλα τελείωσαν, γιά τη φτωχή κι' άτυχη Σουσου, όχι όμως και γιά τους δυό άπαίσιους φίλους και συνένδους!...

... ..

Και νά, τώρα, που ξημέρωσε καλά. "Ολονυχτί, οι δυό φίλοι είχαν εξαγρυπνήσει, πλάι στο αίματομένο πτώμα του θύματος των. Γιά νά μήν το βλέπουν, είχαν σηκώσει τον τάπητα του δωματίου, και τδκρυψαν άποκάτω.

Ναι, δέν τδβλεπαν πειά, το φτωχό αυτό πτώμα. Άλλά το αίσθανόντουσαν κοντά τους, άόρατο μ' άπαρόν, βουβό μ' αγεμάτο το φλόαρη φρίκη. "Ολονυχτί, κάπνιζαν και στέναζαν, άνατριχιασμένοι από φόβο και τυραννισμένοι από τύψεις...

Πόσο θά ήθελαν κι' οι δυό τους να πάνε στο πλαϊνό δωμάτιο του ένος των, τοδ Γκιρέ, έτσι γιά νά μη νοιώθουν τόσο κοντά των το πτώμα του άδικοσφαγμένου θύματος των!... Άλ-

λά δέν τολμούσαν νά γευτούν ούτε αυτή την άνακούφισι άκόμα, γιάτι τους φαινόταν επικίνδυνο ένα τέτοιο διάσημά των: Κοντά στο πτώμα, το έπιτηρούσαν κιόλας. Και θά μπορούσαν πιά γρήγορα — όπως τους φαινόταν — νά άμυνθούν ή νά δικαιωγηθούν με φυσικότητα, αν τύχαινε νά χτυπήσει κανένας στην πόρτα τους, βλέποντας φώς στο δωμάτιό τους κάτω τήν άργοπονημένη αυτή ώρα!

"Ω, Θεέ μου!... Τι φριχτό κι' όλονύχτιο μαρτύριο!

Και νά, τώρα, που ξημέρωσε καλά... Οι άλλοι συγκατοικοί του σπιτιού, άρχισαν κιόλας νά κυκλοφορούν έξω στο διάδρομο. Άπ' την κλειστή πόρτα, άκούγαν οι δυό φίλοι — κ.τρινοί, στυγνοί, με μάτια κόκκινα άπ' τους καπνούς κι' άπ' την άγωνιώδη άγρύπνια — τα θήματα των συγκατοίκων τους στη σκάλα, τα καλημεριάματά τους με τον θυρωρό, τις φωνές των πλανοδίων μικροπωλητών στο δρόμο έξω...

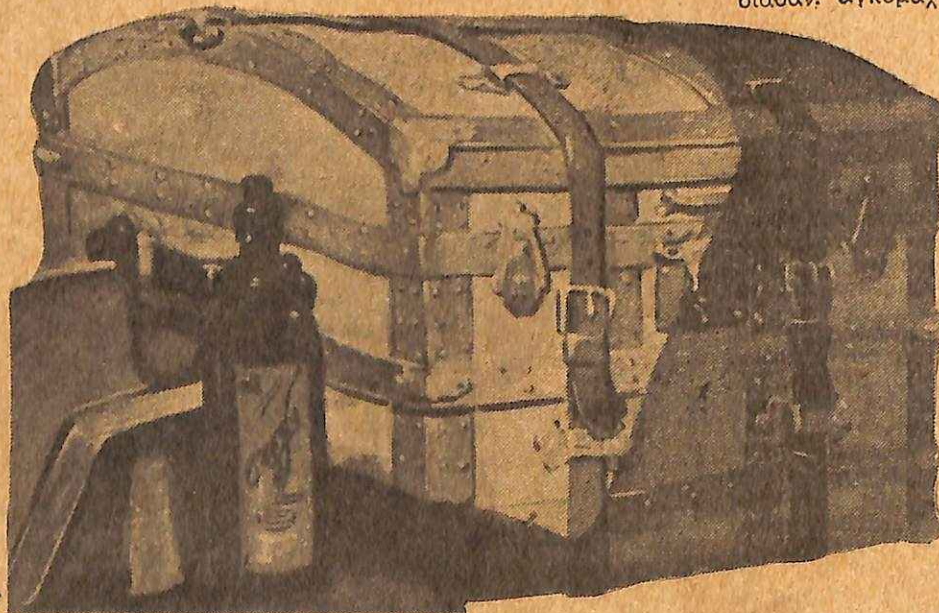
Τι θάκαναν τώρα; — Σέ λίγο, θά ρθ ή θυρωρός νά συγίρει τα δωμάτιά μας! ψιθύρισε άγνά ο Γκιρέ. Τι θά γίνει;... Τι θά τοδ πούμε;

Ο Μπάρτ άναπήδησε, ξαφνιασμένος άπ' την έρώτησι. "Εσφίξε με άπόγνωσι τους κροτάφους του, που σφυροκοπούσαν κι' άπάντησε σέ λίγο:

— Θά χτυπήσει την πόρτα, μά δέν θά τοδ άνοίξουμε!... Θά πής, ότι είμαι άρρωστος έγώ... Θά θγής ύστερα, τάχα γιά νά ψωνίσεις κάτι γιά φαγητό... Κι' όλημερίς κατόπιν θά σκεφτούμε πώς και γιά ποδ θά φύγουμε... "Ετσι, μόλις ξαναυχτώσει, θά στρίψουμε έπιτήδεια άπ' το σπίτι, και τότε... ο διάβολος βοηθός μας!

Ο Γκιρέ, κουνώντας έντομεταξύ το κεφάλι του άπελπισμένος. Τοδ φαινόταν, ότι είχε μπλέξει σέ λαθύρινθο αίματος κι' εγκλήματος, άπ' τον όποιο θάβγαίνει μονάχα γιά νά τραθή-ξη ίσα στη λαίμητόμο.

"Άς πάω από τώρα, γιά νά ψωνίσω κάτι! ψιθύρισε μηχανικά. "Ετσι, θά δώ κάτω τον θυρωρό, και θά τον είδοποίησω, ώστε νά μήν άνεβή καθόλου ως εδώ!

"Ενα δγκώδες μπαούλο έρισκόταν εκεί

— Καλή ή ιδέα σου! άπάντησε ο Μπάρτ.

Μά ένω ο Γκιρέ τραβούσε προς την πόρτα, ο Μπάρτ πρόσθεσε μ' έκφρασι ξαφνικής φρίκης:

— Μή!... Στάσου, ποδ πäs!... "Άς βολέψουμε πρώτα κάπου, αυτό το καταραμένο πτώμα κι' ύστερα φεύγεις... Δέν μπορώ ούτε στιγμή νά μείνω μοναχός μου, άντικρύζοντας κάθε τόσο εκείνα εκεί τα πόδια κι' εκείνο εκεί το χέρι, που ξεπετιούνται έτσι άπ' άπ' τον τάπητα!

Ο Γκιρέ κύτταξε τον φίλο του, τρομαγμένος κι' αυτός κ' ιδρωμένους. Κοντοστέκοντας, ψιθύρισε με άπορία:

— Καλά, αλλά ποδ διάβολο θέλεις νά το βολέψουμε;

Ο Μπάρτ, χωρίς νά θγάλη μιλιάν, σηκώθηκε άπ' την πολυθρόνα και πήγε στη γωνία του δωματίου. "Ενα δγκώδες μπαούλο έρισκόταν εκεί. Το άδειασε νευρικά και λαχανιασμένα, και το τράβηξε κατόπιν κοντά στο τραπέζι.

— Μπρός! μούγκρισε τότε στον Γκιρέ. Πιάσε το κορτί άπ' τα πόδια του... Θά το πιάσω έγώ άπ' το κεφάλι... Και θά το βολέψουμε μιάν χαρά, χώνοντας το σ' αυτό το μπαούλο!... Κατόπιν πλένουμε το αίμα άπ' τις πλάκες του πατώματος, κάνουμε ένα δεματάκι το ματωμένο σκέπασμα του ντιβανιού και το παίρνομε μαζί μας, όταν θά φεύγουμε κατά το θράδυ... "Ετσι, όσο νά ανάκαλψουν, έμεις θά είμαστε μακριά στην "Ελβετία!

Ο Γκιρέ, τον κύτταξε με θαυμασμό μαζί και με φόβο. Μονάχα ένας παράξενος, ή ένας «έκ γεννητής» εγκληματίας, θά μπορούσε νά μιλήσει με τόσο ξαφνική ψυχραιμία. Γι' αυτό, με άδριστο τρόπο στην ψυχή του και μ' ήν παύοντας νά λοξοκυττάζει τον καταχλωμο — και σαν έξαλλο — Μπάρτ, συμμορφώθηκε ώστόσο με τις πένθιμες οδηγίες του.

Το πτώμα της δύστηνης νέας, τραθήχτηκε κάτω άπ' τον τάπητα που το σκέπαζε και σηκώθηκε ψηλά στα χέρια των δυό κακοόργων. Μπροστά τους τώρα, έχασκε το άνοιχτό κι' άδειαν μπαούλο του Μπάρτ. Το πλησίασαν, άγκομαχώντας και σέρνοντας τα θήματά τους προφυλακτικά.

"Εβαλαν τέλος το πτώμα μέσα στο μπαούλο, το όποιο ήταν άρκετά φαρδύ.

"Η σιωπή του Γκιρέ στο μεταξύ αυτό ούτε ένωχλούσε καν τον άπαίσιό Μπάρτ. Σάν νά ήταν όλο-μόναχος εκεί, σώ-ρίσας άπάνω στο πτώμα, μερικά άπ' τα πιά χονδρά και πιά αίματα με νά σκεπάσματα του μοιραίου ντιβανιού.

"Επειτα συμμαζεψε τα άλλα σ' ένα μικρό δεματάκι. Τα κτοποίησε στη θέσι του τον παχύ τάπητα του πατώματος, άφοδ πρώτα έπλυνε προσεχτι-

κά τις κηλίδες του αίματος χάμω στα πλακάκια. Και τέλος, έκλεισε καλά το σκέπασμα του θαρειού μπαούλου, το κλεδωσε και τώδεσε στερεά με τα δυό έξωτερικά λουριά του...

— Τι κόλασι, Θεέ μου! ψιθύρισε τώρα ο Γκιρέ, όρθιος και εκουπίζοντας το κρύο — μά ιδρωμένο ώστόσο — μέτωπό του. Τι φρίκη!... Τι καταχθόνιο μαρτύριο!... Τι θ' άπογίνη το μπαούλο;

Ο Μπάρτ, άκούγοντας τα ψιθυριστά αυτά λόγια του φίλου του, τρομαγμένος. Η ψυχραιμία του, ψυχραιμία κτήνους τρελλάει, άρχισε σιγά-σιγά νά σβύνει. Το σπρτό εκείνο γέλιο του, ξαφνιάστηκε ολότελα άπ' τα χείλη του. Και γαντζώνοντας με μανία τα δάχτυλά του στην πολυθρόνα, λοξοκύτταξε με άπερίγραπτη φρίκη το μοιραίο μπαούλο...

— Πές μου, Γκιρέ, σέ πόσες μέρες μ'ήρθε ένας πεθαμένος; ρώτησε με φωνή μούγκριστη και δυνατή, λές και ζητούσε πληροφορίες γιά κάτι το άσημαντο και συνηθισμένο.

— Ξέρεις, τί λέω έγώ; Έκανε ο Γκιρέ, τρέμοντας από φρίκη κι' από φόβο. Λέω, ότι τρελλάθηκες, κι' ότι φανάζεις σαν ρήτωρ προεκλογικός!... "Ετσι μούρχειται, μά την πίστι μου, νά σ' αφήσω μονάχον και νά φύγω, γιάτι θά με πάρης στο λαιμό σου!

— Χί-χι-χι! Ξαναγέλασε ο Μπάρτ, ενώ το πρόσωπό του έπαιρνε πάλι μιάν φρικιαστική άταραξία και στυγνότητα. Ξέρεις, Γκιρέ, ότι αυτή ή συχωρεμένη Σουσου μάς έβαλε πολλούς μπελάδες στο κεφάλι!... "Ισαμε δώ, δέν είνε τίποτα!... Από δώ και πέρα άρχίζουν, τά καθαυτό θάσαινα κι' ή καθαυτό φασαρίες!

— Δηλαδή; ρώτησε ο Γκιρέ, με διπλάσια φρίκη, γιάτι ή άταραξία κι' ή άναισθησία αυτή του συνένδου του, τοδ φαινότουσαν αβύσους, καταχθόνιες, γεμάτες από ύπουλους κινδύνους. Τι έννοεις;... Το πäs θά την κρύψουμε;... Πώς θά ξεφύγουμε;

Ο Μπάρτ δέν άπάντησε άμέσως, αλλά άνασήκωσε με άπάθεια τους ώμους του. "Υστερα μούρμούρισε:

— Πεινάω!... Δός μου λεπτά, νά πεταχτώ νά ψωνίσω κάτι!

— Κάτσε σ' εδώ, νά πεταχτώ έγώ! άπάντησε με άξαφνη λαχτάρα ο Γκιρέ, ενώ τα μάτια του έλαμψαν άσυγκράτητα.

Ο Μπάρτ, τον κύτταξε φιλόποπτα κι' είπε πιά έντονα:

— Δός μου λεπτά, νά πάω έγώ!... Δέν σ' έμπιστεύομαι νά θγής μοναχός από δώ!...

Είσαι άξιος νά μ'οδ το σκάσης! — Σούτ! ψιθύρισε νιγμένα ο Γκιρέ, κατάχλωμος από τρόμο κι' από άπαίσιό πορ-αίσθημα. Τρελλάθηκες, μήπως;... Σάλεψαν τα μυαλά σου άπ' την όλονύχτια άγρύπνια;... "Η μέθυ-σες άπ' το χυμένο αίμα;

Σπασμός παραφροσύνης, άλλαξε ολότελα τα χαρακτηριστικά του...

Σπασμός παραφροσύνης, άλλαξε ολότελα τα χαρακτηριστικά του...

Μπάρτ. "Η μανία κι' ή άνέκφραστη τυφίς και φρίκη, που φώλιαζαν έπί τόσες ώρες μέσα στην ψυχή του — μούδιασμένες — έδμησαν έπιτέλους και έξσπασαν με θυελλώδη κι' άσυγκράτητη όρμή. Γελώντας τώρα θροντερά, αλλά κι' έξαλλος άπ' την άγανάχτησί του, μούγκρισε σπαραχτικά και δίχως καμιά προφύλαξι:

— Νόμιζε ο μικρούλης μου ο Γκιρέ, πώς θά με πούληση τόσο εύκολα!... Με αυτό το πλευρό τά κοιμάσαι, φιλαράκο μου... "Άμ' τί θαρρείς!... Σκό-πευες νά μ'οδ το σκάσης, αφήνοντας με δώ μαζί με την πεθαμένη, με την πρό-φασι δήθεν πώς θγαίνεις νά ψωνίσεις;... — Σούτ!... διέκοπτε διαρκώς ο Γκιρέ, χαμηλόφωνα και πνιγμένα, σκουπίζοντας τον ιδρώτα του τρόμου και της άγωνίας του. Πάψε πειά, τρελλά!... Θά μάς άκούση κανένα ατί, απέξω!

Μά ο Μπάρτ, ούρλιαξε άβάσταχτα. "Η δεκατέσσερες σχεδόν αυτές ώρες, ή όποιες είχαν μεσολαθήσει άπ' τη στιγμή του φριχτού εγκλήματος ως τότε, κι' ή όλονύχτια άγρύπνια του πιά στο πτώμα της κοπέλλας — που με τόσο έμπιστοσύνη και λαχτάρα ήρθε νά ριχτεί στην άγκαλιά του — τοδ σάλεψαν έπιτέλους τά μυαλά. "Η διαμαρτυρίες έπίσης, κι' ή ύπουλη πραγματικώς στάσις του συνένδου του, δυνάμωσαν σέ υπέρτατο σημείο την επικίνδυνη τρέλλα του και το ξεκούρδιασμα των θασανισμένων νεύρων του...

— Θά μάς άκούσουν! ψιθύριζε με άπόγνωσι, ο νεκρικά χλωμός Γκιρέ, διαρκώς.

Μά κι' ο Μπάρτ, άφρισμένος, ούρλιαζε με μανία διαρκώς: — "Α, φοβάσαι, έ;... Και γι' αυτό βουλήθηκες νά μ'οδ το σκάσης;... Κι' έγώ τί θά άπογινώμουν έδω, όλομόναχος με μιάν νεκρή!... "Ε;... "Εγώ τί θά άπογινώμουν;

"Εξω στο διάδρομο, τά πατήματα γινόντουσαν πικνότερα τώρα. Ποδ και ποδ μάλιστα, σταματούσαν γιά λίγο μπρός στην κλειδωμένη πόρτα του δωματίου των δυό άχρείων, σαν νά κρυφάκουγαν απέξω οι γείτονες συγκατοικοί των.

Ο Γκιρέ, έβλεπε πειά τον κίνδυνο της συλλήψεως και του χαμού των άμεσων. Ο Μπάρτ έξακολουθούσε νά ούρλιαζε, προδοτικά κι' επικίνδυνα και γιά τους δυό τους. Καμιά έλπίδα δέν ύπήρχε γιά νά σταματήσει, γιάτι ή έξω φρενών μανία του έμπόδιζε το λογικό του νά σκεφθή φρόνιμα κι' όρθά.

"Άλλη λύσις δέν χωρούσε: "Επρεπε

νά έξοντωθή κι' ο Μπάρτ, και μάλιστα όσο πιά γρήγορα τόσο και πιά καλά!

"Υπουλα ο Γκιρέ, με λάμψεις αίματος και φόνου στη ματιά του, γλύστρησε ως το τραπέζι. Σκόπευε νά πάρη άπό εκεί, το ίδιο εκείνο αίματομένο τραπεζομάχαιο, με το όποιο ή άτυχη Σουσου τόσο οίκτρα είχε σφαγή.

"Απλώσε άστραπιαία το χέρι του, Μά ο Μπάρτ, φλογοκόκκινος άπ' την έξαψί του, πρόσεξε το κίνημα τοδ συνένδου του, και μάντεψε και τον σκοπό του...

Κι' ολότελα τυφλωμένος πειά άπ' τη μανία του, θλαστήμησε άπαίσιος, χούφτωσε με γρηγοράδα άστραπής μιάν άπ' τις άδειες μπουκάλες του ούτσου, χτύπησε κατακέφαλα και σφοδρά τον Γκιρέ, και τον έξπλωσε θαρύν, άναίσθητον κι' αίματομένο χάμω...

"Υστερα άνοιξε την πόρτα κι' ούρλιασε μπρός στους μαζεμένους εκεί κι' έντρόμους άπ' το ξαφνικό, συγκατοίκους του:

— Κοιτάστε μέσα, κύριοι!... "Α-ξίζει τον κόπο ή έπίσκεψί σας... Θά βρής ένα πτώμα μέσα σ' έκείνο το μπαούλο!... Κρύψατέ το, θάψτε το, πετάχτε το, κάντε το, ότι σας καπνίση, άρκει νά φύγω έγώ άπ' τον μελά το!

Και σαν χτυπημένος από κεραυνό, κυλίστηκε άναίσθητος στο πάτωμα...

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΤΟ ΚΕΛΑΡΙ ΤΟΥ ΜΠΑΛΖΑΚ

Κάποτε ο Μπαλζάκ άποφάσισε νά παραθέσει τραπέζι σέ μερικούς λόγιους φίλους του. "Επειδή όμως ήθελε νά φανή εύπορος, κάλεσε την παραμονή τον ύπνρητή του και του είπε:

— "Ιούλιε, αύριο έχω προσκαλεσμένους... "Οταν λοιπόν καθήσουμε στο τραπέζι, θά σου πω νά φέρης από το κελάρι μιάν μπουτίλια εκλεκτού κρασιού...

— Μά δέν έχουμε κελάρι, κύριε. — Το ξέρω... Άλλά αυτό δέν έχει σημασία... "Εσθ θά θγής έξω και θά πäs νά προμηθευθής άπ' τον γειτονικό ταβερνάρη μιάν μπουκάλα κρασί, γιά λογαριασμό μου.

— Πολλά καλά, κύριε. Την άλλη μέρα, όταν οι φίλοι καθίσαν στο τραπέζι, ο Μπαλζάκ κάλεσε με σοβαρότητα τον ύπνρητή του:

— "Ιούλιε!... — Διατάξατε, κύριε!

— Κατέβα στο κελάρι μας και φέρε μιάν μπουτίλια Λαφίτ (ή καλύτερη μάρκα κρασιού εκείνης της εποχής).

— Άμέσως, κύριε, άποκριθήκε ο ύπνρητής.

Μά πούν θγή έξω, γύρισε πίσω και ρώτησε θλακάδως τον κύριό του:

— Νά τοδ την πληρώσω ή νά σάς την χρεώσω, κύριε;

Κόκκαλο ο Μπαλζάκ!

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

II

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟΥΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ

Καθ' ὅλη τὴ διάρκειά τῆς ζωῆς ἑνὸς ἀνθρώπου, ἡ ψυχὴ τοῦ κατοικεῖ μέσα στὸ σῶμα του. Τόσο δὲ μόνιμη καὶ σταθερὴ φαίνεται ἡ συντροφιά αὐτῆς ψυχῆς καὶ σώματος, ὥστε δύσκολα μπορεῖ νὰ φανταστῇ κανεὶς τὴν ψυχὴ μετὰ τὸ χωρισμὸ τῆς ἀπὸ τὸ κορμί.

Τί γίνεται ὅμως μετὰ τὸ θάνατο ἡ ψυχὴ;...

Πολλοὶ πρωτόγονοι λαοί, πιστεύουν σχετικῶς, ὅτι ἡ ψυχὴ δι' αὐτὴν μετὰ τὸ θάνατο ὡς κατοικεῖ τῆς τὸ μέρος ὅπου ἀναπαύεται τὸ σῶμα ἢ ξαναγυρίζει στὸ μέρος ποὺ κατοικοῦσε ὅταν ζοῦσε ἢ τριγυρίζει στὰ μέρη ποὺ τῆς ἦσαν ἀγαπημένα. Ἀρκετοὶ μάλιστα πρωτόγονοι λαοί, ὅχι μόνο π.χ. εὐνοῦν σ' αὐτὴ τὴ δοξασία, μὰ καὶ ἐκδηλώνουν τὴν πίστη τους μὲ διάφορες πράξεις, ὅπως π.χ. πηγαίνοντας τρόφιμα στοὺς τάφους γιὰ νὰ τρῶνε οἱ νεκροί.

Ἐπίσης στὴν Ἀνατολικὴ Ἀφρική καὶ στὴ Μαδαγασκάρη, στήνουν πλάι στοὺς τάφους καλαμώ-πλεχτες καλὺδες γιὰ νὰ μποροῦν νὰ προφυλάγουντα ἐκεῖ μέσα ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ ἀπὸ τὸν ἀνεμὸ.

Στὴν Αὐστράλια, πάλι καὶ σὲ ὅλη γενικὰ τὴν Πολυνησία, τὶς παγερὲς νύχτες τοῦ χειμῶνα, ἀνέθουν καντὰ στοὺς τάφους φωτιὲς γιὰ νὰ ζεσταίνονται σ' αὐτὲς ἡ ψυχὴς ποὺ ριγοῦν.

Τὴ δοξασία ὅμως αὐτὴ δὲν τὴν παραδέχονται μόνο λαοὶ μὲ κατώτερο πολιτισμὸ. Στους ἀρχαίους Αἰγυπτίους ἀποτελοῦσε μιά ἀπὸ τὶς θάσεις τῆς θρησκείας τους. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο μάλιστα ἐχτίσαν καὶ τὴς Πυραμίδες, γιὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς αἰώνια κατοικία τῶν πεθαμένων βασιλέων καὶ βασιλισσῶν τους.

Οἱ παλαιοὶ Σκανδιναβοὶ πίστευαν ὅτι ἡ ψυχὴ τῶν νεκρῶν παρουσιάζονταν σὰν μικρὲς φλόγες ποὺ τρεμόσβηναν γύρω ἀπὸ τὰ μέρη ὅπου θοισκόντουσαν θαμμένα τὰ πτώματα.

Ἐπίσης οἱ Κελταὶ πρέσβευαν ὅτι οἱ νεκροὶ ζοῦσαν στοὺς τάφους τους ὅπως μέσα στὰ σπίτια τους. Οἱ παλαιοὶ Ἀγγλοὶ πίστευαν ὅτι ὁ ἄλλος κόσμος δὲν ἀπλωνόταν πέραν τοῦ τάφου: «Ἐδὲ μέσα, ἀνάμεσα στὰ σκυλήκια, κοιμᾶμαι», λέει ἕνας θρυκόλακας, τὸν ὁποῖο παρουσιάζει ὁ Σαίξπηρ σ' ἕνα δράμα του. Κι' ὁ ἴδιος θρυκόλακας προσθέτει παρακάτω: «Μικρά - μικρά σκυλήκια ἔχω συντρόφους στὴν κλίνη μου καὶ γιὰ πούκα-μιο, τὴν κρύα γῆ».

Καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἑβραῖοι θεωροῦσαν τὸν τάφο ὡς μόνιμο κατοικία τοῦ νεκροῦ, ἢ μάλλον τοῦ φαντάσματός του. Ἐκεῖ, μέσα στὸ οἰκογενειακὸ μνημεῖο, ὁ νεκρὸς μποροῦσε νὰ χαίρεται τὴ συντροφιά τῶν συγγενῶν του ποὺ εἶχαν πεθάνει πρὶν ἀπ' αὐτόν. Ἐταί φράσεις, ὅπως: «Θ' ἀναπαύθῃ μετὰ τοὺς πατέρες του», «θὰ ξανάβῃ τοὺς δικούς του», ἦσαν πολὺ συνηθισμένες στὶς κηδεῖες τῶν Ἑβραίων. Γι' αὐτὸ ἀκόμα καὶ ἡ πρὸ τρομερῆ ἀπειλῆς γιὰ τοὺς Ἑβραίους ἦταν ἐκείνη ποὺ εἶπε ὁ ἄγγελος στὸν προφήτη: «Ἐπειδὴ δὲν ὑπάκουσες στὴ διαταγὴ ποὺ θῆκε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Κυρίου σου τὸ πτῶμα σου δὲν θὰ μῆ πότε μέσα στὸν τάφο τῶν προγόνων σου!»

Μὰ καὶ στοὺς λαοὺς ἀκόμη ποὺ ἔφτασαν σὲ με-

γάλο βαθμὸ πολιτισμοῦ, ὁφίστατο ἡ δοξασία, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία οἱ νεκροὶ ζοῦσαν μέσα στοὺς τάφους των.

Τόσο οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ὅσο καὶ οἱ Ρωμαῖοι, πίστευαν σ' αὐτὴ. Τὸ συνηθέστερο ἐπιτύμβιο ρητὸ τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων ἦσαν τὰ ἀρχικά: S(it) T(ibi) T(erra) L(enis) ("Ἐχε γαίαν ἐλαφράν!"). Οἱ Ρωμαῖοι ἐπίσης ἀποκαλοῦσαν τὸν τάφο «αἰώνια κατοικία» καὶ σὲ μερικοὺς ἀπ' τοὺς ρωμαϊκοὺς τάφους θάλεπε κανεὶς τὴν ἐπιγραφή: «Ἐδῶ εἶνε ἡ μόνιμη κατοικία μου». Γιὰ νὰ μὴ νοιώθουν δὲ οἱ νεκροὶ τὴ μοναξιά τους, τοὺς ἔβαζαν συχνὰ σὲ τάφους ποὺ θοισκόντουσαν στοὺς μεγάλους δρόμους ἢ κοντὰ στὶς πύλες τῆς πόλεως.

Ἰδοὺ μιά σχετικὴ ἐπιγραφή ρωμαϊκοῦ τάφου:

«Βλέπω, παρακολουθῶ μὲ τὸ βλέμμα ὅλους ἐκείνους ποὺ περνοῦν στὴν πόλιν ἢ φεύγουν ἀπ' αὐτή!»

Νὰ καὶ μιά ἄλλη:

«Ὁ Λόλλιος ἐτάφη στὴν ἄκρῃ αὐτοῦ τοῦ δρόμου γιὰ νὰ μποροῦν ὅλοι οἱ διαβάται νὰ τοῦ λένε: Καλημέρα Λόλλιε!»

Ὅσο ἔξενες καὶ μακρινὲς πρὸς τὶς σύγχρονες ἀντιλήψεις κι' ἂν φαίνονται αὐτὲς ἡ πεποιθήσεις, δὲν χρειάζεται ὥστόσο νὰ ψάξῃ κανεὶς πολὺ γιὰ νὰ τὶς ἀνακλύσῃ καὶ στοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας. Εἶνε κοινὲς σὲ ὅλους καὶ συναντιῶνται σὲ κάθε θῆμα, πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Πόσοι τάχα εἶνε οἱ ἄνθρωποι ποὺ μποροῦν νὰ διασχίσουν τὴ νύχτα ἕνα παλαιὸ νεκροταφεῖο χωρὶς νὰ τοὺς κυριεύσῃ φόβος καὶ χωρὶς ν' ἀναρωτηθοῦν μ' ἀνυσυχία μήπως οἱ νεκροὶ θοισκῶνται σ' αὐτὸ τὸ μέρος πρὶν κοντὰ στοὺς ζωντανούς;

Παρ' ὅλ' αὐτὰ, πολὺ λίγοι λαοὶ φαντάζονται τὴν ψυχὴ περιωρισμένη ἀποκλειστικῶς μέσα στὰ στενὰ ὅρια τοῦ τάφου. Ὅπως ἀναφέραμε καὶ πρὶν, πολλοὶ λαοὶ παραδέχονται ὅτι ἡ ψυχὴ ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ ξαναγυρίσῃ μετὰ θάνατον στὴν παλαιὰ τῆς κατοικία. Ἐταί οἱ αὐτόχθονες τῆς Νιγηρίας πιστεύουν ὅτι ἡ ψυχὴ μετὰ τὸ θάνατο ἐπιστρέφει στὸν τόπο τῆς γεννήσεώς της πρὶν ξεκινήσῃ γιὰ τὸ ταξίδι τῆς στὸν κάτω κόσμο.

Ἐπίσης οἱ Ἰθαγενεῖς τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς πιστεύουν ὅτι περφέρεται γύρω ἀπ' τὸ σπίτι ὅπου ἔζησε ἐπὶ ἕνα διάστημα μετὰ τὸ θάνατο.

Σὲ μερικά μέρη τῆς Κίνας πάλι παραδέχονται ὅτι ἡ ψυχὴ ξαναγυρίζει στὸ σπίτι τῆς τὴν τρίτη μέρα μετὰ τὴν κηδεία. Γιὰ νὰ διευκολύνουν μάλιστα τὴν εἰσοδὸ τῆς σ' αὐτὸ τοποθετοῦν μικρὲς σκάλες στοὺς μαγδροτόχους τοῦ κήπου καὶ πλάι στὴν καπνοδόχο. Ἡ χήρα τοῦ νεκροῦ καὶ τὰ παιδιά του, λαβαίνουν τὴν προφύλαξη καὶ δὲν χρησιμοποιοῦν τὴν ἡμέρα αὐτὴ οὔτε μαχαίρια, οὔτε βελόνες, ἀπὸ φόβο μήπως τραυματίσουν τυχαίως τὸ φάντασμα του.

Καὶ στὴν Γκαλιτσία τῆς Ἰσπανίας πιστεύουν ὅτι οἱ νεκροὶ ζητᾶνε τὴ ζεστότητα τοῦ τζακιῦ τοῦ σπιτιοῦ τους καὶ γι' αὐτὸ ἀποφεύγουν νὰ ἀμπαρῶνουν τὶς πόρτες τῆς πρώτης σαράντα μέρες μετὰ τὸ θάνατο.

Τὸ ἴδιο κάνουν καὶ οἱ χωρικοὶ τῆς Βρετάνης καὶ οἱ μαῦροι τοῦ Κογκό. Οἱ πρῶτοι μάλιστα, ἐπὶ ἕνα χρόνον μετὰ τὸ θάνατο, ἀποφεύγουν νὰ σκουπίσουν μετὰ τὴ δύση τοῦ ἡλίου τὸ σπίτι, ἀπὸ φόβο μήπως χτυπήσουν τὴν ψυχὴ ποὺ περιφέρεται ἀόρατη ἐκεῖ μέσα.

Οἱ Ὀρανὸν τῆς Βεγγάλης, τέλος, γιὰ νὰ δοῦν

πότε ἡ ψυχὴ ἑνὸς νεκροῦ τῶν, ἐπισκέπτεται τὸ σπίτι ὅπου ἔζησε, ρίχνουν κάθε θράσος ἐπὶ ἕνα διάστημα μετὰ τὸ θάνατο στάχτη στὸ πάτωμα καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτο κυττάζουν νὰ δοῦν σ' αὐτὴ τ' ἀποτυπώματα τῶν ποδιῶν τῆς ψυχῆς.

Μὰ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ περιμένῃ νὰ συναντήσῃ τὶς ψυχὲς τῶν πεθαμένων μονάχα μέσα στοὺς τάφους των καὶ στὶς πρώτες των κατοικίες. Ἡ ψυχὴ εἶνε ἐλεύθερη νὰ περιφέρονται σύμφωνα μὲ τὸ γούστο τους καὶ μποροῦν νὰ ἐμφανίζονται ὅπου τοὺς ἀρέσει.

Δείχνουνε μάλιστα ξεχωριστὴ προτίμησι γιὰ τὸ ἄσυλο ποὺ ἔρ'σκουν στα κλαδιά τῶν δέντρων. Οἱ Ἰθαγενεῖς τῆς Σενεγάλης καὶ τῆς Ταγκανίκας, τῆς Δυτικῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς Νέας Γουίνεας, θεωροῦν τὰ δέντρα ὡς τὴν εὐνοομένη κατοικία τῶν φαντασμάτων.

Οἱ Μπουζόγκας τῆς Οὐγκάντας φαντάζονται ὅτι ἡ ψυχὴ, κOURνιασμένη ψηλὰ στὰ δέντρα, παρακολουθοῦν προσεχτικὰ τὶς κηδεῖες τῶν συγγενῶν τους ποὺ πεθαίνουν.

Οἱ Ἰθαγενεῖς Ἰγκορὸ τῶν Φιλιππίνων Νήσων, ξεχωρίζουν, μέσα στὸ θρόισμα τῶν φυλλωμάτων, τὸ σιγομουρμούρισμα τῶν νεκρῶν καὶ, πρὶν ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ κεῖ, ὑποκλίνονται μὲ σεβασμό.

Πολλοὶ Ἰθαγενεῖς τῆς Ἀφρικῆς, πιστεύουν πάλι ὅτι ἡ ψυχὴ μποροῦν νὰ παρουσιαστοῦν σὲ ὅλα τὰ μέρη ποὺ τοὺς ἦσαν ἀγαπημένα. Ἐπίσης καὶ οἱ Κινέζοι εἶνε πάντα προετοιμασμένοι νὰ συναντήσουν ἕνα φάντασμα σὲ κάθε στροφή τοῦ δρόμου, γιὰ τὴ λογογραφία τους εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἱστορίες θρυκόλακων, ποὺ δεῖχνουν ὅτι ἡ ψυχὴ τῶν πεθαμένων ἀνακατεῦνται στὶς ὑποθέσεις αὐτοῦ τοῦ κόσμου καὶ ἐπιδρὸν στὰ πεπραγμένα τῶν ἀνθρώπων.

Ὅσο γιὰ τοὺς Ρωμαίους, ὅχι μόνο ὁ ὄχλος, μὰ καὶ οἱ φιλόσοφοι, πίστευαν, ὅπως βεβαιώνει ὁ Λουκιανὸς, ὅτι «ἡ ψυχὴ τῶν νεκρῶν περιφέρονται στὴ γῆ καὶ παρουσιάζονται σὲ ὅποιον τοὺς ἀρέσῃ».

Καὶ στὴν ἐποχὴ μας ἀκόμα, καὶ στὸν πολιτισμένον κόσμο, ἡ πρωτόγονος αὐτὴ δοξασία ἐξασκοῦν μεγάλη ἐπίδραση. Ἐταί οἱ χωρικοὶ τῆς Βρετάνης πιστεύουν ὅτι οἱ νεκροὶ ἔρ'σκονται παρόντες κι' ὅτι διατελοῦν σὲ συνεχή ἐπικοινωνία μὲ τοὺς ζωντανούς. Σύμφωνα μὲ τὶς προλήψεις τῶν Δρεττόνων, ἡ ἡμέρα ἀνήκει στοὺς ζωντανούς καὶ ἡ νύχτα στοὺς νεκρούς. Ἐταί, μόλις ἀπλωθῇ τὸ σκοτάδι, τὰ πνεύματα πλημμυρίζουν τοὺς κάμπους καὶ τοὺς ἐξοχικοὺς δρόμους. Ξαναπαίρνουν τὴν παλαιὰ τους μορφή, ἔχουν τὰ ἴδια συμπεριφορὰ ποὺ εἶχαν ἄλλοτε, νοιώθουν τὶς ἴδιες συγκινήσεις καὶ δὲν ξεχνᾶνε νὰ συζητᾶνε μετὰ τοὺς μετὰ τὴν σιγανὴ φωνή. Τὶς συζητήσεις τους αὐτὲς δὲν μποροῦν νὰ τὶς ἀκούσουν οἱ ζωντανοί, γιὰ τὴν μπερδεύονται μὲ τὸ θρόισμα τῶν φυλλωμάτων καὶ τὸ μουρμούρισμα τοῦ ἀνέμου.

Τὰ ἴδια ἀκριβῶς πιστεύουν καὶ οἱ ἄγριοι Ἰθαγενεῖς τῆς Νέας Γουίνεας καὶ τῶν Νήσων τοῦ Σολομώντος.

Μιλῆσαμε καὶ τώρα γιὰ δοξασίες διαφόρων λαῶν ποὺ ἀφοροῦν τὴν ψυχὴ καὶ τὴν μετὰ θάνατον ζωὴ. Μὰ ἡ δοξασία τῶν ἀνθρώπων, ἐκδηλώνονται καὶ μὲ ἔργα, μὲ πράξεις. Ἀφοῦ ἡ ψυχὴ μοιάζει τόσο μὲ τὸ σῶμα, ἀφοῦ ἐπισκέπτεται τὸν τάφο, τὸ σπίτι ἢ τὸ χωριὸ ὅπου ἔζησε, οἱ ζωντανοὶ ἔχουν ὀριζόμενες ὑποχρεώσεις ἀπέναντί της. Σ' αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς ὀφείλονται διάφορα ἔθιμα καὶ συνήθειες, ὅπως ἡ ἐπικήδειες προσφορὲς καὶ ἡ λατρεία τῶν προγόνων.

Ἡ συνήθεια τοῦ νὰ προσφέρουμε διάφορα πράγματα στοὺς νεκροὺς κατὰ καὶ μετὰ τὴν κηδεία, βασίζεται στὴν ὑποχρέωσι ποὺ νοιώθουμε ὅλοι ἐνστικτωδῶς νὰ δώσουμε στοὺς νεκρούς αὐτὸ ποὺ τοὺς ἀνήκει. Ἀφοῦ τὸ πνεῦμα ἐστὶν νεκρὸ θοισκεται τόσο κοντὰ μας, ἀφοῦ νοιώθει τὶς νύχτες νεκρὸ θοισκεται τόσο κοντὰ μας, εἶνε φυσικὸ νὰ προ-ἴδμε ἀνάγκες ποὺ ἐνοίωθε καὶ στὴ ζωὴ, εἶνε φυσικὸ νὰ προσ-ἴδμε οἱ ζωντανοὶ γιὰ τὴν ἱκανοποίησι τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν.

Ἡ πρὸ χτυπητὴ μορφή τῶν ἐπικήδειων προσφορῶν εἶνε ἡ τῆς θυσίας τῆς χήρας καὶ τῶν σκλάβων τοῦ μακαρίτου. Αὐτὴ ἡ συνήθεια, — προκειμένου τοῦλάχιστον περὶ νεκρῶν ἡγεμόνων, ἀρχηγῶν καὶ ἄλλων ἀξιοσημειώτων προσώπων — ἐπικρατοῦσε ἄλλοτε ἀπὸ τὴν μιά ὡς τὴν ἄλλη ἄκρῃ τῆς

γῆς. Σήμερα μονάχα οἱ Ζουλοὺ τῆς διατηροῦν (κρυφά, ἐννοεῖται, ἀπὸ τοὺς κυριάρχους τῶν Ἀγγλῶν) καὶ, γιὰ νὰ τὴ δικαιολογήσουν, λένε: «Πῶς εἶνε δυνατόν ὁ βασιλεὺς μας νὰ πᾶ στὴ χώρα τῶν νεκρῶν χωρὶς μιά τιμητικὴ συνοδεία;»

Ἄλλοτε τὸ ἔθιμο αὐτὸ ἦταν γενικὸ σὲ ὅλες τὶς ἀφρικανικὲς φυλές.

Οἱ Μεξικανοὶ ἐπίσης ἐθανάτωναν, ἀμέσως μετὰ τὸ θάνατο τοῦ βασιλέως των ἢ ἄλλων ἐπισήμων προσώπων τῆς χώρας τους, τὶς χήρες του καὶ τοὺς σκλάβους του. Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ οἱ Ἰθαγενεῖς τοῦ Περού καὶ τῆς Κολομβίας: Ἡ Ἡρόδοτος μᾶς βεβαιώνει πῶς τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μὲ τοὺς Σκύθας. Τὸ ἔθιμο αὐτὸ τὸ εἶχαν καὶ οἱ Κέλται τῆς Γαλατίας, ὅπως βεβαιώνει ὁ Ἰούλιος Καίσαρ. Στὴν ἀρχαία Ἰαπωνία, τέλος, κάθε φορὰ ποὺ πέθαινε ὁ Μικάδος, καιγόντουσαν ζωντανοὶ ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ του.

Τὰ ἴδια γινόντουσαν καὶ στὴν ἀρχαία Κίνα. Ἐχε μάλιστα περίφημη στὴν ἱστορίαν ἡ θυσία ἑκατὸν ἑβδομήντα ἑφτά ἀνθρώπων ποὺ θάφτηκαν σκλάβοι, κατὰ τὴν κηδείαν ἐνὸς Κινέζου πρίγκηπος, ἑφτά αἰῶνες πρὸ Χρ. τοῦ. Ὅσο γιὰ τὶς Ἰνδίες, εἶνε γνωστὸ σὲ ὅλους τὸ περίφημο ἔθιμο, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο ἡ χήρα τῶν νεκρῶν καιγόντουσαν ζωντανὲς μὲ τὴν συγκατάθεσί τους, ἐπάνω στὴν πυρὰ στὴν ὁποία καιγόταν τὸ πτῶμα τοῦ συζύγου τους.

Αὐτὸ τὸ ἔθιμο ἦταν τόσο διαδεδομένο πρὸ πενήντα ἀκόμα χρόνων στὶς Ἰνδίες, ὥστε ἡ Βρετανικὴ κυβέρνησις ἀναγκάστηκε νὰ τὸ ἀπαγορεύσῃ αὐστηρὰ διὰ νόμου. Μὰ καὶ σήμερα ἀκόμη, παρ' ὅλη τὴν ἀπαγόρευσι, σημειώνονται κάθε τόσο στὴ χώρα τοῦ Γάγγη, τέτοιου εἶδους θυσίαι χιρῶν.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Βρετανικὴν κυβέρνησιν, καὶ ὁ Κομπούκιος, πεντακόσια χρόνια πρὸ Χριστοῦ, εἶχε καταδικάσει αὐτὸ τὸ βάρβαρο ἔθιμο καὶ συνιστοῦσε ἀντὶ τοῦ χιρῶν τοῦ νεκροῦ, νὰ καίγουνται κοῦρες ἢ ἀνδρεϊκελλά ποὺ τοὺς ἐμοιάζαν.

Ἄν ἡ θυσία ἀνθρώπων κατὰ τὶς κηδεῖες ἦσαν σχεδὸν παγκόσμιες, πρὸ παγκοσμίας ἀκόμα εἶνε ἡ συνήθεια ν' ἀφήνουν οἱ ἀνθρώποι κοντὰ στοὺς νεκρούς τους ἕνα σωρὸ πράγματα ποὺ χρησιμοποιοῦσαν ὅταν ἔζοσαν.

Ἡ ἀρχαιολογία μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀκόμα τῆς νεολιθικῆς ἐποχῆς, οἱ πρωτόγονοι ἀνθρώποι, ἔβαζαν μαζί μὲ τοὺς νεκρούς των, τροφὴς καὶ ποτὰ, ὅπλα καὶ διάφορα στή-λινθια. Μέσα στὰ παλαιοντολογικὰ σπήλαια τοῦ Οὐρινιάκ τῆς Γαλλίας, βρέθηκαν ἀκελετοὶ, πλάι στοὺς ὁποίους εἶχαν ἀποτεθῇ λίθινα χοντροκαμωμένα ὅπλα.

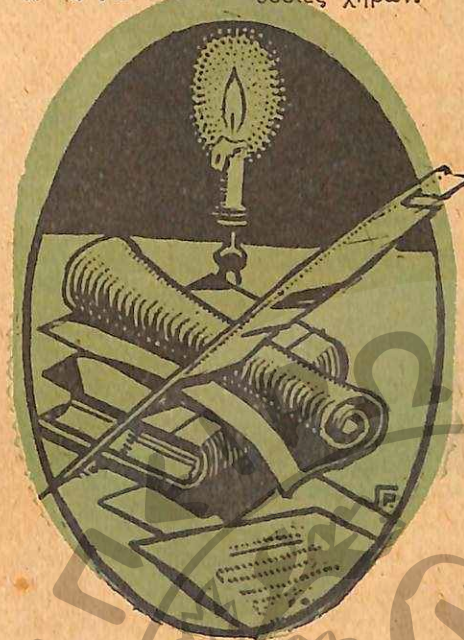
Μέσ' στοὺς τάφους ἐπίσης τῶν Μυκηνῶν, ποὺ χρονολογοῦνται δεκαπέντε αἰῶνες πρὸ Χριστοῦ, βρέθηκαν κοσμήματα, εἶδη τουαλέτας, πανοπλίες καὶ διάφορα μετὰλλινὰ δοχεῖα.

Σὲ ὅλες τὶς χώρες τῆς Κελτικῆς Εὐρώπης, ἡ ἀνασκαφὴς ἀπεκάλυψαν μέσα στοὺς πανάρχαιους τάφους ἕνα σωρὸ πράγματα: ὅπλα καὶ ἀμάξια, ἐργαλεῖα καὶ νομίσματα. Ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἀνασκαφὲς τῆς Παλαιστίνης ἀπεδείχθη ὅτι οἱ πρῶτοι Ἰσραηλιταὶ ἔβαζαν μαζί μὲ τοὺς νεκρούς των τὰ ἐργαλεῖα τῆς δουλείας των γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ἐργάζονται καὶ στὸν ἄλλο κόσμο.

Στους τάφους τῆς Βαυλῶνος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, βρέθηκαν, ἐπιπλά ἀσπρόρουχα, κοσμήματα, δοχεῖα ἀπὸ ἀργυρῶ, — τσατσάρες, καλλυντικὰ καὶ φιαλίδια καὶ κούκλες στοὺς τάφους τῶν γυναικῶν καὶ παιδιῶν καὶ κούκλες στοὺς τάφους τῶν παιδιῶν.

Οἱ Ἕλληνες τῆς ἐποχῆς τοῦ Σόλωνος ἐφωδίαζαν τοὺς νεκρούς των καὶ μὲ μερικὲς ἀλλαξιὲς ρούχων, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων μάλιστα εἶχε ὀριστῇ διὰ νόμου.

Ἐπίσης οἱ Ρωμαῖοι ἔβαζαν στοὺς τάφους τῶν νεκρῶν τους, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ρούχα καὶ τὰ κοσμήματα, ὅπλα, ἐργαλεῖα, λάμπες καὶ ἄλλα ἀντικείμενα. Ἐπιτίθειναι πρὸς τὴν λογικὴν, — γράφει κάποιος σχετικῶς ὁ Πέτρωνος — νὰ στολίζουμε τὰ σπίτια τῶν ζωντανῶν καὶ νὰ μὴν κάνουμε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὰ σπίτια τῶν νεκρῶν, ὅπου θὰ κατοικήσουμε πολὺ περισσότερο καιρὸ.

Τό δράμα που συνεκλόνησε την ύφήλιο.

Ο «Τιτανικός» βυθίζεται!

(Αναμνήσεις του διασήμου Αμερικανού ρεπόρτερ Ουίλλιαμ Σήμπρουκ).

Σήμερα μέχρι σήμερα περιπετειώδη ζωή μου ως δημοσιογράφου, ξανα μονάχα γεγονός μ' αναστάτωσε, με συγκλόνησε, περισσότερο κι από το τι συνταρακτική δο-λοφονία του προέδρου της Αμερικής Κίνλεϋ κι από τους ιστορικούς σεισμούς του Αγίου Φραγκίσκου κι από αυτή ακόμη την έκρηξη του παγκοσμίου πολέμου. Το γεγονός είνε το έξης:

«Ένα θράδυ, στην απέραντη αίθουσα της συντάξεως της «Εφημερίδος της Ατλαντικής», ο Μπίρντι Σμιθ ήκωσε το κεφάλι του από τη γραφομηχανή του κι απ' το μηχάνημα του τηλεγράφου που του έφανε διαρκώς τα νέα της ημέρας, έφτυσε καταγής κ' είπε με άπαθεία, μ' ένα είδος κυνισμού:

— Φλάς!...

Αυτή η λέξις, στην δημοσιογραφική γλώσσα μας, σημαίνει: «άστροπελέκι!».

Ο Μπίρντι Σμιθ ήταν ο τηλεγραφεστής της εφημερίδος μας κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή είχε πάρει κάποια ειδησι. Η είδησις αυτή ήταν η έξης:

«Ο «Τιτανικός» προσέκρουσε σ' ένα παγόβουνο».

Εγώ, άκουσα με την ίδια απάθεια την ειδησι κι έσκυψα πάλι πάνω στα χειρόγρατά μου. Κ' οι τρεις πάλι αρχισυντάκτες που θρισκόντουσαν μέσα στην αίθουσα, συνέχισαν κι αυτοί με την άνια της ρουτίνας τη δουλειά τους! Τι μας ένοιαζε, βρε άδελφέ! Αυτό το υπερωκεάνιο μπορούσε να σκοντάψει άπάνω σε όσα ήθελε παγόβουνα! Τι μπορούσε να πάθι; Ήταν το πιο μεγάλο, το πιο γερό, το πιο γρήγορο του κόσμου. Το πολύ-πολύ να είχε μισή ώρα καθυστέρηση!

Μιά ώρα άργησαν όμως, ο Μπίρντι Σμιθ, έφτυσε πάλι, έγραψε κάτι με την γραφομηχανή του και ξαναείπε με την ίδια απάθεια, τον ίδιο κυνισμό:

— Φλάς!...

Αυτή τη φορά ωστόσο διύθασα κάτι που δεν θέλησα να το πιστέψω. Το έξης:

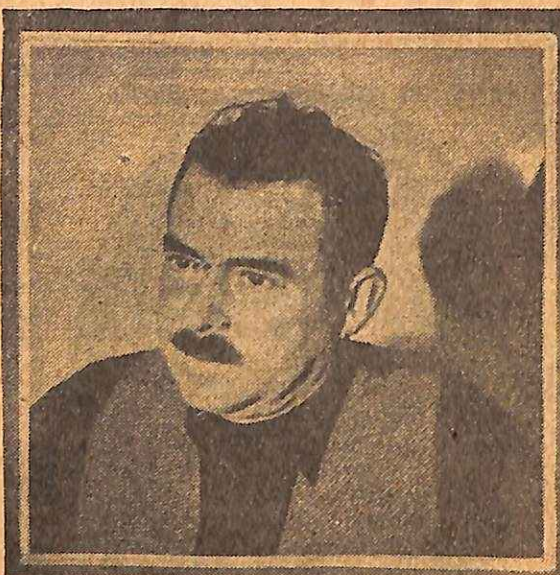
«Ο «Τιτανικός» βυθίζεται».

Ο Μπίρντι Σμιθ, ο πιο διάφορος άνθρωπος που γνώρισα στη ζωή μου, μπορούσε να μένη άσυγκίνητος από αυτήν την ειδησι. Μά έμεις οι άλλοι, οι δημοσιογράφοι, παγώσαμε από τη φρίκη μας. Το ναυάγιο του «Τιτανικού» ήταν, κ' είνε μέχρι σήμερα, η μεγαλύτερη ειδησις στην ιστορία της αμερικανικής δημοσιογραφίας και η μεγαλύτερη επίσης συγκίνησης της επαγγελματικής ζωής μας.

Ποτέ άλλοτε ο ουρανοξύστης μιάς αμερικανικής εφημερίδος δεν έγινε το θέατρο των πιο έξωφρενικών σκηνών, των πιο δραματικών, και μού φαίνεται πως δεν θα ξαναγίνη ποτέ άλλοτε,

Περάσαμε ημέρες και νύχτες με μιά απεριόριστη τρέλλα και με μιά φρενιτιδα, που σήμερα μού φαίνεται άπιστευτη. Κάθε δέκα λεπτά της ώρας, κυκλοφορούσαμε κι από ένα «παράρτημα». Όλοι μας, όλοι οι δημοσιογράφοι, δεν ευριζόμαστε πειά, δεν πλενόμαστε, δεν χτενίζομαστε. Περνούσαμε τις ημέρες και τις νύχτες χωρίς να τρώμε και χωρίς να κοιμόμαστε. Η αίθουσα της «Εφημερίδος της Ατλαντικής», είχε μεταβληθί σ' ένα είδος φρενοκλήτου, όπου όλος ο κόσμος είχε ύφος τρελλών.

Θυμάμαι πως ο Ρίτσαρντ Γκραϊν, ο ιδιοκτήτης της εφημερίδος μας, ένας μεσόκοπος και χοντρός πολυεκατομμυ-

Ο δημοσιογράφος Ουίλλιαμ Σήμπρουκ.

ριούχος, περιεφέρετο από το ένα γραφείο στο άλλο, κρατώντας ένα μεγάλο πανέρι και μοιράζοντας στους συντάκτες σάντουιτς! Μας παρακαλούσε να φάμε κάτι και στεκόταν ταπεινά δίπλα μας, Κι όμως, ο άνθρωπος αυτός ήταν τόσο «σόντομ» ώστε έκανε τόσα πως δεν ήξερε ούτε τα δνόμάτα μας. Το πρωί, με μιά πεσέτα στον ώμο και με μιά καφετιέρα στο χέρι μās έσέρβιρε καφέ και προσπαθούσε να μās περιποιηθί με κάθε τρόπο.

Δέν ήταν δημοσιογράφος. Ήταν πολυεκατομμυριούχος. Αυτό μόνο μπορούσε να κάνει.

Ο αρχισυντάκτης μας, ο πρώτος, ήταν σέ αξιοθρήνητα γάλλοι. Κι όμως ο «τζέντλεμαν» αυτός ήταν πάντα υπέρκομπος και γοητευτικός σαν «άστέρ» του κινηματογράφου. Τώρα ωστόσο κοιμόταν ανέριτος πάνω στο γραφείο του, έχοντας προσκέφαλο ένα σωρό παλιές εφημερίδες.

Ένας από τους καλύτερους συντάκτες μας, ο Τζόν Πασκάλ, ένας στεγνός και σκληρός άνθρωπος, ξεσπούσε

κάθε τόσο σε λυγμούς και δέν ντρεπόταν να κλαίη σαν γυναίκα, όταν έμαθε ότι ένας φίλος του, ο Άρτσι Μπούτ, ένας κοσμικός «γόνος», ματαιόδοξος και λιγάκι κομικός, είχε μείνει πάνω στο βυθιζόμενο υπερωκεάνιο, γιατί είχε προσφέρει τη θέση του μέσα στη θάρκα σ' ένα άπλο ναύτη.

Θυμάμαι πάλι πως άρχισα να φωνάζουμε και να θλαστήμας: «Τό γουρουνί!», «τό καταραμένο παληόσκυλο!», «ό παληάνθρωπος!», όταν ο τηλεγράφος μās έφερε την ειδησι πως ο σέρ Μπρύν Ισμάι, ο διευθυντής της «Κιούναρ Λάιν» είχε σώσει το πετάι του, πηδώντας μέσα στη θάρκα των γυναικών.

«Επειτα, έφτασαν κι άλλες πληροφορίες, κι άλλες λεπτομέρειες. Ασημαντες ίσως, μα πάρα πολύ συγκινητικές και χαρακτηριστικές.

Όταν μάθαμε, παραβιγματος χάριν, ότι η μίσσος Ισάντορ Στράους, έκενη ή γυναίκα με τη λεπτή αριστοκρατική σιλουέττα και με τ' άσπρα μαλλιά που ήταν σύζυγος ενός γέροου Έθραίου πολυεκατομμυριούχου, φιλανθρώπου και δημοφίλου στην Αμερική, είχε προτιμήσει να μείνι πάνω στο υπερωκεάνιο, και να πνιγί μαζί με τον άνδρα της, δακρύσαμε όλοι από τη συγκίνηση. Η εύγενική αυτή πράξις μās ξέσκιζε την καρδιά. Κι ωστόσο, ύπρηχαν θέσεις στις θάρκες των γυναικών. Μά ή μίσσος Στράους είχε άρνηθί να έγκαταλείψι τον άνδρα της.

Καλύτερα να πεθάνω μέσα στην άγκαλιά του άνδρός μου, είχε πη, παρά να εξακολουθήσω να ζώ μονάχη, χωρίς την συντροφιά του...

Αυτό το ναυάγιο του «Τιτανικού» που φαίνεται σήμερα σαν θρύλος, συγκλόνησε τότε όλον τον κόσμο. Ο «Τιτανικός» ήταν το πιο μεγάλο και το πολυτελέστερο υπερωκεάνιο. Έκανε το πρώτο ταξίδι του και ναύαγος όχι μέσα στη θύελλα, αλλά σε μιά θάλασσα γαλήνια, με ήσυχο καιρό. Είχε χτυπήσει πάνω σ' ένα πελώριο και ύπουλο παγόβουνο...

Με το υπερωκεάνιο αυτό ταξίδευαν ένα σωρό διάσημες προσωπικότητες. Ανάμεσα σ' αυτές, ή μορφή του Άρτσι Μπούτ, του ματαιόδοξου κοσμικού «γόνου», ξεχώρισε την τελευταία στιγμή με μιά αλησμόνητη μεγαλοπρέπεια.

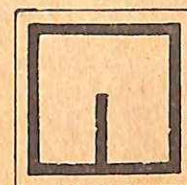
Όταν ήρθε το τέλος και το πλοίο άρχισε να χάνεται σιγά-σιγά στα κύματα, ή όρχήστρα του άρχισε να παίζι ή ένα ήμερο και ήρωικό σκοπό: τον έθνικό ύμνο μας!

Και ποιός διηύθυνε την όρχήστρα; Όχι ο μάεστρος της, αλλά ο Άρτσι Μπούτ, ο πασίγνωστος «κοσμικός» δανδής της Αμερικής. Ο Άρτσι Μπούτ ήταν κατά θάθος ένας καμποτίνος, ένας ξελογιαστής των γυναικών, ένας «λέων» των αριστοκρατικών σαλονιών.

(Συνέχεια στη σελίδα 61).

Από τον γαλλικό κινηματογράφο

Η μελαγχολική Γιολάντ Λαφφόν

ΟΛΛΟΙ άνθρωποι πιστεύουν ότι ή Παρισινές δέν έχουν καρδιά. Ή μοίρες, όπως λέει άλλωστε και ο θρύλος, όταν κάθονταν στα σκαλιά της Παναγίας των Παρισίων για να ζητήσουν από τις γοητευτικές γυναίκες όλου του κόσμου να προσφέρουν κάτι ή καθεμιά για να δημιουργήσουν ήν Παρισινή, έχασαν το σπουδαιότερο: δέν τους ζήτησαν ήν καρδιά τους. Είναι μάζεψαν μέσα στο χρυσό πανέρι τους το πιο όμορφο χαμόγελο, τα πιο γοητευτικά μάτια, την χάρι της σιλουέτας, την καλαισθησι, την έξυπνίδα, και όλα τα θέλητρα μιάς ραφιναρμένης καλλονής. Μά έχασαν με τη θιάσι τους να θρούν για ήν Παρισινή και μιά καρδιά.

Κι αυτό το παραμύθι εφαρμόζεται, μά ήν αλήθεια, σ' όλες τις Παρισινές. Κανείς δέν είνε εύχαριστήμενος από τα αισθήματά τους. Είνε ψεύτικες κούκλες, υπερόβολικά γοητευτικές, μά τρομερά άκαρδες.

Κι ωστόσο, έκανα έδω και λίγο καιρό ή γνωριμία μιάς υπέροχης «βεντέτας», της Γιολάντ Λαφφόν, ή οποία αν και είνε Παρισινή, έντοτοις δέν φαίνεται να είνε σκληρόκαρδη. Θά ήπτε ότι αυτό είνε μιά εξαίρεσις του γενιού κανόνος. Έστον. Γι' αυτό κι εγώ θά σάς πω ήν ιστορία της με κάθε λεπτομέρεια.

Η Γιολάντ Λαφφόν γεννήθηκε στις 24 κάποιου Αυγούστου!... Κάθε γυναίκα, θλίπετε, άμα περάσι τα είκοσι, ξεχνάει το χρόνο της γεννήσεώς της. Μέχρι τα δεκαπέντε χρόνια της γνώρισε όλες τις συνεικιές του Παρισιού.

Η μητέρα μου, μού εξωμολόγηθηκε όταν ήγα να ήν επισκεφθί στο πολυτελές διαμέρισμά της, είχε ήν μαρνα ν' αλλάζι κάθε τόσο σπιτί. Ποτέ δέν μπορούσε να μείνι εύχαριστήμένη. Πότε ήν ένωχλωση ή φανές και ο θόρυθος του δρόμου, πότε το πολύ φως και άλλοτε ή φασαρία των άλλων έννοικιστών. Έτσι γυρίζαμε σαν τον Περιπλανώμενο Ιουδαίο, στο Παρίσι, και πότε καθόμαστε στη μιά άκρη του και πότε στην άλλη. Ήμουν λοιπόν ή παρρημένη να διακόπτω τις σπουδές μου από το ένα σχολειό και να ηγαίνω να τις συνεχίσω στο άλλο. Μιά φορά μάλιστα, θυμάμαι, ότι μέσα σ' ένα χρόνο αλλάξαμε δέκα σπιτία και, φυσικά, άλλαξα κι εγώ δέκα σχολεία!

Τρεις φορές μάλιστα είχαμε γυρίσει στις παλιές διευθύνσεις που καθόμασταν. Αναγκάσθηκαν λοιπόν να γυρίσω σ' ένα τρίτο σχολειό. Ήταν όμως σ' ένα σχολειό. Ήταν όμως σ' ένα σχολειό. Ήταν όμως σ' ένα σχολειό.

Και με παρέδωσε στα χέρια του καθηγητού μου. Τις πρώτες ημέρες υπέφερα τρομερά, το σώμα μου πονούσε και λιποθυμούσα από την υπέρκοπσι. Έπειτα όμως συνήθισα.

Με τα λίγα λεφτά που κέρδιζα και μ' εκείνα που έδιναν ή μητέρα μου, ζούσαμε μιά σχετικά άνετη ζωή.

Ελπίζω, μού έλεγε συχνά ή μητέρα μου, ότι θά ζήσω άρκετά για να σε ιδώ μιά ένδοξη «βεντέτα».

Μά εγώ δέν πίστευα στα θαύματα, γιατί έβλεπα ότι αι συνάδελφοί μου έμεναν χρόνια και χρόνια στο μαλλέτο, άρράσταιναν από τα ξενύχτια και χάνονταν. Έπειδή όμως είχα καλή φωνή, γράφτηκα στο άδείο, από το οποίο κώλας ήγα το πρώτο βραβείο.

Η καυμένη ή μητέρα δέν είχε λεφτά. Μόλις κατάρθωνε με ήν εργασία της να θγάξι μερικά χρήματα για να ζούμε. Έτσι, έμενε σ' ένα σπιτί ένα μήνα, τον οποίο πλήρωνε, καθόταν έναν άλλο χωρίς να δώσι το νοίκι και έφευγε κρυφά για να βρή άλλο κατοικία!

Η ζωή εκείνο τον καιρό ήταν τόσο σκληρή! Πολλοί με κατηγορούν ότι είμαι μελαγχολική και ότι δέν γελάω ποτέ μου. Τι να σάς πω; Έχω χάσει από μικρή ήν συνήθεια να γελάω. Ός τα είκοσι χρόνια μου διαρκώς έκλαιγα και στενοχωριόμουν. Θυμάμαι ότι τρώγαμε πολλές φορές μία φορά ή μέρα και ή νύχτα κοιμόμαστε νηστικές. Κάποιος λυπήθηκε τέλος τη φτώχεια μας και έπτε στη μητέρα μου μία μέρα:

Θά βάλω ή Γιολάντ στη σχολή της Όπερας. Θά κουράζεται λίγο, υά θά κερδίσι άρκετά λεφτά. Είνε άμορφη και καλοκαμωμένη και γρήγορα θά μάθι να χορεύι περιφημα. Τότε όλα θά διορθωθούν και θά ήτε εύτυχισμένες μέρες.

Κι' αλήθεια, αυτός ο άνθρωπος, έ-

Η Γιολάντ Λαφφόν

νας υπάλληλος του θεάτρου, παρεκάλεσε τον διευθυντή να με προσλάβι στο μαλλέτο. Εκείνος ζήτησε να με ιδή, μ' έβαλε να γδυθώ μπροστά του και τέλος, αφού με κύτταξε καλά-καλά μού ήλωσε:

Υπάρχουν έλπίδες να γίνης καλή χορεύτρια. Μόνο πρέπει να δουλέψης σκληρά και να μη σκέφτεσαι ήν κούρασι!

Και με παρέδωσε στα χέρια του καθηγητού μου. Τις πρώτες ημέρες υπέφερα τρομερά, το σώμα μου πονούσε και λιποθυμούσα από την υπέρκοπσι. Έπειτα όμως συνήθισα.

Με τα λίγα λεφτά που κέρδιζα και μ' εκείνα που έδιναν ή μητέρα μου, ζούσαμε μιά σχετικά άνετη ζωή.

Ελπίζω, μού έλεγε συχνά ή μητέρα μου, ότι θά ζήσω άρκετά για να σε ιδώ μιά ένδοξη «βεντέτα».

Μά εγώ δέν πίστευα στα θαύματα, γιατί έβλεπα ότι αι συνάδελφοί μου έμεναν χρόνια και χρόνια στο μαλλέτο, άρράσταιναν από τα ξενύχτια και χάνονταν. Έπειδή όμως είχα καλή φωνή, γράφτηκα στο άδείο, από το οποίο κώλας ήγα το πρώτο βραβείο.

Τότε οι διάφοροι φίλοι μου μ' έπεισαν ν' ακολουθήσω ή θεατρική καριέρα. Έπαψα να χορεύω στην Όπερα, προσελήφθη στο θέατρο «Οντεόν» και από εκεί έκανα τον γύρο όλων των θεάτρων. Σιγά-σιγά είχα γίνι μιά καλή ήθοποιός και πολλοί θεώηκαν να επαινέσουν το ταλέντο μου.

Η Γιολάντ Λαφφόν, έγραφε, όπως θυμάμαι, μιά εφημερίδα, όταν κατορθώσι να άποκτήσι τον άέρα της σκηνής, θά γίνη μιά από τις καλύτερες «βεντέτες» μας. Φαίνεται ότι έχει μέσα της ήν ιερή φλόγα της τέχνης! Και οι πιο μικροί ρόλοι της είνε μιά δημιουργία.

Και αλήθεια, δέν έλεγαν υπερόβολες. Όταν έπαιζα ήν «Κυρία με τας καμελάς», όλος ο κόσμος έκλαιγε από τη συγκίνηση του και τέλος όταν έπτε ή αλλοία, σηκώθηκε και με χειροκροτούσε έξαλλος. Αναγκάσθηκαν να θγώ πολλές φορές στη σκηνή για να τους εύχαρισήσω. Ήμουν πολύ συγκινημένη. Μά πιο πολύ συγκινήθηκα όταν είδα τη μητέρα μου να μού φέρνι μιά άμορφη άνοδόδεση, να μού ήν προσφέρει και να μού λέγι:

Θά μού επιτρέψης να σου δώσω αυτά τα λίγα λουλούδια. Έκανα οικονομία για να μαζέψω τα λεφτά που κοστίζουν. Μά δέν θέλω να με θεωρήσι σπάταλη. Έπρεπε να σου προσφέρω κάτι αυτή ή μέρα που είνε και για μένα ή πιο εύτυχισμένη ή ζωής μου. Τώρα μπορώ να πεθάνω εύχαριστήμένη, αφού μ' άξιώσε ο Θεός να ιδώ τον θρίαμβό μου.

Έπειτα στην άγκαλιά της, κλαίγοντας από ήν εύτυχία μου.

Καταλάβαινα ότι είχα νικήσι: πειά ή δυστυχία κι ότι από δώ και πέρα άρχιζε μιά καινούργια ζωή, γεμάτη χαρά και εύτυχία.

Κι' αλήθεια από τότε είχα ένα σωρό θριάμβους στα διάφορα θέατρα. Και πως παίζατε στον κινηματογράφο; ήν ρώτησα.

Ένας Γερμανός σκηνοθέτης, μού άπάντησε, που παρηκολούθησε ένα θράδυ ήν παράστασι, ήθελε και με θρήκε κατόπιν στο καμαρίνι μου:

Είσαστε ο τύπος που μού χρειάζεται, μού είπε. Τόσο καιρό ζητούσα μιά πρωταγωνίστρια του είδους σας. Και μού πρότεινε ένα ίκανοποιητικό συμβόλαιο, το οποίο φυσικά εγώ υπέγραφα με προθυμία.

Έτσι έγινε κινηματογραφικός «άστέρας» και έπαιζα σ' ένα πλήθος έργων της γερμανικής και της γαλλικής παραγωγής, όπως στον «Κλέφτη», στη «Χαμένη ζωή», στη «Σουζάννα» και σ' ένα σωρό άλλα.

Ένα πράγμα μόνο δέν κατάρθωνα να ξεχάσω: τα τραγικά παιδικά χρόνια μου. Κι' αυτά μού έχουν αφήσει ήν σφραγίδα της μελαγχολίας στο πρόσωπό μου.

Κι' αλήθεια, ή τετράετη Γιολάντ Λαφφόν, ή γοητευτική «βεντέτα» με τα γαλανά μάτια, έχει πάντα μιά μελαγχολική έκφρασι. Κάθε τόσο δέ κυριεύεται από μιά άνεξηγητη θλίψη για κάτι που έχασαν. Έπειδή όμως είχα καλή φωνή, γράφτηκα στο άδείο, από το οποίο κώλας ήγα το πρώτο βραβείο.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

Ο ΕΡΟΣ

ΕΝΟΣ ΑΒΒΑ

ΛΟΙΠΟΝ, αγαπημένη μου, ποιά αγάπη άφηκε την θαυότερη έντύπωσι μέσα σου; ρώτησε ή μαρκησία ντε Μπραγιέρ, μια ήλικιωμένη κυρία, την έξίσου ήλικιωμένη φίλη της, κόμησσα ντε Γκραμιμόν. Δέν έτυχε ποτέ να μου τό πής έσως, γιατί δέν κάναμε ποτέ λόγο γι' αυτό τό ζήτημα.

— "Ακουσε, λοιπόν, είτε ή κόμησσα. Είναι μια αληθινά ενδιαφέρουσα ιστορία:

»Ημουν τριανταπέντε χρόνων και ό,τι είχα διακόψει τότε τις σχέσεις μου με τον Άλφρέδο, γιατί ένδ νόμιζα ότι είχα όρη στον αξιωματικό αυτό, τον τραχύ και γενναίο, τον κύριο που ζητούσα, τον αφέντη, πολύ γρήγορα έγινε κι' αυτός, όπως και όλοι οι άλλοι που μ' αγάπησαν, σκλάβος μου...

»Ο δεσμός αυτός, με είχε τόσο κουράσει, ώστε άφηκα τό Παρίσι κι' έπήγα στις Κάννες, όπου με φιλοξένησε στη θύλα της ή Γκαμπριέλλα ντε Καντάς. Η Γαβριέλλα ήταν τότε μια από τις θαυίλισες της άριστοκρατικής κοσμοπόλεως. Στο πάρκο της θύλας της, ύπηρεχε ένα ξωκκλήσι, που τό είχε κτήσει ό πρώην ιδιοκτήτης της θύλας, ένας περίφημος ιεροκήρυκας, ξάδελφός της. Η Γαβριέλλα είχε σαν κι' έσένα, πολύ εύσεθής. "Εβαζε λοιπόν κι' έκανε τη λειτουργία, είτε κανέναν παπάς της ένορίας, είτε κανέναν ιερέα που θριασκόταν στις Κάννες γι' άλλαγή κλίματος. Αυτό ακριβώς είχε συμβή κι' εκείνο τό χρόνο. Είναι περιττό να σου πω τόνομα το έρέως. "Ας υποθέσουμε ότι λεγότανε Πέτρος. "Ηταν νέος κι' έλεγαν ότι είχε θελήσει να γίνει ιεραπόστολος, αλλά ότι δέν τον είχε αφήσει ή οικογένειά του. Τό ίσχνό του πρόσωπο, ή θαθείά του φωνή, τό φλογερό χάθος των ματιών του, φανέρωναν μια όρημητική ιδιοσυγκρασία, της οποίας όλη ή όρη είχε στραφή προς τη θρησκεία. "Εγώ έέρεις πώς δέν είμαι καθόλου θρησκός. Γι' αυτό και την Κυριακή που πήγαινα στη λειτουργία το έρεως...

νέλθη.

»Η Γιολάντ Λαφόν έχει ένα μοναδικό παράπονο γιά την τύχη της. Σκέφτεται ότι ή γυναίκα που υπέφερε τόσο πολύ ως να την αναθρήψη και που στερήθηκε τά πάντα γιά να την μορφώσει, δέν ζή πειά.

— "Αν ζούσε ή μητέρα μου, μάς εξομολογείται, θα μπορούσα να είμαι χαρούμενη, γιατί θα φρόντιζα να της χάρισα την άνάπαυσι και την πολυτέλεια, που τόσα χρόνια, ως τό τέλος της ζωής της, δέν την είχε γνωρίσει. Τί να τό κάνω τώρα αυτό τό όμορφο διαμέρισμα, τό πολυτελές αυτοκίνητο, την τεράστια περιουσία μου, αφού δέν μπορώ να τά χρησιμοποιήσω γιά να εύχαριστήσω τό μόνο πρόσωπο που αγάπησα στη ζωή μου: τη μητέρα μου;

Γι' αυτό ή Γιολάντ Λαφόν είναι πάντα μελαγχολική και χωρίς κέφι. Είναι ή μόνη Παρισινή, καθώς βλέπετε, που έχει καρδιά, και που ενδιαφέρεται περισσότερο γιά τό παρελθόν παρά γιά τό μέλλον.

κλησιού αυτού, πήγαινα μάλλον γιά να ακούσω τον άββα Πέτρο, παρά γιά τη λειτουργία.

»Και πώς να μην πήγαινα γιά τον άββα Πέτρο, αφού ή ψυχική θέρμη, με την όποια ιεουργούσε, μουδινε μια συγκίνησι, που ποτέ άλλοτε δέν είχα δοκιμάσει.

»Τό πρόσωπό του έλαμπε από μια

φλόγα. Η κινήσεις του έπαιρναν μια τελετουργική έπισημότητα, τόσο ήταν ποτισμένος από αίσθημα. Και όταν απήγγελλε προσευχές, μου φαινόταν ότι άκουα μια ύπερηλήν μουσική, τόσο ή φωνή του με μεθούσε. Στην καθημερινή ζωή, έξω απ' την εκκλησία, γινότανε άπλός και έπιφυλακτικός, κι' αίσθανότανε κανείς, ότι μέσα σ' αυτόν τον άνθρωπο, ύπηρεχαν δύο άνθρωποι: ένας έξωτερικός, τον όποιο έδινε στον κόσμο, κι' ένας έσωτερικός, θαύος, τον όποιο έδινε στο Θεό.

»Ότε εγώ δέν ξέρω πειά, γιατί με κυρίευσε ή περιέργεια ή ό πειρασμός μάλλον, να ιδώ αν θα μπορούσα να ταράξω την ψυχή αυτού του ανθρώπου, να υπενικήσω μέσα του την πίστι του στο Θεό!...

»Η τύχη θέλησε να θρίσκωμαι μια μέρα στην θύλα μόνη μου. Ημουν καθισμένη μόνη στη γωνία ενός μικρού σαλονιού, πίσω από τό παραβάν, όταν έξαφνα άνοιξε ή πόρτα. Ήταν ό άββας Πέτρος. "Εγώ τον είδα, αλλά έκείνος δέν με είδε. "Ερχότανε να πάρη ένα περιοδικό που θριασκότανε επάνω σ' ένα τραπέζακι, κοντά σ' ένα λεύκωμα με φωτογραφίες,

»Τό λεύκωμα αυτό περιείχε και τη δική μου φωτογραφία, που την είχα δώσει στη Γαβριέλλα λίγες μέρες πριν και ή όποια την είχε τοποθετήσει έντελως στο τέλος του λευκώματος, γιατί δέν ύπηρεχε άλλη κενή θέσις.

»Ο άββας Πέτρος, άνοιξε τό λεύκωμα, τό ξεφύλλισε γρήγορα και όταν έφτασε στη φωτογραφία μου, σταμάτησε και την κύτταξε πολλή ώρα.

»Ένας καθρέφτης μου επέτρεπε να παρακολουθώ την έκφρασι του προσώπου του. Μια γυναίκα — τό έέρεις καλά — δέν γελιέται ποτέ στα ζητήματα αυτά. "Ενα έξαιρετικόν ενδιαφέρον τον έκανε να στέκεται ώρα άκίνητος μπροστά στη φωτογραφία μου.

»Η έκφρασί του, είχε όλη τη συγκεντρωμένη φλόγα ενός ανθρώπου, ό όποιος ύφσταται μια γοητεία, αλλά και συγχρόνως επαναστατεί έναντίον της.

»Γιά τό τελευταίο αυτό βεβαιώθηκα όταν είδα να κλείνη σε λίγο τό λεύκωμα ό άββας, να τό σπρώχνη με μια άπότομη κνησι και να φύγη, σφίγγοντας σπασμωδικά τό περιοδικό που είχε πάρει μαζί του.

»Υστερα απ' τό περιστατικό αυτό, δέν άργησα να βεβαιωθώ ότι με αγάπησε, και ότι με αγάπησε παράφορα μάλιστα.

»Τό έδειχναν, τό φώναζαν ή κινήσεις του κι' όλη του ή συμπεριφορά μαζί μου. Παρ' όλ' αυτά όμως, έξασκολουόυσε να είναι τρομερά έπιφυλακτικός μαζί μου, πράγμα που μου γέννησε την νοσηρή έπιθυμία — την τόσο γυναικεία — την ανάγκη σχεδόν να το άποσπάσω μια έρωτική εξομολόγησι. Και τότε κατέφυγα σ' ένα μέσο, που και τώρα ακόμα, όταν τό σκέπτομαι, και άς μην είμαι θρησκός, με άηδιάζει.

»Ξέρεις, βέβαια, σε τί βαθμό άναστατώνουν έναν άνδρα ή εξομολογήσεις που το κάνει ή γυναίκα που αγαπά, γιά τις σχέσεις της μ' έναν άλλο άνδρα;

»Αυτό λοιπόν άποφάσισα να κάνω κι' εγώ, με τον άββα Πέτρο. Να πάω στο εξομολογητήριο του, και να τό εξομολογήθω τον έρωτά μου με τον Άλφρέδο. Ήταν ιερέας και δέν μπορούσε να μου τό άρνηθής.

»Αφού ρώτησα, καταλλήλως, ποιές μέρες εξομολογούσε, και ποιές ώρες, ένα άπόγευμα πήγα στην εκκλησία.

»Τή στιγμή ακριβώς που έμπαινα στην εκκλησία, έκείνος διευθυνότανε προς τό εξομολογητήριο. Με άντελήφθη, γύρισε και με κύτταξε, και καθώς με χαιρετούσε, μια αϊφνίδια κοκκινάδα ανέθηκε στην όψη του.

»Εντομεταξύ είχα πλησιάσει. Περίμενα δυό-τρ ά λεπτά και σε λίγο άνοιξε ή μικρή γρίλλια του εξομολογητηρίου, πίσω από την όποια διέκρινα τον άββα Πέτρο. Δέν ήταν τόσο πυκνή, ώστε να μη βλέπωμστε αρκετά καλά. "Αρχισα τότε να τό διηγούμαι την έρωτική μου περιπέτεια με τον Άλφρέδο, παρατηρώντας συγχρόνως τί έντύπωνι δέν έκανε ή εξομολόγησίς μου. Καμιά σύσπασι δέν άλλοιωνε τά χαρακτηριστικά του, ή φωνή του όμως όταν μου μιλούσε, έτρεμε έλαφρά.

»Ήταν χλωμός και ή νευρικός με την όποια με άκούγε και την όποια μάταια προσπαθούσε να καταπνήξη, φανέρωνε με τό παραπάνω σε ποιο βαθμό ήταν μαζί μου έρωτευμένος.

»Όστόσο, μου έλεγε τά λόγια που έπρεπε να μου πη ως ιερέας και όταν ύστερα από λίγο, αφού τελείωσε ή εξομολόγησίς μου, θήκε απ' τό έξομολογητήριο του, ήταν έντελώς γαλήνιος. Αυτό με έκανε άμέσως ν' άμφιβάλλω λίγο γιά την όξύτητα του αίσθηματός του. Γι' αυτό και τό θράδυ, ένω ντυνόμουν γιά τό γεύμα, με κατείχε μια τρομερή περιέργεια να ιδώ ποιά θα ήταν ή στάσις του άββα άπέναντί μου, ύστερα απ' την τόσο σατανική έπινοήσεως, εξομολόγησίς μου. "Όστόσο, όταν ήρθε ή ώρα να καθήσουμε γιά τό γεύμα, ή Γαβριέλλα είπε:

— "Ο άββας είναι λιγάκι αδιάθετος και δέν θα γευματίσει απόψε μαζί μας. "Επιθυμεί να τον αφήσουμε μόνο στην κάμαρά του και να μην καλέσουμε κανέναν γιατρό...

»Δέν ήταν άνάγκη από μεγάλη έξυπνάδα γιά να καταλάβω ότι ή αδιαθεσία αυτή ήταν πρόσφαι και ότι ό άββας είχε άποφύγει να γευματίσει μαζί μου απ' τον φόβο μη προδοθής. Περίμενα λοιπόν την άλλη ήμέρα, γιά να κατατοπισθώ καλύτερα στα πράγματα και να ένεργήσω άναλόγως.

»Όστόσο, την άλλη ήμέρα τό πρωί, καθώς έθγαινα απ' τη θύλα, γιά να κάνω τον συνηθισμένο μου περίπατο, συνάντησα τη Γαβριέλλα, ή όποια μου είπε:

— "Ερχομαι απ' τό σταθμό... Φαντάσου ότι ό άββας Πέτρος έφυγε!... Τί το ήρθε να φύγη έτσι ξαφνικά; Δέν ξέρω. Τό πρωί στα καλά καθούμενα, με είδοποίησε ότι θάφευγε. Το κάκου προσπάθησα να τό άποτρέψω... Κατάλαβα ότι τον είχε κυριεύσει πάλι ή παλιά του μανία να γίνει ιεραπόστολος. "Όλο αυτόν τον καιρό που έμενε μαζί μας, κάτι τον βασάνιζε. Σίγουρα θάταν αυτό. "Αλλά πάλι να φύγη τόσο ξαφνικά, χωρίς να μου κάνει γι' αυτό λόγο δυό-τρεις μέρες πριν, χωρίς να κρατήσει βέβαια στο τράνι, μια τόσο αϊφνίδια τέλος άπόφασι σε μια ύπόθεσι τόσο σοβαρή, όμολογώ ότι είναι κάτι τό άνεξήγητο γιά μένα...

»Γιά μένα όμως δέν ήταν καθόλου άνεξήγητη ή ξαφνική άναχώρισι του άββα. Τό τρομερό τέχνασμά μου, είχαν επιτύχει. "Αν ό ιερέας υπενέκρινε τον άνθρωπο στο εξομολογητήριο του όπου διηγήθηκα — γιά να το μεγαλώσω τό πάθος του γιά μένα — την έρωτική μου περιπέτεια, ή συγκίνησι που αίσθανήθηκε τον έκανε να καταλάθης, ότι ένας μόνος τρόπος ύπηρεχε γιά να σωθής απ' τό πάθος του: Να φύγη!...

— Και δέν τον ξαναείδες ποτέ σου έκτοτε; ρώτησε ή μαρκησία ντε Μπραγιέρ.

— Ποτέ. Η Γαβριέλλα με πληροφόρησε ότι είχε πάει ιεραπόστολος στην Κίνα και ότι είχε πεθάνει εκεί, μη ξέροντας βέβαια πώς απ' όλους τους άντρες που μ' αγάπησαν, αυτός άφής τη θαυότερη έντύπωσι μέσα μου...

ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

Από τη ζωή των μεγάλων συγγραφέων

Ανέκδοτα του Ζαν Μωρεάς

Ο Ζαν Μωρεάς, ό όποιος δέν διακρινόταν και τόσο γιά τη μετριοφροσύνη του, έλεγε συχνά:

— Τρεις μεγάλοι ποιητά υπάρχουν στον κόσμο: Ο Βιργίλιος, ό Ρακίνας και...εγώ! Τους αναφέρω κατά χρονολογικήν σειράν.

Μια μέρα ό Μωρεάς θριασκότανε μαζί με τό νεαρό του φίλο Ντυράν, τον όποιο θέλησε να καλέση έκείνη τη θραυά σε δείπνο:

— "Ελα, το έίπε, να φάμε μαζί απόψε. "Ετσι θα μπορής να πής μια μέρα πώς έδειπνησες μ' έναν από τους μεγαλύτερους ποιητάς του κόσμου.

Ο άββας Πέτρος

Ο φίλος του Ντυράν δέχτηκε και τον εύχαρίστησε γιά την πρόσκλησι. Μά τον κυτόυσε με κάποια άπορία γι' αυτή του την κομπορημοσύνη: — Γιατί με κύττας έτσι; παρετήρησε πειραγμένος λιγάκι ό Μωρεάς. Σοφά νεται παράξενο; "Εγώ πιστεύω ότι είμαι ποιητής εφάμιλλος του Όμήρου...

— Μά, μάτρε, παρετήρησε τότε ό Ντυράν. Πολλοί λένε ότι ό Όμηρος δέν ύπηρεσε ποτέ...

— Βεβαίως... Καί ίσως μάλιστα να είναι αλήθεια ότι ό Όμηρος δέν ύπηρεσε, ένδ εγώ, όπως βλέπεις, ύπάρχω όλόκληρος!...

Κάποια άλλη φορά, ό Ζαν Μωρεάς άκούσε έναν άλλο φίλο του, τό Μπαράγκον, να έκφράζεται με μεγάλο ένθουσιασμό γιά τό έργο του Γάλλου ποιητού Μιστράλ.

— Μά, αλήθεια; τον ρώτησε τότε ό Μωρεάς. "Ότε έχετε τέτοια μεγάλη ιδέα γιά τό Μιστράλ; Πιστεύετε δη-

λαδή πώς ό Μιστράλ είναι μεγάλος ποιητής;

— Μά, βεβαιότατα! ύπεστήριξε ό Μπαράγκον.

— Δηλαδή... Τόσο μεγάλος ποιητής, όσο...εγώ!...

— "Ασφαλώς!...

Τότε ό Μωρεάς έστριψε τό μουστάκι του νευρικά και ύστερα από μικρή σκέψι, προσέθεσε:

— Μπα!... Δέν πιστεύω... Τό λέτε έτσι γιά να με...πειράξετε!...

Ο Ζαν Μωρεάς έκτιμούσε και αγαπούσε πολύ τον Φρανσουά Κοππέ.

"Ενα θράδυ, σ' ένα Παρισινό καφενείο, άκούγε μια συντροφιά από νεαρούς λογίους, οι όποιοι έπετίθεντο με θαρείά λόγια κατά της τέχνης του Κοππέ, τον όποιο χαρακτηρίζανε ως λαϊκό άναγνωματογράφο.

Ο Μωρεάς, πειραγμένος, πλησίασε την συντροφιά και μπήκε κι' αυτός στη συζήτησι, ύποστηρίζοντας με θερμά λόγια τον Κοππέ.

Τότε, ένας από τους νεαρούς λογούς, διέκοψε τον Μωρεάς και το έίπε:

— Τί τά θέλετε, σεβάστε μάτρε. "Ο,τι και αν πής, ό Κοππέ είναι και θα είναι πάντοτε ό ποιητής των θυρωρών!...

— Ναί, μικρέ μου, συμφωνώ: Τον θυρωρών, αλλά εκείνων, που φοράνε χρυσές στολές και στέκονται στις πόρτες των σπιτιών, στα όποια δέν μπορεί να μπη ό καθένας!...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΑΘΩΟΣ... ΛΩΠΟΥΤΗΣ

Κάποτε δικάζόταν ένας λωποδύτης με την κατηγορία ότι είχε κλέψει από κάποιο καγάντημα έτοιμων ρούχων, ένα παντελόνι. Μετά την εξέτασι των μαρτύρων και την άγόρευσι του συνηγόρου, ό πρόεδρος του δικαστηρίου θρήκε άνεπαρκείς τις ένοχοποιητικές μαρτυρίες και κήρυξε τον κατηγορούμενο άθωο.

Ο κατηγορούμενος όμως έξασκολούσε να μένη άκίνητος στο έδωλιό του. Ο δικηγόρος του το έίπε τότε ότι είναι έλεύθερος, άλλ' αυτός δέν έννοούσε να τό κούνησιν απ' έκεί.

Στό μεταξύ, ή αίθουσα του δικαστηρίου είχε άδειάσει σχεδόν, γιατί ή δική αυτή ήταν ή τελευταία και όμως ό λωποδύτης δέν έφευγε. Στό τέλος ό δικηγόρος έλασε την ύπομνή του και τον ρώτησε σε ζωηρό τόνο, γιά την αίτια της άκινήσις του.

Τότε ό λωποδύτης έσκυψε σ' αυτί του συνηγόρου του και το έίπε:

— Μά δέν καταλαβαίνετε γιατί δέν σηκώνομαι να φύγω πριν θγούν έξω όλοι οι μάρτυρες;...

— Γιατί;

— Γιατί... φορώ τό παντελόνι που έκλεψα και φοβάμαι μη τό δούνη!...

ΟΙ ΜΟΧΘΟΙ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΦΥΛΟΥ

Η ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

(Συνεντεύξεις με διάφορους εργάτιδες. Πώς και πόσο εργάζονται, πώς αμείβονται, πώς ζουν κλπ.)

B'

Συνεχίζουμε και σήμερα την έρευνά μας σχετικά με τις εργαζόμενες Έλληνίδες, το είδος της εργασίας των, τους μόνους, τις ελπίδες και τις διεκδικήσεις των:

Η «Ελληνική Εριουργία», εκτός του εργοστασίου της βαμβακούργιας, έχει και πολλά άλλα εργοστάσια εις την Νέαν Ίων. Ένα μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ τὸ εργοστάσιον τῆς ὑφαντουργίας, τοῦ ὁποῦ μίαν μικροῦλα εργάτρια, ἡ Μαρία Κορέα, μᾶς λέγει τὰ ἑξῆς εἰς σχετικὰ ἐρωτήσεις:

— Τὸ εργοστάσιον τὸ δικό μας δὲν ἔχει οὔτε κρότους, οὔτε θόρυβον οἷον τὴν βαμβακούργια.

— Ἐσεῖς, τί κάνετε;

— Δουλεύουμε στὸ ὑφαντήριο. Παρακολουθοῦμε τὸν ἀργαλειό.

— Τί ἡμερομίσθιον ἔχετε;

— Μὰ, ἀναλόγως τῆς δουλειᾶς.

— Δὲν ἔχετε τακτικὸ ἡμερομίσθιον;

— Ὁχι. Πληρώνομαστε κατ' ἀποκοπήν.

— Καὶ τί παίρνετε;

— Ἐξαρτᾶται. Φτάνει τὸ ἡμερομίσθιον εἰς 25—15 δραχμὰς ὅταν δουλεύῃ ὁ ἀργαλειός.

— Καὶ πὼς ἐργάζεσθε;

— Ἡ κάθε μιά ἀπὸ μᾶς παρακολουθεῖ δυὸ ἀργαλειοὺς ποὺ ὑφαίνουν κάμποσες ἡ δεξφόρδια. Ὅπως δὴ μᾶς ἐδῶ μέσῃ, ἡ δουλειὰ γίνεται με ὀρθοστάσια.

— Ἐργάζεσθε συνεχῶς;

— Ὁκτώωρον συνέχεια. Διακοπὴ ἔχουμε μόνο... ὅταν κοπῇ ἡ κλωστή τοῦ στημονίου. Τότε εἶναι σκοῦρα τὰ πράγματα. Ὡς πού νὰ βρεθῇ ποιά κλωστή κόπηκε καὶ νὰ δεθῇ, περνᾷ ἡ ὥρα καὶ ὁ ἀργαλειὸς δὲν δουλεύει. Ἄν δὲν δεθῇ ἡ κλωστή ποὺ κόπηκε, ἡ ὑφανσις δὲν συνεχίζεται καὶ δὲν ἔχει πληρωμὴ.

— Καμμιὰ ἄλλη ἀναποδιά στὴ δουλειὰ ἔχετε;

— Πολλές. Πρόχειρη ἔχω μιά: Ἄν τύχη καὶ τὸ ὕψοςμα ἔχει ἐλαττώματα, τότε μᾶς προστιμάρουν. Τὸ πρόστιμο πολλὰς φορὲς φτάνει τὸ 1/3 τοῦ μερκαμάτου.

— Αὐτοσχήματα, κινδύνους, ἔχετε;

— Πολλοὺς. Καὶ ὁ πὺς πιθανὸς εἶναι ἀπὸ τὸ πέταγμα τῆς σαίτας (ὑφαντοῦ) ποὺ πολλὰς φορὲς τρυπάει τὸν συρμάτινο προφυλακτήρα τοῦ ἀργαλειοῦ καὶ τραυματίζει τὴ διπλανὴν ἐργάτρια στὸ κεφάλι. Ἐχουμε ἀρκετὰς ἐργάτριες ἀπὸ τέτοια ἀτυχήματα τραυματισμένες στὸ κεφάλι.

Καὶ τελειώνοντας ἡ ἐργάτρια Μαρία Κορέα, μᾶς λέγει:

— Ὅταν μᾶς εὐνοήσῃ ἡ τύχη καὶ δὲν πάμει νὰ δουλεύῃ ὁ ἀργαλειός, τότε φτάνουμε καὶ τὶς 35—40 δραχμὰς μεροκάματο. Βαρειὰ δουλειὰ δηλαδὴ καὶ λίγο ψωμί!

Ἡ δεσποινὶς Κατίνα Μουζάκη, ἐργάτρια σὲ ραπτικὸ οἶκο τῆς ὁδοῦ Πετράκη, μᾶς λέει:

— Μὲ ρωτᾶτε ἂν εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπ' τὴ δουλειά μου; Ἐκεῖνη ποὺ θὰ πῇ αὐτὸ, θὰ πῇ ψέματα. Δὲν ὑπάρχει θασανιστικώτερον ἐπάγγελμα ἀπ' τὸ ράψιμο. Τὸ στήθος πιέζεται σὲ τρόπο ποὺ πιάνεται ἡ ἀναπνοή. Τὰ μάτια θαμπώνουν, καρφωμένα πάνω στὸ ζωηρόχρω-

Ἡ δνὶς
Κούλα Σιδηροκαστρίτου

μο ὕψοςμα, τὰ δάχτυλα τρυπιούνται ἀπὸ τὸ βελόνι καὶ τὰ νεῦρα ξεχαλαρώνονται ἀπ' τὴ γκρίνια τῆς προϊστάμενης: «Αὐτὸ τόκοφες στραβά, ἐκεῖνο τὸ γὰζι εἶναι ἄθλιο, αὐτὸ τὸ στρίψιμα εἶναι ἀκατάστατο!...»

— Καὶ ἡ ἀμοιβή; ρωτοῦμε.

— Οὔτε γὰρ ψωμάτιον...

— Ἐργάζεσθε τοῦλάχιστον ἀνθρωπινά;

— Ἀνθρωπινά; Πότε μᾶς λείπει τὸ φῶς καὶ πότε ὁ ἀέρας. Τὰ καλύτερα

δωμάτια εἶναι γιὰ τὴν πρόβα καὶ τὴν ὑποδοχὴ τῶν κυριῶν. Τὸ χειρότερον γιὰ τὸ στίβαγμα 10—15 καὶ 20 κάποτε κοριτσιῶν...

— Καὶ δὲν διαμαρτύρεσθε;

— Γιὰ νὰ κερδίσουμε τὴν παῦσι μας καὶ νὰ χάσουμε τὸ ξεροκόμματό μας; Δυστυχῶς, κύριε μου, οὔτε τὸ ὀκτώωρον δὲν τηρεῖται. Πολλὰς φορὲς μετὰ τὸ πρῶτον σπασίματος «θιαστικὴς δουλειᾶς» ἐξημερωνόμαστε στὸ νυχτέρι, χωρὶς νὰ μᾶς δοθῇ ὅχι ἑκτακτὸς ἀμοιβή, ἀλλ' οὔτε μιά... φασουλὰ γιὰ τὴν ἀγγαρία!

— Καὶ τί κάνετε γιὰ τὴ βελτίωσιν τῆς θέσεώς σας;

— Δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτε γιὰτὶ πληθυνθήκαμε οἱ τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης. Ἐνα σύλλογον ποὺ εἶχαμε κάνει, διαλύθηκε γιὰτὶ δὲν τοῦ περνοῦσε τίποτα...

— Ὡστε θ' ἀφήσετε νὰ σᾶς ἐκμεταλλεύονται οἱ ἐργοδότες;

Ἡ δνὶς Μουζάκη μένει γιὰ λίγο σκεπτικὴ καὶ ἀπαντᾷ:

— Τί νὰ γίνῃ; Ἀλλωστε καὶ οἱ τροϊστάμενοι μόνις τὰ φέρουν βόλτα γιὰ νὰ πληρώσουν ἐνοίκια, φηγουρίνια, φωτισμὸ κτλ. μετὰ τὴν ἀνάδουλειά.

Ἡ δεσποινὶς Κούλα Σιδηροκαστρίτου, ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου Συγκοινωνίας Τ. Π. Ι. Α. Π., ἀντιθετὰ πρὸς ἄλλα ἐργαζόμενα κορίτσια, εἶναι εὐχαριστημένη ἀπ' τὴν ἐργασίαν τῆς.

— Ἡ ὥρες εἶναι κανονικὴ, μᾶς λέει, καὶ σπανίως ὑποχρεώνομαι νὰ μείνω περισσότερο τοῦ κανονικοῦ. Μὰ κι' αὐτὸ συμβαίνει ὅταν παρουσιάζεται σωρεία ἐπείγοντων ἐγγράφων.

— Καὶ ὁ μισθός σας, δεσποινίς, σᾶς ἐπαρκεῖ;

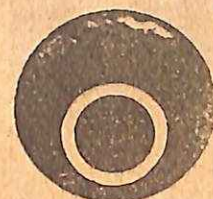
— Ἄνετα βέβαια, δὲν μ' ἐπαρκεῖ νὰ ζήσω. Ἡ 1.500 δραχμὴ ποὺ παίρνω τὸν μῆνα, κάθε ἄλλο παρὰ μετὰ φθάνουν νὰ ζήσω ἀνετα. Ἐλπίζω ὅμως σὲ μιά σύντομη προαγωγή καὶ παρηγοριέμαι μετὰ τὴ σκέψιν πὼς πολλὰς οἰκογενεῖς, στοὺς δύσκολους αὐτοὺς καιροὺς, θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς ἂν εἶχαν ἓνα τέτοιο εἰσόδημα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Συνέχεια τῆς ἐρεύνης μας.

Ἀπὸ τὴν τραγικὴ ζωὴ τῶν κατασκόπων

Ἡ αἰνιγματικὴς φίλες τῶν σείχηδων

Ἡ ἐξωμολογήσεις τοῦ Μωρίς Μαρταίν. Τὰ μυστικά τῶν κατασκόπων τοῦ Ἀλγερίου. Οἱ ἄγριοι φύλαρχοι τῆς ἐρήμου. Τὰ τραγικά θύματα τῶν σατανικῶν γυναικῶν. Νυχτερινὲς σφαγὲς τῶν λεγεωναρίων. Πὼς ληστεύονται τὰ καραβάνια τῶν ἐμπόρων. Ἡ δρᾶσις τῆς Βαρβάρας Μαρῖνι κλπ.

Μωρίς Μαρταίν, ἓνας ἀπὸ τοὺς πὺς καλὸς φίλους μου, ποὺ ὑπηρετοῦσε στὴν ὑπηρεσία ἀντικατασκοπείας τοῦ Ἀλγερίου, ἓνα θράδυ μὲ μὲ διηγήθηκε τὴν ἀκόλουθη περιπέτειά του. Ἀφορμὴ αὐτῆς τῆς συνταραχτικῆς ἐκμυστηρεύσεώς του ἦταν μιά ἐντελὴς ἀπλὴ παρατήρησι μου. Εἶχα προσέξει ὅτι στὸ ξενοδοχεῖο μας εἶχαν συγκεντρωθῇ ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ἓνα πλῆθος γοητευτικῶν γυναικῶν, ἡ ὁποῖες φαίνοντοσαν ὑπερβολικὰ πλούσιες. Ἦσαν ἐπίσης πολὺ τολμηρὲς καὶ θαρραλέες γιὰτὶ μέγαν ὀλομόναχες καὶ ταχτικὰ ἔκαναν μακρινὰς ἐκδρομὰς μετὰ τὰ καραβάνια τῶν διερχομένων. Αὐτὸ φυσικὰ εἶχε κινήσει τὴν περιέργειά μου καὶ μ' εἶχε κάνει νὰ εἰπῶ στὸ φίλον μου:

— Αὐτὲς ἡ γυναῖκες εἶναι ἀδύνατον ἀπὸ μιά ἰδιότητα νὰ παίξουν κάθε τόσο τὴ ζωὴ τους. Πρέπει κάτι ἄλλο, μιά σοβαρὴ ὑπόθεσι, νὰ τίς ἀναγκάζῃ νὰ παραμένουν μῆνες καὶ μῆνες στὴν ἐφιαλτικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ Ἀλγερίου. Ἄν ἦσαν περιηγήτριες, θὰ τοὺς ἀρκοῦσαν λίγες μέρες γιὰ νὰ θαυμάσουν τὴ γοητεία τῆς ἐρήμου καὶ τίς ἀρχαίους καὶ νὰ γυρίσουν πάλι στὴν πατρίδα τους. Αὐτὲς ὅμως ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν ἐδῶ πέρα, νὰ ἐπιδειξουν τίς τουαλέττες των στὰ κόκταιλ-πάρτυ καὶ νὰ παζάρουν μπριζὲς μετὰ τοὺς διάφορους πασάδες καὶ τοὺς σείχηδες. Δὲν ἔρω λοιπὸν τί εἶδους εὐχαρίστησι θρίσκουν ἐδῶ πέρα.

Ὁ Μαρταίν ἤπιε σιγά-σιγά τὸ παγωμένο οὔσκου του κ' ὕστερα ἔκανε μιά χειρονομία δέχοντάς μου πέρα στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος τίς τελευταῖες φοινικὲς, πίσω ἀπ' τίς ὁποῖες ἄρχισε πάλι ἡ ἐρήμος.

— Τὰ μυστικά αὐτῶν τῶν γυναικῶν εἶναι κρυμμένα ἐκεῖ κάτω! μοὺ δήλωσε με βεβαιότητα. Πολλὰς ἀπὸ αὐτὰς τίς γυναῖκες ἔχουν στοιχίσει ἓνα σωρὸ στρατιῶτες στὴ Λεγεὼνα τῶν Ξένων. Ἡ τουαλέττες τους καὶ τὰ κοσμήματά τους εἶναι πληρωμένα πολὺ ἀκριβὰ, μετὰ τὸ αἷμα τῶν δύστυχων ἀνθρώπων ποὺ τὸ αἷμα τῶν δύστυχων ἀνθρώπων ποὺ ἔρχεται ἐδῶ κάτω στὴ Λεγεὼνα γιὰ νὰ ξεχάσουν τὸ παρελθόν τους, φορώντας τὴ στολὴ τῶν λεγεωναρίων!

Κύτταξα ἐκπληκτικὸς τὸν Μωρίς χωρὶς νὰ τὸν καταλαβαίνω. — Ναι, μὴν ἀπορήξ, συνέχισε. Αὐτὲς ἡ γυναῖκες εἶναι μεγάλες τυχοδιώκτριες, ποὺ ζοῦν μιά πολυτελεῖ ζωὴ χάρις στὴν προστασία των «πριγκήπων» τῆς ἐρήμου. Εἶναι ἡ φίλες τους, ἡ συνεργάτιδες των κ' ἡ πὺς ἐπικινδύνουν κατὰ σκοποὶ!

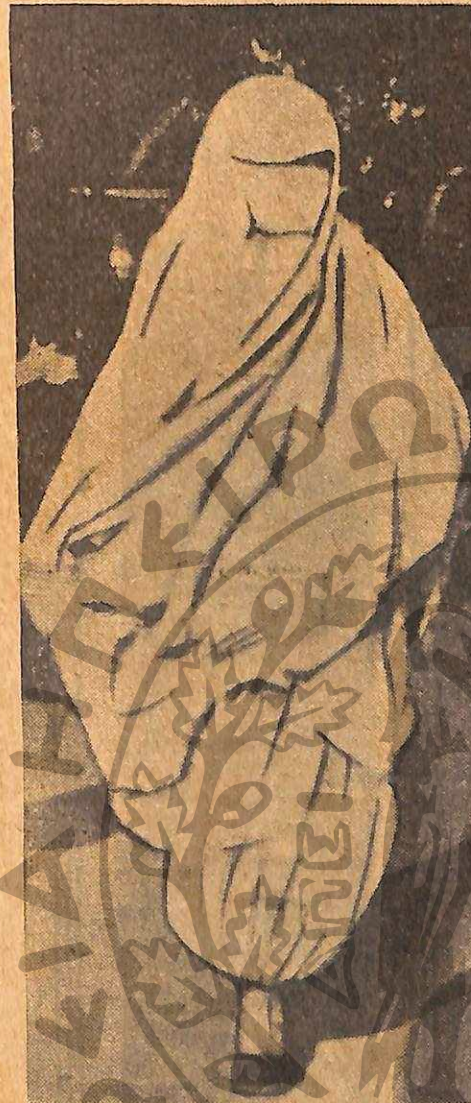
Ἐρριζὰ ἓνα βλέμμα νεμᾶτο φρίκη

πρὸς ὅλες αὐτὰς τίς γοητευτικὰς γυναῖκες ποὺ χόρευαν παθητικὰ ταγκὸ μετὰ τοὺς κομποὺς καθαλλιέρους των. Ὁ Μωρίς δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἓνα χαμόγελο γι' αὐτὴν τὴν καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν ποὺ μοὺ ἔκαναν τὰ λόγια του.

— Ἐτσι εἶναι, φίλε μου, ἐδῶ πέρα ἡ ζωὴ, μοὺ δήλωσε. Στὸ Ἀλγέρι ὁ καθένας ποὺ ἔρχεται ἔχει τὸ σκοπὸ του. Τὸ ἴδιο κ' αὐτὲς ἡ τυχοδιώκτριες.

— Θὰ σὲ παρακαλέσω, τοῦ εἶπα, νὰ μοὺ ἐξηγήσῃς καλύτερα τί θές νὰ τῆς.

— Ξέρεις πολὺ καλά, μοὺ ἐξηγῆσε

Ντυνόταν τὴν παράσην στολὴ τῶν μουσουλμανίδων κ' ἔφευγε ἀγνώριστη ἀπ' τὸ Ἀλγέρι.

ὅτι λίγα χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὸ Ἀλγέρι, στὴν ἐφιαλτικὴ ἐρήμῳ μετὰ τὴν τρομαχτικὴν ζέσθ, ἀρχίζουν τὰ διάφορα βασίλεια τῶν σείχηδων, ἡ περίφημος «τέντες». Κάθε φυλὴ ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πολεμιστῶν τῆς ἔχει τίς «τέντες» τῆς, στίς ὁποῖες μένουν ἡ πατριαρχικὴς οἰκογενεῖς τους. Ἄλλες πάλι μεγαλύτερες φυλὲς, μένουν σὲ λευκὰ καὶ παραδόξα στίτια ποὺ εἶναι μιά μικρογραφία τῶν μεσαιωνικῶν φρουρίων. Ὅλες αὐτὲς ἡ φυλὲς τῶν μουσουλμάνων ἂν κ' εἶναι ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῶν γαλλικῶν ἀρχῶν, ἐν τούτοις φαίνονται μόνον τίς σεβονται. Περισσότερο φροντίζουν ν' ἀκολουθοῦν τίς παραδόσεις τους καὶ νὰ πιστεύουν ὅτι ἡ ἐρήμος ἀνήκει στὰ παιδιά τῆς, δηλαδὴ σ' αὐτοὺς κ' ὅχι σὲ μᾶς ποὺ τὴν κυριεύσαμε μετὰ τὴ δύναμιν τῶν ὀπλων. Γι' αὐτὸ συχνὰ αὐτὲς ἡ πολεμικὲς φυλὲς ἐπαναστατοῦν, σφάζουν μ' ἀγριότητα τίς φρουρὰς τῶν λεγεωναρίων καὶ ἀναγκάζουν γιὰ λίγο καιρὸ τὴν ἀνεξαρτησίαν τους. Γιὰ νὰ τοὺς ὑποτάξωμε πάλι, ἀναγκαζόμαστε νὰ θυσιάσωμε πολλοὺς στρατιώτες καὶ νὰ μεταχειρισθῶμε ἀκόμη καὶ τὸ σμήνος τῶν βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων τῆς θάλασσας τοῦ Ἀλγερίου.

Ἐπειτα ἓνας ἄλλος λόγος, ὁ σπουδαιότερος ποὺ τοὺς κάνει νὰ ἐπαναστατοῦν εἶναι τὸ ὅτι δὲν τοὺς ἐπιτρέπουμε νὰ λεηλατοῦν τὰ καραβάνια τῶν πλούσιων ἐμπόρων. Ἐτσι ἔχουν παύσει νὰ πραγματοποιοῦν τεράστια κέρδη καὶ νὰ εἶναι θαυόπλουτοι, ὅπως τὰ παλαιὰ χρόνια. Ἐν τούτοις πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἔχουν ἐρῇ τὸ μέσο γιὰ νὰ συνεχίσουν τίς λεηλασίες των καὶ νὰ θησαυρίζουν. Κι' αὐτὸ εἶναι ἡ ὁμορφὴς κατασκόποι ποὺ σοὺ ἀνεφέρω.

Κάθε σείχης δηλαδὴ ἔχει στὴν ὑπηρεσίαν του ἓνα ὀλόκληρο ἐπιτελεῖο γοητευτικῶν γυναικῶν, τίς ὁποῖες πληρώνει πανάκριβα γιὰ νὰ τὸν πληροφοροῦν γιὰ τίς κινήσεις των ἀποικιακῶν στρατευμάτων, γιὰ τίς δυνάμεις τους καὶ ἀκόμη γιὰ τοὺς διαφόρους πλοῦσιους ἐμπόρους ποὺ ἐτοιμάζουν μίαν ἀποστολὴν ἐμπορευμάτων στίς πόλεις τοῦ ἐσωτερικοῦ.

Αὐτὲς ἡ γυναῖκες εἶναι κομψότατες, μιλοῦν ἀπαιστώτα καὶ τέσσαρες γλώσσες καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τίς ξεχωρίσῃ ἀπὸ τίς εὐρωπαϊκὰς ἀποίκους. Ἀλλωστε προσέχουν πάντα τὴ διαγωγή τους καὶ ποτὲ δὲν συζητοῦν γιὰ τίς φυλὰς τῆς ἐρήμου. Συνήθως παρουσιάζονται ὡς ἑκκεντρικὲς περιηγήτριες, ὡς διάσημοι ἀιδοὶ τῶν μιούζικ-χὼλ ἢ ὡς καλλιτέχνιδες, ποὺ ἔρχονται ἐδῶ νὰ ξεκουρασθῶν. Ὅλες τοὺς φυσικὰ μετὰ τὴν ὁμορφίαν τους καὶ τὴν αἰγλήν τῆς πλούσιας ζωῆς ποὺ κάνουν, δὲν ἀρνοῦν νὰ (Συνέχεια στὴ σελίδα 60)

ΣΚΗΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

II

Στή σημερινή σε. Ίδα μας, ού εξετάσαμε μερικές φάσεις της ζωής ενός απ' τα περιεργότερα ψάρια: του γαστερόστεου.

Ο γαστερόστεος είναι ένα μικρό ψαράκι των γλυκών νερών. Ζη στα θαλασιά τέλματα, καθώς και στα μεγάλα ρυάκια. Έχει κορμί τορνευτό, απaráλλαχτο σαν άδράχτι, όπλιμένο με άγκάθια δυνατότα.

Ο άρρην γαστερόστεος είναι πολύ τσακπίνης και ποιηρός κατά την εποχή των έρωτων του. Όταν όμως κατορθώσει να προσελκύσει την προσοχή του θήλεος, αφήνει κατόπιν στην άκρη την όβροτητα και γίνεται αούχνης, άπαιτητικός, τέλειος σατράπης!

Αλλά ως πάροουμε τα πράγματα απ' την αρχή. Κατά την άνοιξη, κι όταν πειρά περάσουν όριστικώς ή κρυερές άνατριχίλες του χειμώνα, ο άρρην γαστερόστεος περιποιείται πρώτα - πρώτα την τουαλέτα του. Αλλάζει λοιπόν χρώματα, και ντύνεται ένα κυριολεκτικώς «γαμπριάτικο» κοστούμι.

Έτσι, από σκούρος και άσπροπράσινος πού ήταν κατά τον χειμώνα, γίνεται φλογόκόκκινος και πορτοκαλλής, κατά την άνοιξη. Τα μαύρα μάτια του, παίρνουν τώρα ζωηρές πράσινες άναλαμπές. Και γενικά, όλόκληρο το σώμα του άστράφτει τόσο ποικιλόχρωμα, ώστε νομίζει κανένας ότι είναι καταστύλιστο από πολύτιμα πετράδια ή χθόρων χρωμάτων!

Αφού, λοιπόν, ο φιλάρεσκος αυτός γαμβρός ταχτοποιήσει το κοστούμι του, κι έτοιμασθή, διαλέγει ύστερα ένα κατάλληλο μέρος, μεσα στον πυθμένα του ρυακιού ή του τέλματος. Το μέρος αυτό, πρέπει να είναι πολυσύχναστο πέρασμα θηλέων, αλλά συγχρόνως κι άσφαλές, έτσι πού να μπορεί ο γαστερόστεος και ν' άποκρούη άποτελεσματικά τις επιθέσεις των τυχόν άλλων αντίζήλων του ή έχθρων του!

Σ' αυτό λοιπόν το μέρος, το όποιο — κατά την κρίση του — συγκεντρώνει τα σχετικά πλεονεκτήματα, ο γαστερόστεος χτίζει τη φωλιά του. Στην επιφάνεια δηλαδή της άμμου ή του βούρκου του πυθμένος, μαζεύει μικρά χορτάκια, φύλλα μαλακά από νούφαρα ή από άλλα υδρόβια φυτά, και τα συγκολλάει όλα μαζί με μία θλέννα σαν ψαρόκολλα, ή όποια θγαίνει απ' την ύδροδόχο κύστη του.

Μόλις τελειώσει ή συγκόλλησις αυτή, ή φωλιά — απaráλλαχτη με φωλιά πουλιού — είναι έτοιμη πειά, μέσα στα βάθη του νερού. Ο γαστερόστεος τότε, κρύβεται πίσω απ' τη φωλιά, κι άνοίγοντας τα μάτια του γλαρά στήνει καρτέρι για το πέρασμα κανενός θηλυκού...

Μόλις, επιτέλους, αντικρύσει κανένα θηλυκό — άνάμεσα στα διάφορα άλλα

ψάρια πού περνούν — θγαίνει απ' την κρυψώνα του και το πλησιάζει. Στην αρχή, προσπαθεί με διάφορα παιχνίδια και καμώματα γύρω απ' την έκλεκτή του, να την σαγηνεύσει, και να την προσελκύσει με το «καλό» πρὸς τη φωλιά του. Όταν λοιπόν ή θήλεια φανή καλόβολη και πρόθυμη ν' ακολουθήσει τον ύποψήφιο σύζυγό της στη φωλιά του, τα πράγματα θαδίζουν καλά: Δη-

λαδή, με εξακολουθητικές φιλοφρονήσεις εκ μέρους του άρρενος, πηγαίνει στη φωλιά, γεννάει εκεί μερικά απ' το πλήθος των αυγών πού έχει στις ώοθήκες της, και φεύγει κατόπιν άνενόχλητη, για να έπισκεφθῇ — με το «καλό» πάλι, ή με το ζόρι — τη φωλιά κανενός άλλου άρσενικογ γαστερόστεου, και ν' αφήσει κι' εκεί ένα μέρος απ' τα αυγά της, και ούτω καθεξής...

Αν όμως ή θήλεια αυτή φανή δύστροπη και ψυχρή στις φιλοφρονήσεις του, τότε ο άρρην αλλάζει άμέσως τακτική: από άβροδς και περιποιητικώτατος, γίνεται θάναυσος κι' αούθδης... Άρπάζει σατραπικώτατα τη θήλεια, υπλέκοντας τα άγκάθια του περυγίου της κοιλιάς του στα άγκάθια του περυγίου της ράχης της, και την τραβάει διά της βίας πρὸς τη φωλιά του, όπου την άναγκάζει να γενίησει μερικά αυγά!

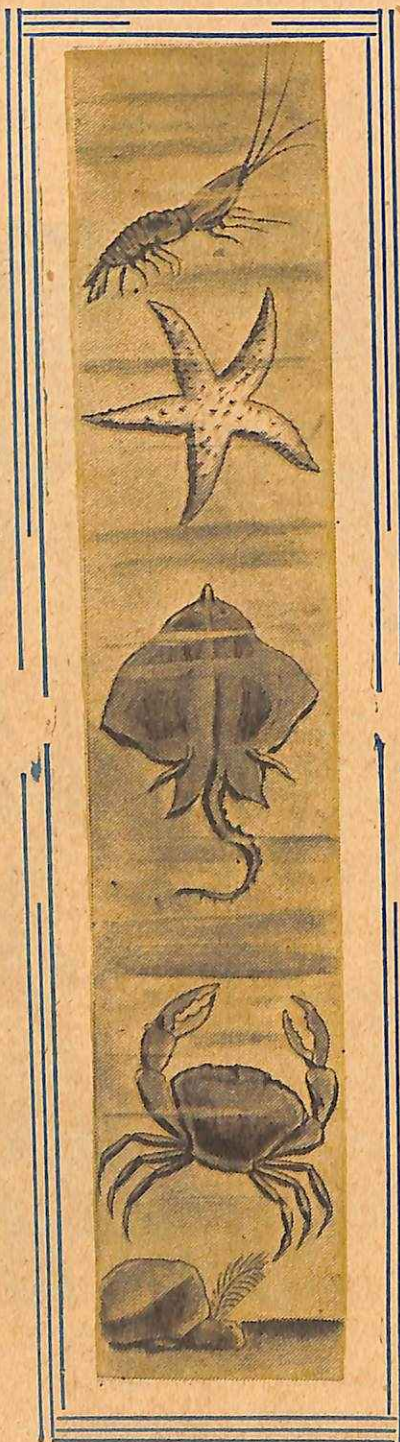
Το παιχνίδι του αυτό ο άρρην γαστερόστεος, το επαναλαμβάνει και με άλλες θήλειες. Επιτέλους, έρχεται και μια στιγμή, κατά την όποια κρίνει ο πρωτότυπος αυτός γαμβρός, ότι έχει πειρά αρκετά αυγά στη φωλιά του. Τότε, μόνος του, τα νονιμοποιεί, ραντίζοντάς τα με ένα ειδικό σπερματικό υγρό.

Κι' όταν τελειώσει κι' αυτή ή στερνή διαδικασία, τότε μένει διαοκδός κοντά στη φωλιά, τη φρουρεί ύπομονετικά κι' άγρυπνα, και περιμένει την έκκόλαψι των μικροσκοπικών γαστερόστεων απ' τα γονιμοποιημένα εκείνα αυγά. Αλλοίμονο στο ψάρι, πού θα περάσει τότε κοντά απ' τη φωλιά του!

Άμέσως ο γαστερόστεος — έξαλλος κι' όρμητικώτατος θα ριχτή άπάνω στον πραγματικό ή και ύποθετικό άκόμα έχθρο, τον όποιο θα ύποψιασθή ότι άπειλεί τα ώάρια, και θα τον καταξέσχισι με το μακρύ και ισχυρότατο σαν δόρυ, άγκάθι της κοιλιάς του. Είναι δὲ τόσο γενναίος ο γαστερόστεος, ώστε επιτίθεται ακάθεκτος έναντίον και δεκαπλασίον άκόμα στο μέγεθος ή στο πλήθος έχθρων, τους όποιους εύθους έξ αρχής τρομοκρατεί και σχεδόν πάντα κατανικά!!

Έννοείται, πώς όταν τελειώσει ή εκκόλαψις των ώαρίων και θγουν τα μικρά ψαράκια — πού γίνονται άμέσως ίκανά ν' άναζητήσουν την τροφή των μόνα των — ο άνδρειωμένος μας γαστερόστεος θεωρεί πειά την άποστολή του «λήξασαν»...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Περνάει κανείς όπως μπορεί τη ζωή του. Παλεύει, κοπιάζει, στενοχωριέται και μία μέρα άνεβαίνει ψηλά και μπορεί ν' άναπνεύσει. Κάθε άνθρωπος μοιάζει με ναυαγδ πού αγωνίζεται να πιάσει μία σανίδα και να γλυτώσει το θάνατο.

Ένας τέτοιος άνθρωπος ήταν κι' ο Σέρυ Ρήντβεν. Σπατάλησε τα περισσότερα χρόνια της ζωής του σε κουραστικές σπουδές πού έκαναν το κεφάλι του να ζαλίζεται κι' έχανε τον ύπνο του διαβάζοντας έφηρα και δύσκολα βιβλία. Και, μία μέρα, πήρε το δίπλωμά του από την Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου. Είχε όνομαστή διδάκτωρ και μπορούσε τώρα να ύπερηφανεύεται για το όνομά του!

Η πρώτη του δουλειά τότε ήταν να τυπώσει όμορφα κι' έντυπωσιακά έπισκεπτήρια. Έπειτα δημοσίευσε στις έφημερίδες, στη στήλη των «Κοινωνικών» κοντά στους γάμους και στις κηδείες, μια άγγελία εκ μέρους δήθεν των φίλων του. Ήταν ένα συγχαρητήριο για τον «νέον έκλεκτον έπιστήμονα», τον «δόκτορα με το εύρο μέλλον», τον «άριστεύσαντα στις εξετάσεις», τον «παρίγνωστο» Ρήντβεν!

Κατόπιν έπιασε έναν-έναν τους γνωστούς του για να τον εύχαριστήση γι' αυτά τα καλά... λόγια.

Είμαι σκλαβωμένος, του έλεγε, από την ευγένειά σου. Μά ήταν άνάγκη, καυμένη, να ξεδέψης τόσα λεφτά για να μου εύχηθής καλή σταδιοδρομία; Δεν μπορούσες να μου τηλεφωνήσης για να με συγχαρής;

Ο φίλος του τα έκανε και για να μη κάνει καμιά... γκάφα, του άπάντωσε:

— Δεν θαρρεύσαι! Σε μία τέτοια περίπτωση, ποιος σκέφτεται τα έξοδα! Αλήθεια όμως πότε πήρες το δίπλωμά σου;...

Και τότε ο Σέρυ Ρήντβεν εύρισκε την εύκαιρία πού ζητούσε. Έξωμολογείτο στο φίλο του όλους τους κόπους του, όλες τις στενοχωρίες της μελέτης του, τα θάσανα των εξετάσεων και την αγωνία της έπιτυχίας του.

Ο άλλος στην αρχή τον άκουγε με προσοχή, έπειτα άρχισε να χασιουριέται και τέλος άρχισε να μετρά τις μιγές πού καθόντουσαν στο τραπέζι τους!

Ο Ρήντβεν όμως επέμενε να τορ τα πη όλα και δεν τον εγκατέλειψε παρ'όλο που όταν τελειωνε τα πασάπνια του κί' έβλεπε ότι ο άλλος άρχίζει πειά να χάνη την ύπομνή του, να τον διακνέ πτη και να κυττάζη το ρολόι του.

Κι' αυτή ή ιστορία έξακολούθησε

μέρες, εβδομάδες, μήνες! Έτσι όλη ή Νέα Υόρκη κόντεψε να μάθει αυτά τα θάσανά του. Ευτυχώς ότι ο Ρήντβεν έχασε αυτό τον πόνο του μ' ένα νέο θασανιστήριο της ζωής του.

Αγωνιζόταν τώρα να βρή πελατεία. Δεν ήταν καθόλου γνωστός, δεν είχε αρκετά λεφτά, δεν είχε παρ'όλο μία όμορφη δερματίνη σάκκα και το δίπλωμά του. Κανείς, φυσικά, δεν του έμπιστευόταν και την πύο μικρή ύπόθεσί του. Όταν λοιπόν έφτασε στα πρόθυρα της άλητείας, άναγκάστηκε να φυλάξη το δίπλωμά του στη θαλίτζα του και να πιάσει δουλειά στο γραφείο ενός γνωστού του δικηγόρου, του «Αρθουρ Χόρτυ. Αυτός ο άνθρωπος ήταν πολύ παράδειος και μυστηριώδης. Κατάφερνε να κερδίσει άφθονα δολάρια, να έχη τεράστια πελατεία και να ξεδεύη όσα ήθελε. Γι' αυτό κι' ο Ρήντβεν τον μακάριζε:

— Είσαι τυχερός, μίστερ «Αρθουρ! του έλεγε με θαυμασμό. Ξέρεις πώς να παίρνεις λεφτά από τους πελάτες σου!...

— Α, πρέπει να καταλάβεις, Σέρυ,

ότι κάθε δουλειά έχει τα μυστικά της. Κι' ο Χόρτυ γελοούσε ύστερα απ' αυτή τη δήλωσι μ' ένα παράξενο κ' ειρωνικό γέλιο. Γελούσε με την άφέλεια του Ρήντβεν, ο όποιος, μά την αλήθεια, ήταν καλός δικηγόρος, μά δεν ήξερε να κυνηγήση την τύχη του. Δεν είχε καν καταλάβει ο φτωχός ότι ο προϊστάμενός του τον εκμεταλλεύονταν και ότι χρησιμοποιούσε τις έπιστημονικές του γνώσεις για να γεμίση τις τσέπες του δολάρια.

Και πράγματι, από τη μέρα πού είχε προσλάβει τον Ρήντβεν στην εργασία του, το γραφείο του είχε γεμίσει από κόσμο. Κι' αυτός άκόμα ο Σέρυ άπορούσε μ' αυτή την κομπολημύρα! Δεν κρατήθηκε μάλιστα και, με πρώτη εύκαιρία, ρώτησε τον προϊστάμενό του. Έκείνος του έδειξε τότε μία ρεκλάμα πού είχε θάλει στις έφημερίδες και πού έλεγε ότι ο δικηγόρος Χόρτυ προσέλαβε τελευταίως έναν διάσημο νομομαθή ως συνεργάτη του για να μπορεί να προλαμβάνη και να φροντίζη για όλες τις δουλειές των πελατών του.

— Πώς έκανε ο Σέρυ κατάπληκτος. Έγώ είμαι ο «διάσημος νομομαθής»;

— Έσύ είσαι ένας θλάκας και μισός! του άπάντησε ειρωνικά ο Χόρτυ. Αυτός ο «νομομαθής» είναι ένας πρόσωπο άνώπαρκο. Μά, όπως σου είπα κι, άλλοτε, πρέπει να ξέρης να κινής το ενδιαφέρον της πελατείας σου.

Όστόσο ο Χόρτυ είχε συμπαθήσει

αυτό τον δειλό δικηγόρο πού δούλευε κοντά του χωρίς να κουράζεται. Μία μέρα λοιπόν για να τον εύχαριστήση, τον κάλεσε στο σπίτι του να φάνε. Ο Χόρτυ ζούσε μόνος και είχε μία πεντάμορφη καμορίνα για να τον ύπηρετή. Ο Ρήντβεν έμεινε μ' άνοιχτό το στόμα, μόλις την αντίκρουσε.

Και φαντασθήτε την κατάπληξί του, όταν, ύστερα από μερικά ποτήρια κρασί, ο Χόρτυ ζαλισμένος του έξωμολογήθηκε:

— Η Μαίρη είναι ή σκλάβά μου. Με ύπακούει τυφλά γιατί με φοβάται. Ξέρει ότι είνε στο χέρι μου να την κλείσω στη φυλακή. Έχει μία «αλγισθηματική» ιστορία όχι και τόσο όμορφη.

— Τι; Μήπως έκλεψε τίποτε από τον άνθρωπο π' άγαπούσε; Ρώτησε μ' άφέλεια ο Σέρυ.

— Όχι, του άπάντησε ο Χόρτυ, μά σκότωσε το παιδί της. Έμαθα αυτή την ιστορία από την ίδια. Η Μαίρη είχε έρθει στο γραφείο μου πριν να κάνει το έγκλημα για να με συμβουλευθῇ αν θα μπορούσε να καταγγείλῃ τον άνθρωπο πού την ξεγέλασε. Έγώ, έπειδή μου άρεσε, της πρότεινα να την κρατήσω κοντά μου και να την βοηθήσω να ξεχάσει το παρελθόν της. Αλλωστε της δήλωσα «δεν έχεις να κερδίσης και πολλά πράγματα. Τα δικαστήρια χρειάζονται πολλά λεφτά. Καλύτερα για σένα θα είναι να κρύψης τη ντροπή σου». Και την πήρα στο σπίτι μου.

— Και το παιδί; ρώτησε ο Σέρυ. Ποιος σκότωσε το παιδί;

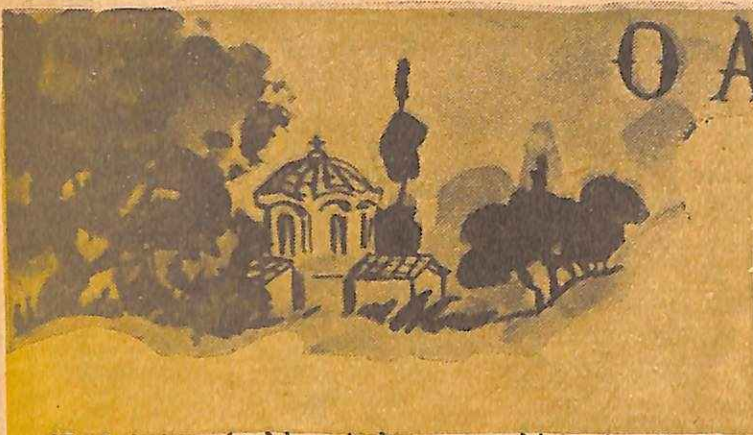
Ο Χόρτυ έκανε μία άόριστη χειρονομία.

— Δεν θαρρεύσαι, του άπάντησε, τίς ενδιαφέρει. Ας πούμε καλύτερα στην ύγεια μας.

Ο Σέρυ Ρήντβεν, όταν έφυγε από το σπίτι του Χόρτυ, ήταν σκεπτικός. Όλη αυτή ή ιστορία τον είχε ταραξει. Σκεφτόταν ότι, αν γίνονταν γνωστή, θα έκανε μεγάλο θόρυβο. Και όπως είχε συνηθίσει τώρα από τον Χόρτυ να κυττάει το συμφέρον του, άδιαφορώντας για τους άλλους, κατήγγειλε τον προϊστάμενό του στην άστυνομία ότι συζούσε παρανόμως με μία γυναίκα πού είχε δολοφονήσει το παιδί της. Έγιναν φυσικά άνακρίσεις κι' ο «διάσημος» δικηγόρος συνεληφθη. Η έφημερίδες, έβρηκαν την εύκαιρία να γράφουν ένα σωρό ιστορίες γι' αυτό το σκάνδαλο και να το δημοσιεύσουν μ' έντυπωσιακούς τίτλους.

«Ένας τίμιος δικηγόρος» — έγραφαν — ο Σέρυ Ρήντβεν πει-

Θρύλοι του λαού

Ο ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

(Μακεδονική παράδοση)

τους, ως έξω, και χτυπώντας τους...

Την άλλη μέρα, τσοχανταρείοι, με ξυλοκόπους και μπαλντάδες δυνατούς πήγαν να κόψουν το δάσος.

Μά, μόλις χτυπούσαν ένα δένδρο, μέσ' από τη ρίζα του ακουγόταν κι' ένας αναστεναγμός. Και μόλις άρχισαν να κόβουν τη «φτελιά», αίμα κόκκινο-πηχτό, έτρεξε απ' αυτή.

Οι τσοχανταρείοι και οι παραμπαλντάδες τρομάζανε και φύγαν. Και, τρομαγμένοι, παρουσιάστηκαν στον Γιαμπούλ.

— Άμάν, του είπαν, αφέντη, κάτι κακό μεγάλο θα μας θρή!

Έλύσσαζεν εκείνος, σάν άκουσε τα λόγια αυτά. Άρπαξε ένός εργάτη τόν μπαλντά και τοΰσπασε στά δυό, σάν τόν καρποΰζι, τόν κεφάλι.

— Ούτε χορτάρι, είπα να μη μείνη εκεί!

Και δέν έμεινε χορτάρι.

Μά μεγάλο κακό και συμφορά έπεσε από τη στιγμή εκείνη στο Μορίχοβο. Τά χωράφια δέν άποδίνανε καρπούς, τά δένδρα ξεραίνόντουσαν, οί μπαξέδες γενήκαν σάν άποκαΐδια, τά περιθόλια, οί κήποι, άπομείναν άδειανοί, σάν να έσπερνε ό κόσμος άπάνω σέ πλάκες και λιθάρια και όχι άπάνω στην εύλογημένη γή.

Στειρέψανε και τά ποτάμια, ξεραθήκαν τά «ισθόρια» (ή πηγές), έστέγνωσε κι' ό οΰρανός και ούτε έροιχνε βροχή, μά ούτε και δροσιά «κατασταλούσε». Ρημάζανε από κοπάδια τά βουνά και θουδάθηκαν τά λαγκάδια.

Πέβαινε από την πείνα ό κόσμος ό φτωχός, μά κι' ό πιασός χειρότερα άκόμα. Δοσίματα (φόρους και δεκάτην) δέν είχαν πειά για να τόν δώσουν οί χωρικοί: στά τσιφλίκια τά δικά του, παρ' όλη την καλλιέργεια, ποΰκανε με τούς δούλους του και τούς κολλήγους του, μόνον άγκάθια θγαίνανε και μονάχα κολλητηδες έφυτρώναν και φειδόχορτα.

Σκελετώθηκεν ό κόσμος. Δυό μάτια και μία μύτη μονάχα άπόμεινε απ' τούς ανθρώπους. Τά πόδια δέν τούς βάσταγαν για να περπατήσουν. Τά χέρια τους δέν είχαν πειά «ανάκα» για να δουλέψουν.

— Όλοι τότε βλέπανε την «Πείνα», ό λόςωμη και ζωντανή να γυρνάη στά χωράφια, πετάει και κόκκαλο, με θαουλή κοιλιά και μαλλιά σάν τά ξερά άγκάθια. Μάζευαν, με τά ξυλιασμένα χέρια τους, όπου, στών κοτριών τις ρ'ζες, εύρισκαν κανένα χορτάρι και τόν έτρωγαν με τά σπασμένα τους τά δόντια...

Βοή μεγάλη και κακό. Έφθασαν κι' ως τόν Σουλτάνο

του Μορίχόβου τά μαρτύρια.

Ό Σουλτάνος έστειλε χαμπέρι στόν πασά να διορθώση την κατάσταση, γιατί δέν πρέπει να πεθάνουν οί ραγιάδες, πού δουλεύουν για τούς Τούρκους τούς αφεντάδες τους και δίνουνε και χρήματα στόν τουρκικό «χαζνέ» (θησαυροφυλάκιον).

— Να γιατρέψης, τόν διάταξε όλο έτούτο τό κακό, άλλωδώς θα ευθύνεσαι με τό κεφάλι σου.

Τά χρειάστηκε ό Γιαμπούλ. Φοβήθηκε. Σουλτάνος είνε και σοφός κόβει τό κεφάλι... Τί να κάνει, τό λοιπόν;

Έκάλεσε σέ συνέλευσι τούς χοτζάδες, τούς ντερβισάδες, τούς ιμάμηδες, τούς παπάδες, τούς γερόντους και τούς προεστούς.

Οί δικοί μας δέν τολμούσαν να μιλήσουν.

Τότε σηκώθηκε ένας γέροντας δερβ'σης, σοφός και διαβασμένος άνθρωπος, πού ήταν από μέσα, θαθεία, απ' την Άνατολή, προσκύνησε μπροστά στόν πασά τρείς φορές κι' έπειτα τού είπε:

— Άφέντη μου, πασά μου και πολυχρονεμένο μου! Μιά είνε ή αλήθεια κι' ένas ό Άλλάχ! Κ' ή αλήθεια είνε πώς ό Θεός μας τιμωρεί, γιατί στείλαμε κι' έκόψαμε τό ιερό τό δάσος, τό θακοΰφι, πού ό «Αη-Δημήτρης» τό διαφέντευε. Μη λησμονάς, πασά μου, και έξουσιαστή μου και άφέντη μου, ότι τόν «Άγιο Δημήτρη», τόν πιστεύουμε κι' έμείς και τόν γιορτάζουμε μαζί με τούς ραγιάδες στην Άνατολή...

— Όλοι οί άλλοι οί γερόντοι με τά σαρκία τά χονδρά και τά μακρρά, τά άσπρα γένεια, κουήσαν τό κεφάλι τους, θεβαιώνοντας τούς λόγους τού ντερβ'σι.

— Και τώρα τί να κάνουμε; ρώτησε ό πιασός.

— Να κάνουμε «ραέτι». Να πάμε και να προσκυνήσουμε τόν «Άγιο! Όλοι μας μαζί! Μεγάλοι και μικροί. Πιασός και ντερβισάδες και ραγιάδες. Και καένas να φέρη κι' από έναν κλάδο, από τό πιό άγασπητό του δένδρο και να τ' άποθέσουμε στην έκκλησιά τού Άγίου!

— Πεκείμ, χότζα έφέντη! Πεκείμ!

Την άλλη τη μέρα, κατάκλυσε ό λόφος πού ήταν ή έκκλησιά, απ' τόν πολύ τόν κόσμο. Μπουλούκια, μπου-

λούκια, τουρλού-τουρλού οί άνθρωποι πέφταν και προσκυνούσαν.

Πρώτος έπεσε κι' έκανε «άπτέστι» (προσευχή) ό πιασός, παρακαλώντας τόν «Αη-Δημήτρη» να τόν συχωρήση.

Κ' ήταν παράξενο, λένε, εκείνο πού έθλεπε κανείς. Τούρκους άγάδες κι' άφεντάδες και ντερβισάδες και δερβενάγάδες, πού μυίγα δέν δεχόντουσαν να σταθή άπάνω τους, να πέφτουν σάν τις άρκοΰδες καταγής και να προσκυνούν τόν Άγιο μας, μεγάλη του ή χάρη!...

— Όπως πάν και προσκυνάνε τά θηρία σήμερα τά άγρια!... Τά ίδια κι' άπαράλλαχτα.

Κι' άκουσε τις προσευχές τους ό «Αη-Δημήτρης» και τούς συχώρεσε.

Και βροχή μεγάλη ήρθε τη νύχτα, και δρόσισε τη γή, κι' άποδωσαν ή πηγές και τρέξαν ή θρύες, και γεμίσανε οί ποταμοί, και φουσκώσαν ή «μπίστριτσες» (ξεροποτάμια) από νερά.

Κι' άπόδωσαν ή γή κι' άνάβλυσε τό χορτάρι, και γεμίσανε τά δένδρα από καρπούς, και πλημμύρισαν και πάλι τά χωράφια από γεννήματα, και γέμισεν από χαρά ή γή, και στολίστηκε ό κόσμος από εύλογία τού Θεού. Και θρονήξανε και πάλι τά κουδούνια τών κοπαδιών, άπάνω στά βουνά κι' άντήχησαν τά τραγούδια στά χωριά, κ' ή χαρά κ' ή γιορτές στά σπίτια... Και γλύτωσε κι' ό Γιαμπούλ τό κεφάλι του και λέν' πώς γλύτωσε και την ψυχή του, γιατί έγινε, κρυφά, και πάλι Χριστιανός.

Κι' ένα πρᾶμα πού είνε πιό παράξενο: Ξαναφούντωσε και τοΰφωσε τού

«Αη-Δημήτρη» τό ρουμάνι. Ένας τσοπάνος είπε πώς μία νύχτα είφε έναν ίσκιο φωτεινό να θγαίνει από τό εκκλησιδάκι και μ' ένα κοντάρι μακρρό πού είχε μία φλόγα κατακόκκινη, έμπρός-έμπρός, για λόγχη, άνοιγε τρύπες κάτω θαθεία, μέσα στη γή, και φύτευε τούς κλάδους πού τού είχε φέρει ό λαός.

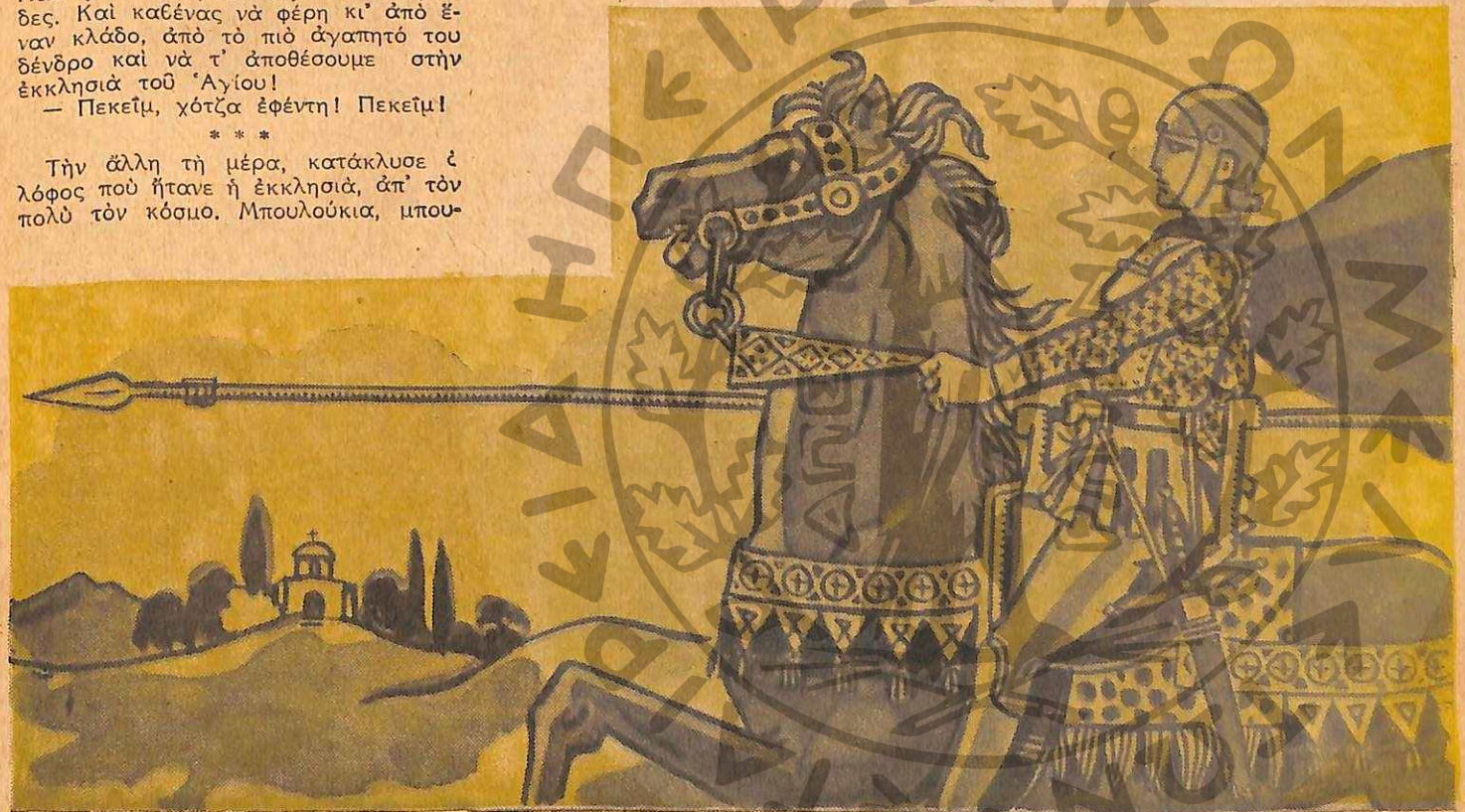
Για τούτο κι' αυτό τό δάσος έχει τόση ποικιλία από δείδρα, πού σέ κανένα άλλο, ούτε θασιλικό ρουμάνι δέν θα θρή κανείς.

Και για τούτο, ούτε Τούρκος πειά, ούτε Χριστιανός άγγιξε ποτέ τό δάσος. Ούτε φυλλαράκι, ούτε κλαδάκι δέν έκοψε ποτέ κανείς.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΓΓΛΕΖΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

«Όταν ήμουν παιδί, έλεγε ένas Ιρλανδός παπουτοής σέ μερικούς συμπατριώτες του, οί γονείς μου διαφωνούσαν σχετικώς με τό έπάγγελμα πού έπρεπε ν' ακολουθήσω. Ό πατέρας μου ήθελε να με κάμη παπουτοή, και ή μητέρα μου ράφτη. Και να σάς πω την αλήθεια, στάθηκε τυχερός πού έπεκράτησαν ή άπόψεις τού πατέρα μου. Άν γινόμουν ράφτης, θα πέθαινα από την πείνα. Άπόδειξις: Έργάζομαι σ' αυτόν έδω τόν δρόμο είκοσι δόλόκληρα χρόνια φτιάχνοντας κι' επιδιορθώνοντας παπούτσια, κι' ούτε μια φορά σ' όλο αυτό τό διάστημα, δέν ήρθε κανείς να μου παραγγειλή για να τού ράψω ρούχα. Φαίνεται πώς τό έπάγγελμα αυτό έχει χρεωκοπήσει.»

Η ΑΙΝΙΓΜΑΤΙΚΕΣ ΦΙΛΕΣ ΤΩΝ ΣΕΙΧΝΑΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 53)
κινήσουν την προσοχή των ανωτέρων αξιωματικών των λεγεώνων των θαυόπλων των εμπόρων και των υπαλλήλων της γαλλικής διοίκησης. «Αλ-ωστε ή ώμορφες εύρωπαιες στο 'Αλ-γέρι είνε τόσες λίγες! Όλοι λοιπόν δέν άργούν να τις έρωτευθούν και να γίνουν σκλάβοι των.

Τότε αυτές ή γυναίκες άρχίζουν την έγκληματική δράσι τους, μάταιον διάφορα μυστικά, τα οποία κατόπιν σπεύδουν να διαβιβάσουν στους φυλάρχους. Κι' έκεινοι, σύμφωνα μ' αυτά, κανονίζουν τις λωποδυτικές επιχειρήσεις των και τις επιδρομές των.

Τόν περασμένο χρόνο μου είχε δοθη ή εύκαιρία ν' ασχοληθώ με μία τέτοια υπόθεσι. Κάθε τόσο εκείνον τόν καιρό κατέφθαναν αλληπάλληλες άναφορές στη γαλλική διοίκησι ότι ό σείχησ 'Αβδούλ-έλ-Ασάφ πού είχε στημένες τις «τέντες» του τράντα χιλιομέτρα μακράν από τόν 'Αλγέρι, έκανε ένα σωρό έγκληματικές επιδρομές. Έπιληροφορέτι — άγνωστον πώς — τη διέλευσι των καραβανιών των πλουσιών έμύρων, τούς έπιτίθετο και τα λεηλατούσε. Έπίσης ήταν πάντα είδοποιημένος κάθε φορά πού οι λεγεωνάριοι ξεκινούσαν από τόν 'Αλγέρι για νά τού έπιτεθούν. Έτσι τούς αραμόνευε και τή νύχτα με τούς πολεμιστές του ρίχνονταν έναντιον τους και τούς κατέσφαζε. Τά κατορθώματα τού λοιπόν τόν είχαν κάνει διάσημο και μäs είχαν ρεζηλέψει. Έπρεπε συνεπώς με κάθε θυσία ν' ανακαλυφθούν οι συνένοχοι τού πού τόν διαν αυτές τις πληροφορίες από τόν 'Αλγέρι. Καί φυσικά άνέθεσαν σέ μένα αυτή τήν υπόθεσι.

Έπειτα από ένός μηνός κοπιαστικές έρευνες, κατάρθωσα τέλος ν' άνακαλύψω ότι μία γοητευτική 'Ιταλίδα άοιδός ντυνόταν γοημένες μέρες με τήν παράξενη στολή των μουσουλμανικών, σκεπαζόταν με τόν πυκνό λευκό πέπλο τούς κι' έτσι άγνώριστη έφευγε από τόν 'Αλγέρι πρὸς τήν διέυθυνσιν τής φυλής τού 'Αβδούλ-έλ-Ασάφ, συνοδευομένη από έναν πιστό υπηρέτη της. Δέν υπήρχε λοιπόν καμμία αμφιβολία ότι αυτή ήταν ή κατασκοπος τού αλμοθόρου σείχη. Άλλωστε αυτή ή άοιδός έπέδωκε νά έχη σχέσεις με τούς αξιωματικούς μας και με τούς πλούσιους έμπόρους. Δίχως λοιπόν να πώ τίποτε σέ κανέναν, παραφύλαξα έξω από τόν 'Αλγέρι μαζί με δυό άστυνομικούς τήν άρισμένη νύχτα πού ήξερα ότι θα πάη στον σείχη. Καί τήν ώρα πού έφθασε κοντά μας τής φράξας με τόν δρόμο και τή διατάξαμε νά σταθί:

Τί θέλετε από μία μικρή μουσουλμάνη πού πάει να συναντήσῃ τόν άγαπημένο της; μάς ρώτησε. Άν θέλετε λεφτά, δέν έχω. Μά αν τὰ κοσμήματά μου σας σκανδάλισαν, μπορώ νά σας τὰ δώσω για νά με θυμάστε!

Ήταν τόσο καλή ή μεταμφοή της και μιλούσε τόσο καλά τὰ άραβικά, ώστε δίστασα πρὸς στιγμὴν νά τήν συλλάβω, μήπως τυχόν και κάνω καμμία άσυγχώρητη γκάφα. Τέλος όμως άνέκτησα τήν ψυχραιμία μου και τής διήλωσα:

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΜΠΟΥΛΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 14)
— Πρέπει να τής θρῆς έναν άνδρα! τού είπε πάλι ό δόκτωρ. Αυτή είνε ή έπιστημονική γνώμη μου. Διαφορετικά ή κόρη σου θα πάη από μαρσάμο! 'Ηδη έχουν άρχισι να παρουσιάζονται τὰ πρώτα συμπτώματά του.

Ό Τζάκσον πήρε τήν Μπούλυ κι' έφυγαν από τόν δόκτωρα. Μέσα δέ σ' αυτοκίνητό τους τής είπε όρθά-κοφτά όλη τήν αλήθεια.

Μά εκείνη άρχισε νά γελάη. Κι' όταν γύρισε στο σπίτι της, έσπευσε νά γράψη σ' όλους τούς φίλους της αυτό τόν περίεργο γεγονός!

«Ό πατέρας μου θέλει νά με παντρεύῃ, τούς έγραψε. Φροντίστε νά μου θρῆς έναν άνδρωπο πού μου ταιριάζει. Διαφορετικά θα τόν θρώ μόνη μου.»

Κι' έπειδή όλοι τής άπάντησαν ότι τόν μόνο πού μπορούν νά κάνουν είνε νά θέσουν αυτοί ύποψηφιότητα στην καρδιά της, ή Μπούλυ άπεφάσισε νά πάρη έναν πού θα τόν διάλεγε εκείνη. Καί πράγματι, άρχισε νά συχνάζη στα κέντρα, να πηγαίη στους χορούς και νά προσπαθί νά ξεχωρίση τόν άνδρωπο πού τής ταιριάζε. Στο πρώτο τέλος τού Τσάρλυ Γουίντρ έομισε ότι θρῆκε τόν ιδεώδη σύζυγο. Αυτός ό νέος ήταν γεμάτος υγεία, πολύ συμπαθητικός και τόσο σοδαρός και μετρημένος, ώστε έκανε για σύζυγο. Τόν προσκάλεσε στο σπίτι της και είπε στον πατέρα της νά τού κάμῃ τήν πρότασι.

Κι' ό Γουίντρ δέν άρνήθηκε. Οι γάμοι της έγιναν σέ λίγες μέρες κ' ή Μπούλυ φαίνονταν ότι είχε θρῆ πάλι τήν χαρά και τήν εύθυμία της.

Ξαφνικά όμως έπειτα από ένα μήνα εύτυχισμένης ζωής, ό Τσάρλυ άλλάξε διαγωγή άπέναντί της. Άφωσιώθηκε στις μελέτες τής έπιστήμης του και έσχασε ότι είχε παντρευθί.

Και τότε άρχισε μία τρομαχτική ζωή για τήν ώμορφη Μπούλυ. Κατάλαβαινε ότι με τόν νά διαλέγη τούς διαφόρους ύποψηφίους συζύγους της και νά μὴν έχει έμπιστοσύνη στην τύχη της, είχε παντρευθί τόν χειρότερο: έναν άνδρωπο πού είχε λησμονήσει ότι ήταν γυναίκα του και τήν άφηνε νά κλαίη άπαρηγόρητα ολομόναχη στο διαμέρισμά της.

ΧΑΡΡΥ ΣΤΑΝΛΕΥ.

— Είσαστε ή Βαρθάρα Μαρνί, ή άοιδός τού «Πράσινου Σμαραγδιού». Ξέρω πού πηγαίνετε και γι' αυτό είμαι ύποχρεωμένος νά σας συλλάβω.

Στὴν άστυνομία κατόπιν εξακριβώθηκε πράγματι, ότι ήταν αυτή και τήν κλείσαμε στη φυλακή ως τή μέρα πού άπηλάθη από τόν 'Αλγέρι. Μά τί τὰ θες ή γυναίκες κατασκοποσι στο 'Αλγέρι είνε τόσες πολλές, ώστε είνε αδύνατον νά τις παρακολουθούμε και νά ματαιώνουμε τὰ σχέδιά τους.»

Κι' ό Μαρτίν ήπια ήσυχά τόν παγωμένο ούισκου του, με μίαν καταπληκτική μοιρολατρεία ανατολίτικη, ενώ πού περά αυτές ή σατανικές κατασκοποσι διασκέδαζαν με τὰ έρωτευμένα θύματά τους.

ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΘΗΡΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 37)
προσπάθησε νά τή σαγήνῃ με τόν έρωτικό... τραγουδι του! Ναι!... Μή σ' εφαιίνεται παράξενο! Ό κροκόδειλος, τήν έποχή των έρώτων του τραγουδάει ένα τερατώδες και παράξενο τραγουδι, γεμάτο από νότες πού εκφράζουν ίκεσία και... τρυφερότητα.

Έπειτα, όταν ή θηλυκή κροκόδειλος φάνηκε πώς ύποχωρούσε κ' ήταν πρόθυμη νά τού χάριση τήν καρδιά της, ύ «γόνῃ» τήν άρπαξε σαν άπάχη και ό τρυφερός έρωτευμένος ξανάγινε πάλι ένα τερατώδες και άδυσώπητο θηρο.

«Μπορούμε δέ νά ξεγηήσουμε, προσθέτει ό καθηγητής Φίλερσον, γιατί ό κροκόδειλος θεοποιείται από μερικές πρωτόγονες φυλές: άπλούστατα γιατί θεωρείται ως ένα σατανικό ζώο, ως ένας δαίμονας, πού δέν μπορεί νά συγκριθί με κανένα άλλο άγριο θηρίο.»

Κι, ωστόσο, τόν τέρας αυτό δείχνει καμμία φορά, μία παράξενη κι' άνεξηγήτη τρυφερότητα. Ό Ιατροφιλόσοφος Πομέ πού άναγέραμε, γράφει τὰ έξῃς για τήν Αὐγούστα, τόν άγαπημένο κροκόδειλο τού βασιλέως Καρόλου ΙΧ:

«Η Αὐγούστα μισούσε όλους τούς φίλους τού βασιλέως, άκόμη κι' αυτόν τόν ίδιο και δέν άφηνε κανένα νά τήν πλησιάσῃ. Ό μόνος πού είχα κερδίσει τή συμπάθειά της ήμουν εγώ, γιατί τής είχα γιατρέψῃ μία μέρα τόν λαιμό πού τής τόν είχε ξεσχίσει ένας άκόλουθος τού βασιλέως, γιατί ή Αὐγούστα τού είχε έπιτεθί μ' άγριες διαθέσεις. Ό, τόσο δέν τής είχα και τόσο έμπιστοσύνη κι' έκανα καλά, γιατί πολλές φορές τήν είδα νά πλησιάζη με πανουργία, για νά μου άρπάξη τόν χέρι. Τέλος όμως, ή εύγνωμοσύνη φαίνεται, ξεένστικου, ύπερ-σχυσε μέσα της κι' έτσι εγώ κ' ή Αὐγούστα γίναμε οι καλύτεροι φίλοι. Έτσι ό κροκόδειλος αυτός μ' άκολουθούσε παντού, έμενε πάντα μέσα στο εργαστήριό μου και κάθε τόσο, σαν ένα ζώο πού θέλει χάδια, τριβόταν στα πόδια μου. Πρώτη φορά είχα δῃ τόση τρυφερότητα σ' ένα τόκροκόδειλο. Μία μέρα όμως τρώαξε τόσο τόν Κάρολο ΙΧ, με μία ξαφνική κι' άγρια έπιθεσί της, όταν τόν είδε νά μπαίη έξαλλος μέσα στο εργαστήριό μου και νά βάζῃ τις φωνές για κάποια θεραπεία μου πού είχε άποτύχει, ώστε ό βασιλεύς τράβηξε άμέσως τόν σπαθί του και τήν σκότωσε... Έγώ τότε τή θαλάσμάσα και τήν κρέμασα από τόν ταβάνι τού εργαστηρίου μου, για νά τήν έχω πάντα συντροφιά μου.»

Εκτός τώρα από τούς λέοντες και τούς κροκόδειλους, ό Τζάκμης Φίλερσον αναφέρει κι' άλλα θηρία, ιδίως δέ τις τίγρεις και τούς πάνθηρες, πού γίνονται κι' αυτά τρυφερά κι' αίσθηματικά όταν έρχεται ή έποχή των έρώτων τους. Τότε άκριβώς μπορεί νά τὰ κυνηγήσῃ και τις εύκολότερα, γιατί ή τρομερή σκληρότητα τους έχει ύποχωρήσει μπροστά στο αίσθημα τού έρωτος.

Με δυό λόγια, ό 'Αμερικανός καθηγητής έχει τή γνώμη ότι σέ μία τέτοια κατάσταση όλα γενικώς τὰ θηρία άποθλακώνονται. Κι' αυτό θα είνε, δίχως άλλο, αλήθεια, γιατί τόν ίδιο πράγμα συμβαίνει άκριβώς και με τούς άνθρώπους.

Με δυό λόγια, ό 'Αμερικανός καθηγητής έχει τή γνώμη ότι σέ μία τέτοια κατάσταση όλα γενικώς τὰ θηρία άποθλακώνονται. Κι' αυτό θα είνε, δίχως άλλο, αλήθεια, γιατί τόν ίδιο πράγμα συμβαίνει άκριβώς και με τούς άνθρώπους.

ΜΩΡΙΣ ΤΑΒΕΝΕ

Η ΑΠΑΧΗΣΣΕΣ ΚΑΙ Η ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

«κυρών» πού ξεδικήθησαν τόν φίλο μου. Από τήν προδοσία, προτιμώ χίλιες φορές τή φυλακή.

Έτσι ή Βιδη έρίσκεται σήμερα στις γυναικείες φυλακές τού Σαιν-Λαζάρ.

* * *

Και άλλη, έξ ίσου ένδιαφέρουσα ιστορία, είνε και ή ακόλουθη:

Η Μαρσέλ Ντυσώ ως τὰ είκοσι χρόνια της δέν είχε δοκιμάσει ποτέ τήν δυστυχία. Ό πατέρας της ήταν ένας πλούσιος χρηματιστής της κοσμοπόλεως και τήν άγαπούσε τόσο πολύ, ώστε ίκανοποιούσε όλες τις ιδιοτροπίες της. Ξαφνικά, από ένα χρηματιστηριακό «κράχ» ό Ντυσώ έχασε όλη τήν περιουσία του. Στην σκέπη δέ ότι θα έζλεπε φτωχή και δυστυχισμένη τήν κόρη του, σκέφθηκε νά θέσῃ τέρμα στη ζωή του. Κι' αυτοκτόνησε, αφήνοντας ολομόναχη τή Μαρσέλ. Έκενη όμως δέν έχασε τόν θάρρος της.

Θά έργασθώ και θα ζήσω, δήλωσε στους άλλους συγγενείς της.

Και πράγματι, προσελήφθη ως δακτυλογράφος σέ μία εταιρεία.

Μά ό προϊστάμενός της δέν άργησε νά σκανδαλισθί από τήν ώμορφιά της. Κι' όπως τήν ένας άσυνείδητος άνδρωπος, θάλθηκε νά τήν κάνει φίλη του.

Εκείνη άντιστάθηκε όσο μπόρεσε σ' αυτή τήν πολιορκία, μά τέλος άφέθηκε νά παρασυρθί από τὰ λόγια του στην καταστροφή. Ήλπιζε ότι αυτός ό άνδρωπος θα ήταν συνεπής στις ύποσχέσεις του. Μά έπειτα από λίγους μήνες δέν άργησε νά καταλάβῃ τήν τραγική αλήθεια. Ό προϊστάμενός της τήν είχε θαρασθί και για νά γλυτώσῃ μάλιστα από τὴν ένοχλήσεις της, τήν έδιωξε κι' από τόν γραφείο του.

Η Μαρσέλ θρήνηκε τότε χωρίς δουλειά. Όταν ξόδεψε όλες τις οικονομίες της, για νά ζήσῃ άναγκάσθηκε νά δεχθί τις προτάσεις ένός άγνώστου. Έπειτα ένός άλλου και, σιγά-σιγά, κατρακύλησε στον ύπόκοσμο.

Εκεί έμυθε τὰ διάφορα λωποδυτικά τεχνάσματα, έγινε έμπορος ναρκωτικών και συνήθισε σ' ένα σωρό καταχρήσεις.

Τό άποτέλεσμα ήταν ότι αυτή ή γυναίκα μετά από λίγο καιρό έγινε άγνώριστη. Δέν ήξερε νά ξεχωρίσῃ τὰ γινώριστα. Από τὰ κακά και ήταν ικανή νά κάμῃ τὰ πάντα. Από τὰ πρώτα θύματά της λωποδυτικές δράσεώς της ήταν τὰ παλινός της προϊστάμενος. Τόν κατόστρεψε κυριολεκτικώς κ' ύστερα τόν δολοφόνησε. Έπειτα ξεκαθάρισε τούς λογαριασμούς της μ' όλους τούς συγγενείς της, οι όποιοι είχαν άρνηθί νά τήν άσσουν από τήν δυστυχία της. Τέτην άσσουν από τήν δυστυχία της. Τέτην άσσουν νά κάνει διάφορες ύποπτες επιχειρήσεις και έγκλήματα.

Αυτή ή δράσις της κράτησε πέντε χρόνια. Μία μέρα τέλος έπεσε στα χέρια της άστυνομίας. Μά φαντασθήτε τήν κατάληξι των άστυνομικών όταν τήν κατάλαβῃ της, πληροφορήθηκαν ότι αυτή ή «λωποδυτριά με τὰ μαύρα γάντια» ήταν ή Μαρσέλ Ντυσώ, ή πεντάμορφη κόρη τού χρηματιστοῦ πού είχε αυτοκτονήσει.

Μά αυτές ή ιστορίες των ανθρώπων τού υπόκοσμου δέν τελειώνουν ποτέ. Ό καθένας τους έχει τόν άστυνομικό του ρωμάντσο, με τόσες πολλές και παράδοξες περιπέτειες, ώστε είνε αδύνατον νά τις φαντασθί τόν μισό και τού καλύτερου μυθιστοριογράφου.

ΖΑΚ ΛΕΡΟΥ.

Ο „ΤΙΤΑΝΙΚΟΣ" ΒΥΘΙΖΕΤΑΙ!...

(Συνέχεια από τη σελίδα 48)

Τό πραγματικό του όνομα ήταν Κάπι-ταιν 'Αρτσιμπαλντ Ουίλλινγκαμ Μπούτ. Κι' ό χονδρός κι' εύθυμος πρόεδρος Τάφτ, έλεγε από τόν όνομα αυτό έκανε τόν θόρυβο ένός μπασούλου πού κατρακυλούσε από μία σκάλα!...

Ό 'Αρτσιμπαλντ ήταν μοιραίο νά παίξῃ τόν ρόλο μαέστρου κατά τις τελευταίες στιγμές του και νά διευθινή τήν όρχήστρα τού «Τιτανικού» πού έπαίξε για τελευταία φορά.

Εκτός από τόν χαρακτηριστικό αὐτό έπεισόδιο, συνέδρσαν και πολλά άλλα, έπίσης δραματικά. Καμμία δεκαριά ναύτες και θερμαστές, πού έπανικοβλήθησαν, θέλησαν νά πηδήσουν μέσα στις θάρκες των γυναικών. Μά οι αξιωματικοί τούς έσκότωσαν άμέσως, με μία άδυσώπητη, αλλά κι' αναπόφευκτη σκληρότητα. Έπ.σης, μερικοί επιβάτες πού θέλησαν κι' αυτοί νά μπουν στις θάρκες πριν από τὰ γυναικόπαιδα, είχαν τήν ίδια τραγική τύχη.

Πολλοί πάλι από τούς επιβάτες έδειξαν έναν ήρωισμό πού συγκινεί και έκπλησσει. Ένας από αυτούς μετέφερε στο κατάστρωμα από τις καμίνες τούς πάνω από δεκαπέντε λιποθύμους γυναίκες. Ένας άλλος φρόντιζε νά τούς ρίχνῃ στις θάρκες ζεστά ρούχα, γυναικικά, κουβέρτες και επαναφόρια πού τὰ μάζευε από έδω κι' από εκεί.

Ό ψυχραιμότερος απ' όλους ήταν άσφαλώς ό 'Αγγλος λόρδος Πέρου Φράνσις. Ό φλεγματικός αυτός άριστοκράτης έμεινε μόνος στο μαρκί κι' έξακολούθησε νά πίνῃ με άπάθεια τόν ένα ούισκου ύστερ' από τόν άλλο, άδιαφορώντας τελώς για τήν τύχη του.

Παρόμοια ψυχραιμία έδειξε και ό 'Αμερικανός φιλάθλος Τζών Χάρισσον. Μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο σ'α γέλη, άποχαίρετῃσε τή γυναίκα του κι' έμεινε πάνω στη γέφυρα, καπνίζοντας τήν π'πα του και κυττάζοντας ήρεμα τή θάλασσα...

— Τυλίξου καλά, νά μη κρυώσῃς! είχε πῇ τής γυναίκας του και τής είχε ρίξει στους ώμους της τή βαρύτερη γούνα της. Μή σε νοιάξῃ για τὰ κοσμήματά σου!... Θά σου τὰ φέρω εγώ!...

Μά δέν σώθηκε από τόν ναυάγιο. Κι' έτσι ή χήρα του, και σήμερα άκόμη, δέν φορά κανένα κόσμημα, όχι γιατί δέν έχει ν' αγοράσῃ άλλα, παρά γιατί θέλει νά διατηρή πάντα τήν άνάμνησι τού άγαπημένου της συζύγου.

Γιατί τώρα ή καταστροφή αυτή προκαλέσε μία τόσο μεγάλη συγκίνησι:

Πολλές φορές μου δόθηκε ή εύκαιρία νά συζητήσω με μεγάλους συγγραφείς και διασήμους ρεπόρτερς γι' αυτό τόν ζήτημα και είδα ότι όλοι μέναμε σύμφωνοι στο έξῃς: ότι αυτό τόν ναυάγιο έγινε μία έποχή πού δέν άπασχολούσε τίποτε τήν κοινή γνώμη, κανένα συνταρακτικό έγκλημα, καμμία διασκεδαστική περιπέτεια, τίποτε!

Σήμερα όμως, ύστερ' από τόν πόλεμο, τόν ναυάγιο τού «Τιτανικού», φαίνεται σαν ένα άπλό δραματικό περιστατικό. Κι' όμως τότε, συνετάραξε κυριολεκτικά όλο τόν κόσμο!...

ΟΥΪΛΛΙΑΜ ΣΗΜΠΡΟΥΚ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΤΖΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 17)

— Θέλεις νά γνωρίσῃς τόν Τζών, τόν άρραβωνιαστικό τής Τζόου; Άκουσε, λοιπόν: Έλα αύριο τόν άπόγευμα στο σπίτι τής εξαδέλφης μου νά πάρουμε τόν τσάι!...

— Άλήθεια; Έκανε κείνος. 'Α, επιτέλους... θάρβα έξάπαντος!...

Μά ή φωνή του ήταν τόσο ραγισμένη και τὰ μάτια του είχαν μία τέτοια λάμψη, ώστε ή Μάρλεν κατάλαβε άμέσως πώς ό Μπόμπ ήταν τρελλά έρωτευμένος με τήν Τζόου.

Τό θράδυ λοιπόν, μόλις συνάντησε τήν εξαδέλφη της, τής είπε:

— Τζόου, άρκετὰ θάσασε αυτό τόν άστείο με τόν «Τζών»! Μου φαίνεται πώς πρέπει νά πῃς τήν αλήθεια στον Μπόμπ!...

— Όχι, όχι! Έκανε εκείνη παραγμένη. Δέν πρέπει άκόμη, Μάρλεν... Έχω τόν λόγο μου!...

Και για νά κρύψῃ τόν πρόσωπό της, πού είχε κοκκινίσει ξαφνικά, έτρεξε και κλέσθηκε στην κάμαρά της.

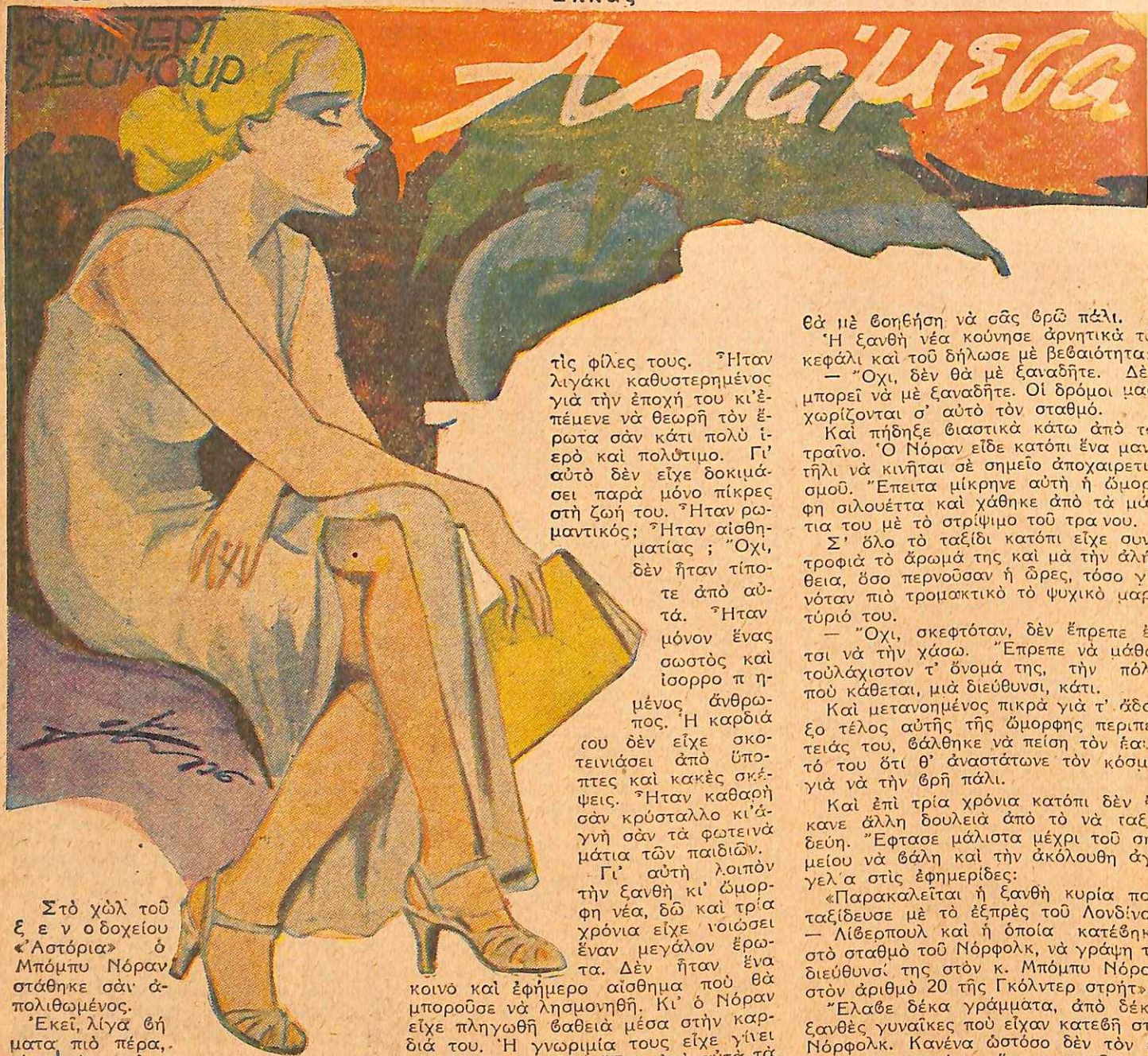
Τήν άλλη μέρα τόν άπόγευμα, ή Τζόου καθόταν μόναχη στο σαλόνι και περίμενε τή Μάρλεν για νά πάρουν τόν τσάι, όταν, ξαφνικά, είδε νά παρουσιάζεται μπροστά της ό Μπόμπ, όλόχαρος, εύθυμος, μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο στα χείλη.

— Ξέρεις, Τζόου; τής είπε. Σήμερα τόν πρωί ή Μάρλεν μου γνώρισε τόν Τζών, τόν άρραβωνιαστικό σου! 'Α, είνε ένας πολύ συμπαθητικός νέος. Δέν φανταζόμουν ποτέ πώς θα γινόμαστε τόσο γρήγορα φίλοι! Είμαστε πια άχώριστοι και για νά δῃς πώς σου λέω αλήθεια, σέ πληροφορώ ότι ό Τζών με παρακάλεσε νά σου πώ ότι δέν θά μωρέσῃ νάρθῃ σήμερα... Σκέφτηκε, μάλιστα, ότι εγώ θα σου κρατούσα καλύτερη συντροφιά. Μου είπε μόλις στα ότι δέν θα μωρέσῃ νάρθῃ ούτε αύριο, ούτε μεθαύριο... Μά, από σένα τώρα εξαρτάται, όπως μου είπε, νά διαλέξῃς ποιόν προτιμάς από τούς δυό μας...

Η Τζόου κατάλαβε άμέσως πώς ή Μάρλεν είχε προδώσει τόν μυστικό της και κοκκίνισε ως τ' αυτιά από τήν ντροπή της. Έπειτα όμως, όταν ό Μπόμπ τής χάιδεψε δειλά τόν χέρι, με τρυφερότητα, χαμογέλασε εύτυχισμένη και τόν κύτταξε μ' έρωτα θαθεία στα μάτια...

Τί δική σου πρόσωπο μπορεί καμμία φορά ν' αλλάξῃ τή ζωή μας. Ό Μπόμπ τήν θρῆκε πιδ ώμορφη, πιδ έπιθυμητή, όταν πιστεψε ότι είχε κατακτήσει τήν καρδιά της ένας άλλος!... Κι' έτσι, ό «Τζών», ό άνόπαρκτος άρραβωνιαστικός, είχε ρίξει τόν ένα μέσα στην άγκαλιά τού άλλου. Κι' ό Μπόμπ ένοιώθε τώρα μία παράξενη εύχαρίστησι: νόμιζε πώς είχε εκμηδενίσει έναν επικίνδυνο αντίπαλο και συγχρόνως μεθύσει από τὰ φίλια τής Τζόου πού δέν είχε φιλήσει κανέναν άλλο πριν από αυτόν!...

ΤΖΩΡΤΖ ΚΕΝΝΕΤΥ.

τις φίλες τους. Ήταν λιγάκι καθυστερημένος για την εποχή του κι' επέμενε να θεωρή τον έρωτα σαν κάτι πολύ ιερό και πολύτιμο. Γι' αυτό δεν είχε δοκιμάσει παρά μόνο πίκρες στη ζωή του. Ήταν ρωμαντικός; Ήταν αισθηματίας; Όχι, δεν ήταν τίποτα από αυτά. Ήταν μόνον ένας σωστός και ισορροπημένος άνθρωπος. Η καρδιά του δεν είχε σκοτεινιάσει από υποψίες και κακές σκέψεις. Ήταν καθαρή σαν κρύσταλλο κι' άγνη σαν τα φωτεινά μάτια των παιδιών.

Γι' αυτή λοιπόν την ξανθή κι' όμορφη νέα, δώ και τρία χρόνια είχε νιώσει έναν μεγάλο έρωτα. Δεν ήταν ένα κοινό και εφήμερο αίσθημα που θα μπορούσε να λησμονηθεί. Κι' ο Νόραν είχε πληγωθεί βαθιά μέσα στην καρδιά του. Ή γνωριμία τους είχε γίνει μέσα σ' ένα τραίνο. Ένα από αυτά τα πολυτελή τραίνα με τ' άφθονα κρύσταλλα που χάνονται σαν βολίδες πάνω στις μεταλλικές των ράγες. Ή ξανθή νέα είχε διατηρήσει το αυστηρό ινκόρνιτό της, όπως εκείνες ή ηρωίδες των παλιών αισθηματικών μυθιστορημάτων. Κι' ο Μπόμπυ Νόραν σκλαβωνόταν από την ακατανίκητη γοητεία της, αφέθηκε να παρασυρθεί σ' αυτή την περιπέτεια χωρίς να φαντάζεται τις συνέπειές της. Ω, ήταν βέβαιος ότι θα ξεχνούσε και αυτήν ακόμα την ξανθή άγνωστο. Γι' αυτό δεν επέμενε να μάθει τ' όνομά της, ούτε ακόμη αν ήταν μόνιμη στον κόσμο ή αν είχε δεσμευθεί. Είχε παρασυρθεί κι' αυτός από το θέλγητρο αυτής της περιπέτειας με την μυστηριώδη νέα. Και πέρασε μαζί της μια δολοκλήρη μέρα γεμάτη τρυφερότητες και έρωτα.

Και ξαφνικά σ' έναν σταθμό, τριακόσια χιλιόμετρα μακριά από το Λονδίνο εκείνη του έδωσε το λεπτό χεράκι της για να τον αποχαιρετήσει. Τό κι της για να τον αποχαιρετήσει. Τό κι φίλησε με μια απέραντη θλίψη σαν να έχανε το φως του.

— Άς ελπίσω, της είπε συγκρατώντας την θλίψη του, ότι η τύχη μου

θα με βοηθήσει να σ' ερωτώ πάλι. Ή ξανθή νέα κούνησε αρνητικά το κεφάλι και του δήλωσε με βεβαιότητα: — Όχι, δεν θα με ξαναδείτε. Δεν μπορεί να με ξαναδείτε. Οι δρόμοι μας χωρίζονται σ' αυτό τον σταθμό.

Και πήδηξε βιαστικά κάτω από το τραίνο. Ο Νόραν είδε κατόπι ένα μαντήλι να κινείται σε σημείο αποχαριτισμού. Έπειτα μίκρηνε αυτή η όμορφη σιλουέτα και χάθηκε από τα μάτια του με το στρίψιμο του τραίνου.

Σ' όλο το ταξίδι κατόπι είχε συντροφιά το άρωμά της και με την αλήθεια, όσο περνούσαν ή ώρες, τόσο γινόταν πιο τρομακτικό το ψυχικό μαρτύριό του.

— Όχι, σκεφτόταν, δεν έπρεπε έτσι να την χάσω. Έπρεπε να μάθω τουλάχιστον τ' όνομά της, την πόλη που κάθεται, μια διεύθυνση, κάτι.

Και μετανοημένος πικρά για τ' άδοξο τέλος αυτής της όμορφης περιπέτειάς του, βάλθηκε να πείσει τον έαυτό του ότι θ' άνασταίανε τον κόσμο για να την βρει πάλι.

Και επί τρία χρόνια κατόπι δεν έκανε άλλη δουλειά από το να ταξιδεύει. Έφτασε μάλιστα μέχρι του σημείου να βάλει και την ακόλουθη άγγελια στις εφημερίδες:

«Παρακαλείται η ξανθή κυρία που ταξίδευσε με το ξηπρές του Λονδίνου — Λίβερπουλ και η οποία κατέθηκε στο σταθμό του Νόρφολκ, να γράψει τη διεύθυνσή της στον κ. Μπόμπυ Νόραν στον αριθμό 20 της Γκόλντερ στρήτ».

Έλαβε δέκα γράμματα, από δέκα ξανθές γυναίκες που είχαν κατεβεί στο Νόρφολκ. Κανένα ωστόσο δεν τον έκανε να μαντεύσει ότι μπορούσε να προήρχετο από την γοητευτική του άγνωστο. Όλα ήταν υπερβολικά κοινά, όλα μιλούσαν για έρωτα, μα ήταν έρωτα των τραίνων, βιαστικό αν όχι πρόστυχο.

Κι' ο Μπόμπυ Νόραν απογοητευμένος, με την καρδιά σπασμένη από τη θλίψη, κατάλαβε τότε ότι η άγνωστος ήταν γι' αυτόν μια όπταση. Ένα δράμα που πέρασε από τη ζωή του και

Στο χάλι του ξενόδοχου «Αστόρια» ο Μπόμπυ Νόραν στάθηκε σαν απολιθωμένος.

Εκεί, λίγα θήματα πιο πέρα, σε μια πολυθρόνα καθόταν μια όμορφη γυναίκα. Ήταν άφωτισμένη στο διάβασμα ενός περιοδικού των σπόρ κι' ούτε είχε αντίληψη της παρουσίας του. Τό υπέροχο κεφάλι της έφερνε λίγο εμπρός κι' έκανε ακόμη πιο γοητευτικό τ' όμορφο προφίλ της. Ο Μπόμπυ Νόραν δεν χρειάστηκε και πολύ για ν' αναγνωρίσει τα χρυσαφένια αυτά μαλλιά, την λεπτή αυτή μύτη κι' εκείνο το τόξο των χειλιών. Κ' η καρδιά του άρχισε να χτυπά δυνατά μέσα στο στήθος του.

«Πόσο παράδοση, σκέφθηκε, είναι καμιά φορά η μοίρα των ανθρώπων! Αναζητάς ένα πρόσωπο χρόνια και χρόνια, υποφέρεις γι' αυτό, πνίγεσαι από την επιθυμία της συναντήσεώς του, κάνεις άνω-κάτω τον κόσμο για να το βρεις, κι' όταν πια κουρασθείς από τις μάταιες έρευνές σου κι' αρχίζεις να χάνεις τις ελπίδες σου, αυτό παρουσιάζεται εμπρός σου. Κ' η καρδιά σου, που εξακολουθεί να το αγαπά, αρχίζει να υποφέρει και να πνίγεται από τον έρωτα».

Ο Μπόμπυ Νόραν δεν ήταν από τους ανθρώπους που αλλάζουν κάθε μέρα

Σε δύο καρδιά

οιελύθη. Και για να γλυτώσει από τη νευρασθένεια, παντρεύτηκε. Η γυναίκα του, η Τζόαν, ήταν ένα πολύ τρυφερό και μελαγχολικό πλάσμα. Τον είχε συμπαθήσει και είχε άφοσιωθή σ' αυτόν με την ειλικρίνεια ενός καλοαγαθωμένου και ήθικο κοριτσιού. Γι' αυτήν ο Νόραν δεν ήταν μόνον ο σύζυγος, αλλά και ο τρυφερός φίλος κι' ο μεγάλος προστάτης της. Κι' ο Μπόμπυ Νόραν την ευγνωμονούσε που τόσον του είχε άφοσιωθή, γιατί μ' αυτό τον τρόπο μπορούσε να ξεχάσει τον αγιάτρευτο πόνο της καρδιάς του.

Και να τώρα ξαφνικά στο πρώτο ταξίδι που έκανε με τη γυναίκα του στο Παρίσι, στο χάλι του «Αστόρια», συνήντησε τη γυναίκα που τόσο τον είχε κάνει να υποφέρει στη ζωή του. Μόλις την αντίκρουσε, ο Νόραν ξέχασε τα πάντα, ακόμη και αυτή την γυναίκα του. Όλες ή αναμνήσεις της αισθηματικής εκείνης περιπέτειάς του, πλημμύρισαν την καρδιά του. Τόση δέ ήταν η συγκίνηση και η χαρά του, ώστε η φωνή του πνίγηκε στο λαιμό του. Παραπατώντας σαν μεθυμένος πλησίασε την ξανθή νέα και την χαιρέτισε:

— Επιδέλου, της φώναξε με μια κραυγή χαράς, σ' ερα ξανάβρηκα! Είχα δίκιο να πιστεύω στην τύχη μου. Είχα δίκιο όταν σ' έλεγα ότι ο κόσμος είναι τόσο μικρός.

Η ξανθή νέα άφησε το διάβασμα και του έριξε ένα περίεργο κι' έρευνητικό βλέμμα:

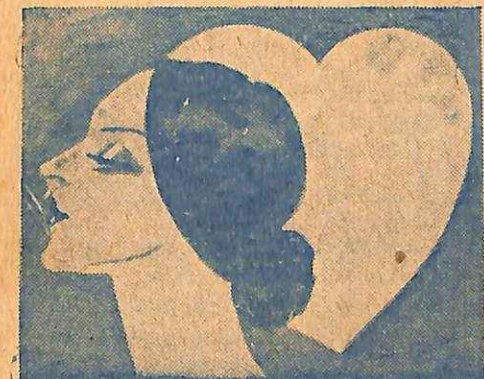
— Ποιος είσαστε; τον ρώτησε τέλος παραξενεμένη. Ποι έχομε συναντηθεί;

— Είμαι ο Μπόμπυ Νόραν, της δήλωσε εκείνος. Ο Μπόμπυ του τραίνου Λονδίνου — Λίβερπουλ. Θυμάστε; Είχατε κατεβεί στο Νόρφολκ και μου είχατε στείλει ένα χαιρετισμό με το μωρό μαντήλι σας.

Η ξανθή νέα γέλασε ευχαριστημένη. — Ακόμη θυμάστε αυτή την ιστορία; του είπε κατόπι. Τι περίεργος άνθρωπος που είσαστε!

Ο Νόραν της ωμολόγησε τότε όλα τα μαρτύριά του, τις στενοχώριες του, τις θλίψεις του κι' ακόμη κι' αυτό τον γάμο του.

Η ξανθή νέα στο άκουσμα αυτής της

πληροφορίας έπαισε να χαμογελάει.

— Είνε όμορφη ή γυναίκα σας; τον ρώτησε με προσποιητική αδιφορία.

Της απάντησε ότι ήταν πολύ καλή μαζί του.

Η άγνωστος σηκώθηκε να φύγει. Μα αυτή τη φορά ο Νόραν δεν έννοωσε να την αφήσει αν δεν του έδινε μια συνέντευξη.

— Έλατε απόψε στο «Απολλό», του είπε εκείνη. Παρουσιάζομαι στην δεύτερη πράξη του έργου.

Κι' ο Μπόμπυ πήρε την γυναίκα του και πήγε. Από το θεωρείο του με μια απέραντη αγωνία παρηκολούθησε το παίξιμο της ξανθής νέας. Είπε ότι στο πρόγραμμα το καλλιτεχνικό της όνομα ήταν Βέρα Χάουζ. Ναι, ή μυστηριώδης άγνωστος του ήταν μία ήθοποιός. Μια από εκείνες που κυκλοφορούν στους διαφόρους θιάσους και τέλος σβύνουν και πεθαίνουν. Μα αυτό δεν ένοιαζε τον Μπόμπυ. Τό μόνο που τον ενδιέφερε, ήταν να φιλήσει πάλι το τρυφερό χέρι της ξανθής εκείνης γυναίκας. Κι' αφήνοντας μόνη τη Τζόαν να πάει στο «Αστόρια» έτρεξε να συναντήσει τη Βέρα.

Πέρασαν μια νύχτα έρωτος μαζί. Τό πρωί όμως όταν ο Μπόμπυ γύριζε στο ξενοδοχείο του, ένοιωσε μέσα του ότι κάτι είχε σπάσει. Ναι, εκείνο το θράδυ είχε διαλυθεί όλο τ' όμορφο δειρο της ξανθής άγνωστος. Δεν ήταν πια γι' αυτόν ένα μυστήριο αυτή η γυναίκα. Ήταν μια όμορφη μάκα κοινή θεατρινούλα.

Και τώρα με σκυμμένο το κεφάλι σαν να ντρεπόταν για την πράξη του, γύριζε ο Νόραν στο «Αστόρια» για να πη το πρώτο πέμμα στην αγαπημένη του γυναίκα. Η ξανθή είχε κάμει την Βέρα να δεχθεί να γίνει φίλη του. Μα είχε καταστρέψει και την συζυγική ευτυχία του Μπόμπυ. Κι' έτσι ο Νόραν άναμεσα σε δύο καρδιές που τον λάτρευαν, ήταν ο πιο δυστυχισμένος απ' όλους τους ανθρώπους!

ΡΟΜΠΕΡΤ ΣΕΥΜΟΥΡ.

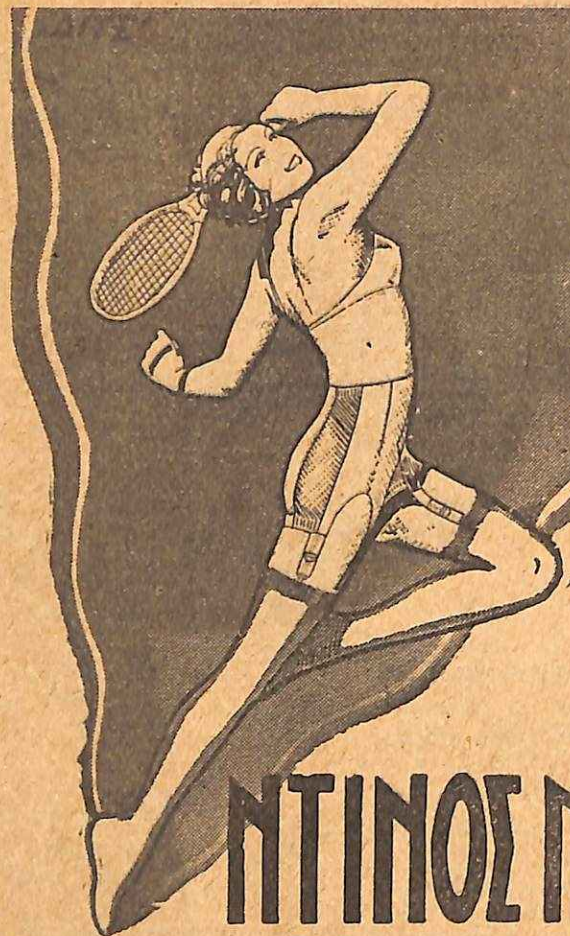

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΠΟΥ ΚΑΙΕΙ

Στη Βιρμανία υπάρχει ένα δέντρο πολύ περίεργο, το οποίο μόλις πιασής τα φύλλα, αίσθάνεσαι στα χέρια σου ένα δυνατό κάψιμο.

Ο πόνος αυτός εξακολουθεί επί μήνες και γίνεται δριμύτερος, όταν ο καιρός είναι θροχερός, καθώς και όταν θάλλει το χέρι σου μέσα στο νερό.

Οι ντόπιοι τόσο πολύ το φοβούνται αυτό το δέντρο, που ούτε να το πλησιάσουν δεν τολμούν. Τά σκυλιά και τ' όλογα, όταν το αγγίξουν λυσάζουν και ξεκολλούν με τα δόντια τους κομμάτια απ' τις σάρκες τους.

Οι νέοι
ΚΟΡΣΕΔΕΣ
διά κάθε Στόρ
Με δρ. 125 και άνω

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ & ΣΙΑ

5 ΠΛ. ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 5

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ

Μεταξωτά και μάλλινα υφάσματα.

Αφθαστος Μοντερνισμός σχεδίων και χρωματισμών

Πώλησις με τὰς μικρότερας μηνιαίας ΔΟΣΕΙΣ.

Σημ. Ἡ ἐταιρία μας οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει με ἄλλην ὁμώνυμον ἐδρεύουσιν ἐν Ἀθήναις.

ΣΤΑΡ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΦΙΛΩΝΟΣ 46-48

BYRON

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός—Δερματολόγος
Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς
τῆς ἰδιαίτης Κλινικῆς τοῦ
Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ.
Δέχεται:

Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέ-
ας 2.
Ὡρὰ 9—11 π.μ. καὶ 4—5 μ.μ.

Θεραπεύει
Εμμησιας πόνου, Γυναικείων
Ασθενειών, Ἀνδραλίας,
Ποδιπνίας, Μυρωδῶν ἔλκων,
Φλεγμοναί, Πληγῶν, Ἐλκυσμάτων,
ὥστε καὶ Ἐλκυσμάτων
Θεραπεία ἀνιδρύου, ταχίστη.
Δοκιμασατε, θὰ πεισθῇτε.
Πωλεῖται φαρμακείᾳ
Γερμαν. ILON S.A. FREIBURG ZÜRICH

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ

ΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΣΥΝΟΛΟΝ
ΤΗΝ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΜΕ

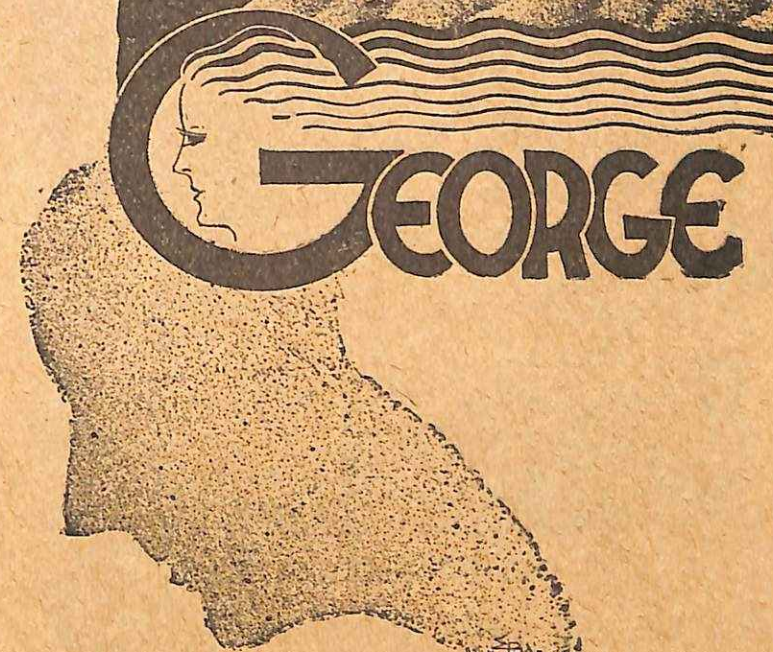
ΑΡΩΜΑ
ΛΟΣΙΟΝ
ΠΟΥΔΡΑ
ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ
» ΝΥΚΤΟΣ
ΜΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

ΦΙΞΑΤΕΡ.
NUITS.' ΑΘΗΝΕΣ

Αποκλειστικότης ἀρωματο-
ποιίας ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ.

Ἀθῆναι—Θεσ/νίκη—Πάτραι
—Βόλος—Ηράκλειον (Κρή-
της)—Δράμα—Κομοτινή—
Ζάνκυνθος—Κέρκυρα.

Ρευστό
Χρυσάφι

ΤΟ FLUIDE D' OR (ΦΛΟΥΪΝΤ ΝΤ' ΟΡ)

"GEORGE"

Ξανθαίνει τὴν κόμη ἐντὸς 10 λεπτῶν, ἀναλόγως μετὰ τὸν τόνο ποῦ θέ-
λετε καὶ χρησιμοποιεῖται πάντοτε πρὸ τοῦ λουσίματος. Ζητήσατε λε-
πτομερῆ βιβλιογραφίαν περὶ τοῦ τρόπου χρήσεως ἀπὸ τὸν προμηθευ-
τὴν σας. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα καὶ Φαρμακεία.

ΓΕΝ. ΑΓΓΙΠΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ

Ἀκαδημίας 5
Τηλ. 20 918

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ
MONTELLA
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ
ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν Λιλῆς

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
NTEMI ΣΑΙΖΟΝ & ΘΕΡΙΝΑ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45 ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ
MONTELLA
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ
ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν Λιλῆς

**Κάμνει δαύματα
'εω' τῆς ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ
εἰς 1 ἡμέρῃ**

**Ἡ Εὐτυχὴς συμπτωματοκὴ
ἀνακάλυψις ἑνὸς χημικοῦ
τὸ ἀπέδειξε**

Κατὰ τὰς δοκιμὰς του, ἑνας Παρισινὸς χημικὸς ἐξεπλάγη αἰφνιδίως διὰ τὸ λευκαντικὸν καὶ μολακτικὸν ἀποτελεσμα, τὸ προκαλούμενον ὅταν ὀλίγον Blanc d'oxygène ἐπιπτε τυχαίως ἐπὶ τῆς χειρός. Τὰ σκληρὰ λέπια καὶ αἱ κηλίδες τῆς ἐπιδερμίδος ἐξηλείφοντο, ἀφίνοντα μίαν νέαν ἐπιδερμίδα φρέσκην καὶ καθάραν. Δοκιμασθεῖσα ἐπὶ τοῦ προσώπου πολλῶν γυναικῶν, ἔκαμε τὴν ἐπιδερμίδα κατὰ 3 ἕως 5 τόνους λευκοτέραν καὶ τῆς ἔδωκε μίαν ἀπερίγραπτον γλυκύτητα βελουτέ.

Δυνάμει εἰδικῆς ἀποκλειστικότητος αὐτοῦ τοῦ Blanc d'oxygène περιέχεται τώρα εἰς τὴν νέαν κρέμαν Τοκαλόν, χρώματος λευκοῦ (μὴ λιπαρά), εἰσέρχεται εἰς τὴν ἐπιδερμίδα καὶ τὴν καθαρίζει, διαλύει καὶ κάμνει νὰ ἐξαλειφθῇ κάθε μαῦρο στίγμα, συσφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους καὶ δίδει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα μίαν νέαν φωτεινὴν λάμψιν, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ἐπετεύχθη μὲ ἄλλα καλλυντικά.

Παρά τὴν προσθήκην Blanc d'oxygène εἰς τὴν νέαν κρέμαν Τοκαλόν, χρώματος λευκοῦ, ἡ τιμὴ δὲν ᾠξήθη. Ἀρχίσατε τὴν χρησιμοποίησιν σήμερον καὶ παρατηρήσατε τὰ σύντομα ἀποτελέσματα. Ἡ ἐπιτυχία εἶνε ἐξησφαλισμένη, ἄλλως τὰ χοήματα ἐπιστρέφονται.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος

Α. Π. Ρεμπουτζάκος

Πραξιτέλους 42, Ἀθῆναι

ΚΥΡΙΕΣ

ΑΛΛΑΓΗΝ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ·ΒΑΨΙΜΟ ΜΑΛΛΙΝΩΝ·ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ·ΒΑΜΒΑ- ΚΕΡΩΝ

ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΕ ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΤΑΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

ΝΑΥΒΡΥ (ΒΩΜΠΡΥ)

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ 40 ΣΤΑΘΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ

ΧΡΗΣΙΣ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΗ·ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ

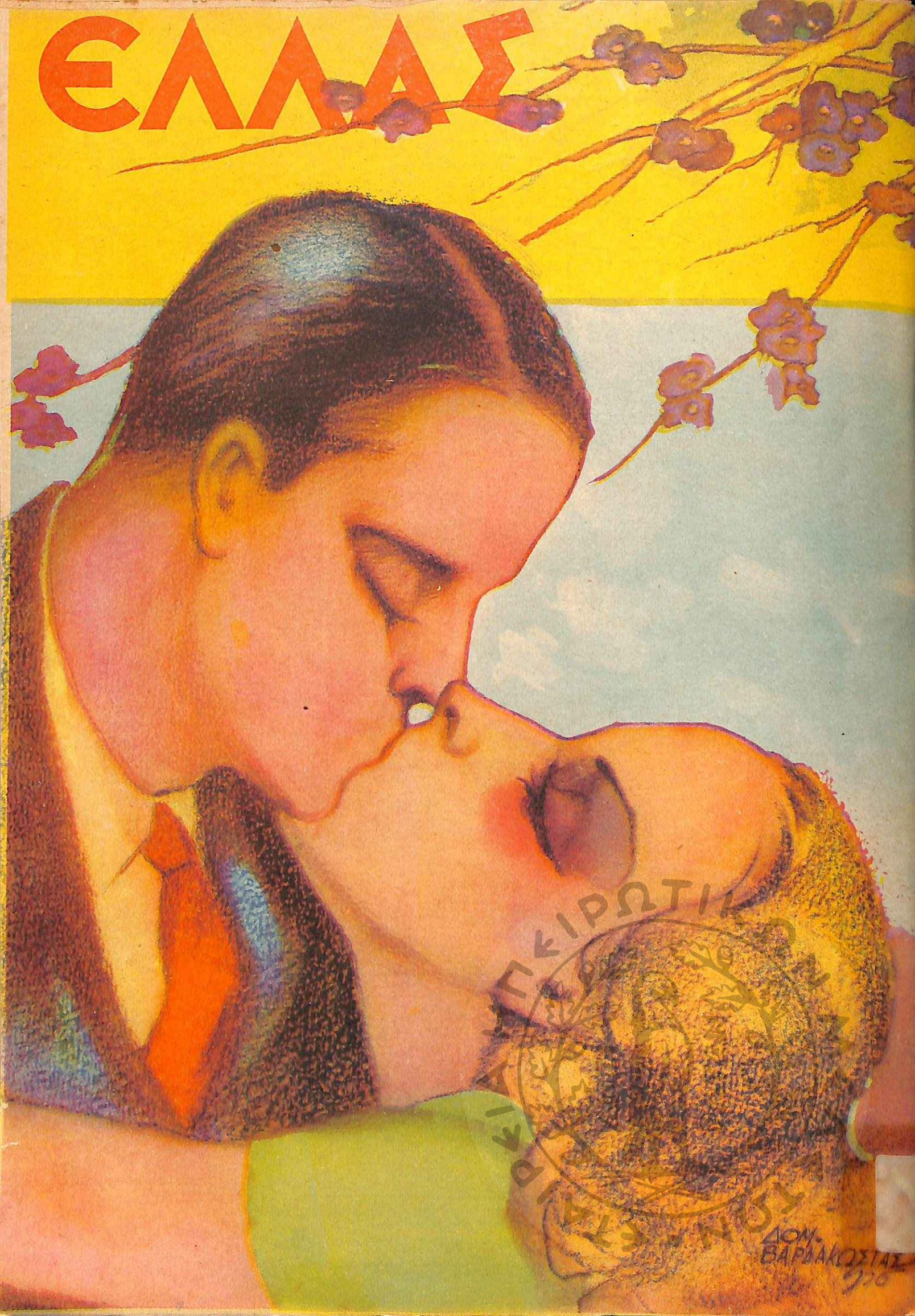
ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α. Ε. ΑΘΗΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ: ΣΤΑΔΙΟΥ 15

ΕΛΛΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΡΕΥΝΑΣ
ΚΑΙ
ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΔΟΜ.
ΒΑΡΔΑΚΙΩΤΑΙ
970